

ПАМЕЛА
ТРАВЪРЗ

МЕРИ ПОПЧИЗ

В ПАРКА

ПАН

ПАМЕЛА ТРАВЪРЗ МЕРИ ПОПИНЗ В ПАРКА

Превод: Елена Коцева

chitanka.info

Всяка разходка в парка на децата от семейство Банкс и чудната им гувернантка е начало на ново вълшебно приключение. Само в този парк и само ако с вас е Мери Попинз, можете да срещнете истински лъв, говорещо коте, бял еднорог, приказни принцове и още разни привидения...

ПЪРВА ГЛАВА

ВСЯКА ГЪСКА СЕ МИСЛИ ЗА ЛЕБЕД

Летният въздух бе горещ и неподвижен. Черешите от двете страни на алеята чувстваха как зреят плодовете им — как зеленото бавно се превръща в жълто, а жълтото в румено червено.

Къщите спокойно дремеха в прашните градини. С капаци на прозорците, те сякаш си бяха затворили очите и казваха:

— Не ни безпокойте! Имаме следобедна почивка.

И скорците, покрили главите си с криле, се бяха скрили зад комините.

Над парка бе надвиснала слънчева светлина, златиста и гъста, като сироп. Не подухваше и нямаше какво да раздвижи тежките листа. Цветята се бяха изправили, лъскави и неподвижни, сякаш бяха направени от метал.

Долу при езерото пейките бяха празни. Хората, които обикновено сядаха на тях, сега се бяха прибрали по домовете си, за да се скрият от жегата. Нелеус, малката мраморна статуя, се взираше в неподвижната вода. Златните рибки не флиртуваха с алените си опашки. Всички се бяха скрили под листата на водните лилии — сякаш бяха чадъри.

Полянките се простираха като зелени килими, в тях нищо не помръдваше на слънчевата светлина. Човек би си помислил, че целият парк е само една нарисувана картина, ако под голямата магнолия не сновеше насам-натам Пазача на парка. Той събираше боклуците и ги складираше в специален кош.

Изведнъж се спря да погледне двете кучета, които претичаха покрай него.

Веднага разбра, че идат от улица „Черешова“, защото се чу гласът на мис Ларк, която викаше иззад затворените с капаци прозорци на къщата си:

— Андрю! Желания! Веднага се връщайте! Да не ходите да плувате в онова мръсно езеро! Елате, ще ви направя студен чай с лед!

Андрю и Желания се спогледаха, смигнаха си и продължиха да тичат. Но като минаха покрай магнолията, се стреснаха и рязко спряха. Задъхвайки се, те се плъоснаха на земята с изплезени езици.

Мери Попинз, педантична и спретната, облечена със синята си пола и нова шапка, украсена с аленочервено лале, ги погледна над плетката си. Тя седеше върху карирано одеяло, постлано на поляната под магнолиевото дърво. Чантата ѝ бе прилежно сложена до нея. На един отрупан с цвят клон висеше чадърът ѝ с дръжка като папагалска глава.

Тя хвърли поглед на двете махащи опашки и изсумтя.

— Приберете си езиците и седнете прилично! Да не сте някакви си вълци.

Двете кучета веднага скочиха и я погледнаха стреснато. Джейн, която лежеше на тревата, забеляза, че те наистина полагат всички усилия да си натъпчат езиците в бузите.

— И запомнете, ако ще ходите да се къпете — продължи Мери Попинз, — да се изтръскате веднага щом излезете от водата. Да не дойдете да ни опръскате!

Андрю и Желания я погледнаха укорително.

— Да не мислиш, Мери Попинз — като че казваха те, — че бихме си позволили подобно нещо!

— Добре тогава. Тръгвайте! — и те се изстреляха като куршуми от пистолет.

— Върнете се! — ядосано пицеше мис Ларк.

Но никой не ѝ обръщаше внимание.

— Защо не може и аз да се изкъпя в езерото на парка? — със сподавен глас попита Майкъл. Беше легнал по корем на тревата и наблюдаваше едно семейство мравки.

— Защото не си куче! — припомни му Мери Попинз.

— Знам, Мери Попинз. Но ако бях...

— Е, и какво щеше да направиш? — подигравателно изсумтя тя.

Искаше му се да каже, че ако той беше куче, щеше да си прави каквото си иска — да плува или не, според настроението, без да пита когото и да било. Но си помисли, че Мери Попинз може да се ядоса и затова реши да си мълчи.

— Нищо! — тихо отвърна Майкъл. — Прекалено е горещо за спорове, Мери Попинз!

— От нищото, нищо не излиза! — тръсна тя главата си с лаленце на шапката. — А пък и аз не споря, само си приказваме! — Както винаги трябваше да каже последната дума.

Едно слънчево зайче се залови за иглите ѝ за плетене и засия през широките листа на магнолията, осветявайки малката групичка на тревата.

Джон и Барбара, облегли се един на друг, ту задрямваха, ту се събуждаха. Ту пак задрямваха, ту пак се събуждаха... Анабел спеше дълбоко в сянката на Мери Попинз. Всички бяха нашарени с тъмни и светли петна от сянката. Дори и лицето на Пазача се нашари, когато той се наведе да вдигне едно парче вестник.

— Всички боклуци да се хвърлят в кошчетата! Спазвайте правилника! — строго изрече той.

Мери Попинз го изгледа от горе надолу. Погледът ѝ би могъл да изпепели цял дъб.

— Това не са мои боклуци — натърти тя.

— Сериозно? — не повярва Пазача.

— Да! — последва сух отговор.

— Ама нали все някой ги е хвърлил тук? Да не си растат самички?

Той вдигна шапката от челото към тила си и избърса потта зад ушите. Горещината и заядливият тон на Мери Попинз направо го потискаха.

— Каква жега, а! — отбеляза Пазача с вид на самотно, уплашено кученце и страхливо погледна Мери Попинз.

— Ами това се очаква в разгара на лятото! — изтракаха иглите ѝ за плетене.

Пазача на парка въздъхна и направи нов опит да завърже разговор.

— Виждам, че си донесла и папагала си! — и посочи с поглед черната копринена сянка, увиснала между листата.

— Искаш да кажеш, чадъра с дръжка като папагалска глава — високомерно го поправи тя.

— Нали не смяташ, че може да завали? Не виждаш ли как е напекло слънцето! — смутено се засмя Пазача.

— Не смятам, а знам — спокойно изрече тя, и продължи: — и ако аз бях Пазач на парка, нямаше да си губя половин ден като някои хора, които бих могла да спомена! Ето там има парче портокалова кора — няма ли да го вдигнеш?

Тя посочи кората с иглата си за плетене и продължи обвинително да я сочи, докато Пазача не прибра компрометиращия го боклук в коша.

„Ако тя беше на мое място — си помисли той, — въобще нямаше да има парк. Щеше да има само една добре подредена пустиня!“ — и започна да обявява лицето си с шапката.

— В края на краищата не съм виновен, че съм Пазач на парка. Ако можех, щях да съм Изследовател на непознати земи, въобще нямаше да съм тук. Щях да си седя на някой леден къс до някоя полярна мечка!

Пазача въздъхна, подпря се на шиша за боклуци и се размечта.

— Хм! — изкашля се силно Мери Попинз и така стресна един гълъб, кацнал на дървото над нея, че той запляска с криле от изненада.

Едно перце бавно падна надолу. Джейн протегна ръка и го хвана.

— Колко приятно гъделичка! — замърка тя, докосвайки със сивото му ръбче нослето си. После забодя перото в косите си и препаса челото си с панделка.

— Аз съм дъщерята на Индиански вожд, Минехаха, Смеещата се Вода, която се плъзга по реката.

— Глупости, не си! — възпротиви се Майкъл. — Ти си Джейн Каролин Банкс.

— Така е, но само външно — настоя Джейн. — Отвътре съм съвсем друг човек. Това е много странно чувство.

— Май не си закусила добре. Иначе нямаше да имаш никакви странни чувства. Освен това, татко не е Индиански вожд, така че и ти не може да си Минехаха!

И както говореше, Майкъл изведнъж млъкна и забодя нос още по-дълбоко в тревата.

— Ето го! — извика той извивайки се и тропайки с крака по земята.

— Ще съм ти много благодарна, Майкъл, ако престанеш да ме риташ по пицялите. Какво ти става, да не си кон на представление? —

възмути се Мери Попинз.

— Не съм кон, ловец съм, Мери Попинз! Пътешествам из джунглата!

— Джунгла ли? — пренебрежително възкликна Пазача на парка. — Бих предпочел снежната шир!

— Ако не внимаваш, Майкъл Банкс, набързо ще запътешестваш към домашното си легло. Никога не ми се е случвало да срещна двама такива глупаци наведнъж. А ти си третият глупак — натърти Мери Попинз и погледна Пазача. — Винаги искате да сте нещо различно от това, което всъщност сте. Ако не е мис Мини... как ѝ беше името... ще е нещо друго. Същите сте като девойката, която пасеше гъски и момъкът, който пасеше свине.

— Но аз не гоня гъски или свине. Аз дебна лъв, Мери Попинз. Може на външен вид да е само мравка, но всъщност... ах, най-накрая го хванах!... всъщност, си е човекоядец!

Майкъл се претърколи със зачервено лице, стиснал нещо малко и черно между палеца и показалеца си.

— Джейн — започна той ентузиазирано, но така и не довърши изречението си, защото Джейн му правеше някакви знаци. Той се обърна към Мери Попинз и веднага разбра значението им.

Плетката ѝ бе паднала на одеялото и ръцете ѝ бяха склучени в скута ѝ. Гледаше към нещо в далечината, нещо отвъд алеята, отвъд парка, може би дори отвъд хоризонта.

Внимателно, за да не я прекъснат, децата пропълзяха до нея. Пазача се плюсна на одеялото до тях и я зяпна с широко отворени очи.

— Да, Мери Попинз? — подкани я Джейн. — Кажете ни за девойката, която пасяла гъски!

Майкъл се притисна до полата ѝ и зачака с нетърпение. Под хладката материя на полата ѝ той усещаше кокалестите ѝ силни крака.

Тя хвърли кратък поглед на децата изпод сянката на шапката си и отново се загледа в далечината.

— Ами, тя си седеше, просто ей така — започна Мери Попинз меко, съвсем различно от обичайния ѝ тон. — И така, тя си седеше, седеше ден след ден сред ятото гъски, сплитайки и разплитайки косата си поради липсата на друга занимавка. Понякога взимаше някое перце и си вееше с него, като с ветрило, както би го направила съпругата на премиер-министъра, или дори, може би, кралицата. А понякога си

сплиташе венец от цветя и отиваше до потока да се наслади на гледката. И всеки път, когато го правеше, забелязваше, че очите ѝ са сини, по-сини от синчец, че бузите ѝ са по-червени от гърдите на червеношийката. А що се отнася до устните ѝ... да не говорим за носа ѝ...! Мнението ѝ за тях бе такова, че не намираше думи да ги опише.

— Точно като теб, Мери Попинз — каза Майкъл. — Също толкова самодоволна!

Погледът ѝ моментално се измести от хоризонта и яростно го прониза.

— Мери Попинз, исках да кажа... — започна да заеква Майкъл от страх, че е прекъснал приказката.

— Исках да кажа — подмаза се той, — че ти също имаш розови бузи и сини очи. Като захаросани ябълки и зюмбюли.

Самодоволна усмивка бавно стопи леденото изражение на лицето ѝ и Майкъл с облекчение си отдъхна, когато тя отново поде приказката.

— И така — продължи тя, — там имаше поток, в който се отразяваше образът на девойката. И всеки път, когато се погледнеше в него, тя съжаляваше всички, които пропускат тази забележителна гледка. Най-много ѝ беше жал за хубавия свинар, който пасеше стадото си от другата страна на потока.

— Ех — въздишаше тя, — ако не бях такава, каквато съм! Ако си бях каквато изглеждам, тогава бих могла да го поканя тук. Но тъй като съм много повече от пастирка на гъски, това не е възможно.

И тя с нежелание му обръщаше гръб и гледаше в другата посока.

Сигурно щеше да се изненада, ако можеше да разбере какво си мисли свинарят.

Той също, поради липса на огледало, използваше потока. И когато виждаше отражението на тъмните си къдрици, извивката на брадичката си и добре оформените си уши, той тъжеше за целия човешки род, който изпускаше нещо необикновено. Но най-много му беше жал за девойката, която пасеше гъски.

— Несъмнено — си мислеше той, — тя умира от скука, както си седи там с орфаната си дрешка и сплита русата си коса. Косата ѝ наистина е много хубава, и ако не бях това, което съм, с удоволствие бих си говорил с нея от време на време.

И той също с нежелание ѝ обръщаше гръб и гледаше в другата посока.

Какво съвпадение, бихте казали вие! Но историята не свършва дотук. Не само девойката и момъкът, но и всяко живо същество на това място си мислеше, че е нещо различно от това, което е в действителност.

Гъските, докато си скубеха лютичета и мачкаха тревата с краката си, оставяйки звездовидни следи, бяха убедени, и не го криеха, че са нещо повече от гъски.

Свинете биха се разсмели при самото предположение, че е възможно да са обикновени прасета.

Същото бе положението и със сивото магаренце, което дърпаше каручката със свинете към пазара; също и с жабата, която живееше близо до потока под един камък, сложен за стъпване; също и с босоногото момче с плюшена маймуна, което всеки ден си играеше на моста.

Всеки вярваше, че истинската му същност е много по-възвишена и по-величествена от тази, която се вижда с просто око.

Магаренцето бе убедено, че под опърпаното му кожухче се крие много по-изискана, фина, гладка фигура, която галопира сред маргаритките.

Жабата също вярваше, че всъщност е много по-малка отколкото изглежда, много по-ярка и зелена. Тя с часове се вираше в отражението си във водата, но колкото и да беше грозно, то никога не я потискаше.

— Това е само външният ми облик — казваше си тя и поклащаше глава при вида на набръчканата си кожа и изцъклените си жълти очи. И когато на моста се появяваше момчето, тя скриваше от погледа му външния си облик, защото се страхуваше от проклятията, с които то я посрещаше, ако тя посмееше да се покаже дори и съвсем малко.

— Напред! — чуваше се страховит глас. — Врагът се е прицелил в десния борд! Бутилка ром и кама за човека, който го разгроми!

Защото и момчето бе нещо повече от обикновено момче, както сигурно вече сте се досетили. Вътре в себе си той беше съвсем друг.

Познаваше проливите на Магелан, както познаваше носа на лицето си. Велики мореплаватели пребледняваха, като чуваха за славата му, делата му бяха пословични в седемте морета. Можеше да плячкоса около дузина кораби за една сутрин и да зарови съкровищата толкова хитро, че дори и самият той после не можеше да ги намери.

На всеки случаен минувач вероятно би му се сторило, че момчето си има две нормални очи. Той обаче знаеше, че има само едно око. Другото бе загубил в ръкопашен бой нейде в Гибралтар. Всекидневното му име винаги предизвикваше у него снизходителна усмивка.

— Само да знаеха кой съм всъщност — мислеше си момчето, — нямаше да са толкова смели.

Що се отнася до маймунката, то и тя вярваше, че няма нищо общо с маймуните.

„Това старо захабено кожухче — уверяваше се тя, — го търпя само за да ме топли, а опашката си я размахвам просто за удоволствие, не защото трябва.“

И така всички, изпълнени с красиви фантазии, се бяха събрали един следобед. Слънцето, топло и уютно, се бе разпротряло над тях като ветрило. Цветята на моравата, лъскави като порцелан, се поклащаха на стъблата си. Високо в небето пееха чучулигите — песните им се повтаряха и повтаряха, като че никога няма да свършат, сякаш извираха от навиващи се механични играчки.

Девојката си седеше сред гъските, момъкът сред свинете. Магаренцето на пасището и жабата край потока сънено поклащаха глави. Момчето и маймунката мързеливо се разхождаха по мостчето, обсъждайки планове за бъдещите си кръвопролития.

Изведнъж магаренцето изпръхтя и ухото му въпросително се въртна. Чучулигите пееха в небето, потокът ромолеше отдолу, но то различи сред тези познати звуци шума на приближаващи се стъпки.

По пътеката, която водеше към потока, бавно се приближаваше някакъв човек, облечен в дрипи. Прокъсаните му дрехи бяха толкова стари, че не бихте успели да намерите и най-малкото местенце, което да не е закърпено. Ръба на шапката му обрамчваше порозовелите от слънце бузи, а отдолу се показваха сиви и сребристи кичури коса. Той стъпваше ту леко, ту тежко, защото единият му крак бе обут с обувка, а другият с пантоф. Трудно бихте намерили по-дрипав човек.

Но вехтите му дрехи явно не го притесняваха — всъщност, те явно му харесваха. Крачеше със самочувствие, отхапвайки си от една коричка и от глава лук, като при това си свирукаше между хапките. После забеляза групичката на моравата и се втренчи, даже прекъсна свирукането си по средата.

— Днес е прекрасен ден! — поздрави той учтиво, свали шапка и се поклони на девойката.

Тя му хвърли бегъл високомерен поглед, но Скитника като че ли не го забеляза.

— Вие двамата да не сте се скарали? — обърна се той към момъка.

Девојката пренебрежително се разсмя:

— Да се скараме ли? Каква глупост! Че аз дори не го познавам!

— Ами — любезно се усмихна Скитника, — искате ли да ви запозная?

— Не, разбира се — вирна нос тя. — Как може да общувам със свинар? Та аз съм преоблечена принцеса.

— Наистина ли? — учуди се Скитника. — Щом е така, няма да ти преча. Предполагам, че трябва да се връщаш в двореца да се залавяш за работа.

— Работа ли? Каква работа? — опули се девојката.

Беше неин ред да се изненада. Та нали принцесите само си седят на възглавничките и слугите изпълняват и най-малките им желания.

— Ами да предеш и да тъчеш. Да учиш етикет! Да проявяваш търпение и разбиране, когато идват неподходящи ухажори да ти искат ръката. Да се правиш, че ти харесва, когато чуваш за стохилияден път трите гатанки на краля! Не са много принцесите, както сигурно знаеш, които имат възможност по цял ден да си седят на слънчице заобиколени от няколко гъски!

— Ами перлената корона? Ами танците до зори със султанския син?

— Танци? Перли? О, боже! О, боже мой! — Скитника избухна в смях, после извади един кренвириш от ръкава си. — Тези корони тежат като желязо или олово. За нула време ще ти остане белег на главата. Освен това, нали знаеш, че задължението на принцесата е да танцува първо със старите приятели на баща си. После с Тайния съветник на краля. После с Председателя на Камарата на лордовете и после, разбира се, с Пазителя на държавния печат. Докато дойде ред на султанския син, вече ще е станало късно и той ще трябва да се прибира.

Девојката се замисли над думите на Скитника. Дали говореше истината? Всички пастирки на гъски във всички приказки винаги са преоблечени принцеси. Но... ах, колко трудно звучи само! Как се разговаря с тайния съветник на краля? Можеш ли да му кажеш: „Ела тук!“, „Отиди там!“, както говориш на гъските? Да предеш и тъчеш! Отгоре на всичко и етикет!

Може би, помисли си девойката, като се вземе всичко това предвид, е по-добре да си остане пастирка на гъски.

— По-добре да тръгваш към двореца! — посъветва я Скитника. — Само си губиш времето, като седиш тук. Нали? — обърна се той към свинаря, който ги слушаше, седнал от другата страна на потока.

— Какво „нали“? — бързо отвърна свинарят, като че не бе чул и думичка от разговора им. — Никога не общувам с пастирки на гъски — послъга той. — Няма да е нито удобно, нито уместно. Аз съм преоблечен принц!

— Така ли? — възхитено възкликна Скитника. — В такъв случай, предполагам, че цялото ти време е заето с правене на мускули, за да можеш да победиш ламята.

Розовите страни на момъка пребледняха.

— Каква ламя? — попита той със стегнат глас.

— О, каквато и да е. Всички принцове, както знаеш, трябва да се преборят поне с една ламя. Нали за това са принцовете?

— Двуглави ли? — задъхвайки се, попита момъкът.

— Двуглави? — изненада се Скитника. — Искаш да кажеш „седемглави“! Двуглавите лами отдавна вече не са на мода.

Момъкът усети как се разтуптява сърцето му. Ами ако за разлика от всички приказки, в които принцът убива чудовището, този път чудовището убие принца? Нали разбирате, той не се страхуваше, просто се чудеше, дали в крайна сметка не е един обикновен свинар.

— Доста прасета си имате тука! — Скитника със задоволство погледна първо свинете, после кренвирша си.

Откъм стадото се чу възмутено пръхтене. Някакъв си одрипан скитник да ги нарича прасета!

— Вероятно не си наясно — изгрухтяха те, — че ние сме маскирани овце!

— О, господи! — скръбно каза Скитника. — Толкова ми е мъчно за вас, приятели!

— Защо пък трябва да ти е мъчно? — попитаха свинете и вдигнаха зурли да душат въздуха.

— Защо ли? Нима не знаете, че хората в околността ужасно харесват овнешкото? Ако знаеха, че тук има стадо овце, та дори и престорени... — Той млъкна, поклати глава и въздъхна. После се

разтърси в дрипавите си дрехи, откри парче пай със сливи и започна меланхолично да мляска.

Втрещени, свинете се спогледаха. Овнешко — каква ужасна дума! Те се смятаха за елегантни овчици, препускащи из цъфтящите полета, и никога за овнешки бутове. Дали няма да е по-мъдро, разсъждаваха те, да си останат просто свине?

— Хей, гъски! — изчурулика Скитника и хвърли трохите си на ятото гъски.

Всички гъски, като една, надигнаха глави и засъскаха като змии.

— Ние сме лебеди! — крякаха те на висок тон. После, тъй като той явно не им вярваше, добавиха: — Престорени!

— Е, щом е така — отбеляза Скитника, — няма да останете дълго тук. Както знаете, всички лебеди принадлежат на краля. Божичко, щастливи птици сте вие! Ще си плувате в изписаното с орнаменти езеро, а придворните със златни ножици ще ви подрязват крилето, за да не може да излетите. Всяка сутрин ще ви сервират сладко от ягоди в сребърна чинийка. Няма да имате никакви грижи, дори няма да ви се налага да мътите яйцата си, защото Негово Величество ги яде на закуска.

— Какво? — уплашиха се гъските. — Никакви трохи, никакви малки?

— Разбира се! Помислете си обаче, за честта, която ви се оказва! — засмя се Скитника, обърна се и се запъти към рошовата фигура, самотно застанала посред маргаритките.

Гъските стояха стъписано в тревата и се гледаха.

Сладко от ягоди! Орязани криле! Никакво мътене! Дали не са сгрешили, чудеха се те. Дали пък не бяха, в края на краищата, просто гъски?

От нещо, което някога е било джоб, Скитника извади една ябълка.

— Пардон, приятелю! — обърна се той към магарето, отхапвайки едно сочно парче. — Бих ти предложил половината, но знам, че няма да искаш, като имаш цяла поляна с лютичета.

Магаренцето критично огледа околността.

— Може и да са подходящи за някое добиче, но аз не съм чак такова магаре, за каквото ме мислиш — отбеляза то. — Ако искаш да знаеш, всъщност съм арабски жребец!

— Наистина ли!? — Скитника изглеждаше много впечатлен. — Сигурно тогава много ти липсва родният ти край. Пясъчни бури! Миражи! Безводни пустини!

— Безводни? — обезпокои се магаренцето.

— Ами да, на практика. Но това не е нищо за теб. Вие, арабските животни, можете със седмици да живеете без вода, храна, спане — направо е прекрасно!

— Ами оазисите? Там нали има трева?

— Те са малко и на далечни разстояния един от друг — осведоми го Скитника. — Но какво от това, приятелю? Колкото по-малко ядеш, толкова по-бързо се движиш! Колкото по-малко пиеш, толкова си по-лек! Един миг ти трябва само за да се хвърлиш на земята и да защитиш господаря си от враговете му!

— Но... — изрева магарето, — нали тогава първо мен ще застрелят!

— Естествено — отвърна Скитника. — Точно затова толкова ти се възхищават хората, храбри арабски жребце! Готов си да умреш във всеки един момент!

Магаренцето отърка глава в предния си крак. Дали наистина бе готово да умре във всеки един момент? Не можеше честно да отговори с „да“. Седмици наред без храна! А тук — лютичетата и маргаритките бяха достатъчни да нахранят една дузина магарета. Може наистина да е арабски жребец, но пък от друга страна, може и да не е. То клатеше глава нагоре-надолу, докато размишляваше по този труден проблем.

— Ето ти една огризка, Кикерице! — и Скитника хвърли огризката от ябълката си в потока.

— Не ми викай Кикерица! — отсече жабата.

— Жабче тогава, щом ти харесва повече!

— Това са жабешки имена. Аз, всъщност, съм жабок.

— О, какъв късметлия си само! — възкликна Скитника. — Да си седиш по цяла нощ върху някое листо на водна лилия и да пееш серенади под луната.

— Цяла нощ ли? Нали ще умра от студ!

— Да си ловиш паяци и водни кончета за дамата на сърцето ти!

— Ами за мен? — учуди се жабата.

— Един истински ухажор жабок, какъвто си ти, със сигурност не би се интересувал от себе си!

Жабата, обаче, не беше чак толкова убедена. Обичаше сочните паяци. Тъкмо си мислеше, че в края на краищата може да е и жаба, когато — плък! — едно камъче падна точно до нея и тя побърза да си скрие главата.

— Кой хвърли това? — веднага попита Скитника.

— Аз — чу се от моста. — Не съм искал да я ударя, само да я накарам да подскочи!

— Добро момче си ти! — Скитника погледна нагоре с усмивка. — Добродушно и добросърдечно дете като теб, не би посегнало на жаба!

— Естествено, че не бих посегнал, нито пък на някого друго. Обаче не ми викай момче или дете. Аз, всъщност, съм...

— Чакай! Не ми казвай! Нека да позная! Индианец? Не... пират?

— Точно така! — потвърди момчето, кимна с глава и показа всички дупки между зъбите си в ужасна пиратска усмивка. — Ако искаш да знаеш как се казвам... — изръмжа то, — наричай ме просто едноокия Корамбо!

— Имаш ли си къса тежка сабя? — полюбопитства Скитника. — А череп и кости? Черна копринена маска? Е, на твое място не бих си губил повече времето тук! Сухопътните плъхове не стават за обири! Дръж курс на север. Тръгни за Тиера дел Фуго.

— Бил съм там — небрежно подхвърли момчето.

— Добре, за някъде другаде тогава, никой пират не се задържа толкова дълго на брега. Бил ли си... — Скитника понижи глас, — бил ли си до Отвеса на смъртниците?

— Ето това място е за мен — зарадва се момчето и посегна към маймунката си. — Само ще ида да се сбогувам с мама, и...

— Мама!? Правилно ли чух? Едноокия Корамбо ще се отбива да се сбогува с майка си! Пиратски капитан да си губи времето, за да ходи до дома... нямам думи! — Скитника бе направо изумен.

Момчето го погледна със съмнение. Къде ли е, чудеше се, това място — Отвес на смъртниците? Колко ли време ще му отнеме да отиде и да се върне? Майка му вероятно ще се притесни. Освен това, както той случайно знаеше, тя прави палачинки за вечеря. Може би по-добре днес да е такъв, какъвто е. Корамбо може да почака до утре, Корамбо винаги е на линия.

— Маймунката за талисман ли си я носиш? — Скитника с любопитство погледна играчката.

В отговор се чу сърдито квичене.

— Не ми викай маймуна! Аз съм престорено момче!

— Момче! — удиви се Скитника. — Защо тогава не си на училище?

— Училище ли? — притеснено попита маймунката. — Искаш да кажеш — две и две прави пет и такива работи?

— Точно така — потвърди Скитника. — По-добре да побързаш, преди да забележат липсата ти. Ето! — Той порови из парцаливите си дрехи, извади два шоколадови бонбона изпод яката си и подаде единия на маймунката.

Но малкото същество му обърна гръб. Училище ли? То не влиза в сделката. По-добре е всеки ден от седмицата да си бъде изядената от молци маймуна. Почувства особен прилив на привързаност към старото си кожухче, стъклените си очи и дългата си опашка.

— Вземи го тогава ти, Корамбо! — усмихна се Скитника. — Пиратите винаги са гладни. — Той подаде единия шоколадов бонбон на момчето, а другия изяде сам.

— Е — въздъхна той, облизвайки устни. — Времето лети и аз трябва да вървя вече! — Хвърли дружелюбен поглед на групичката и им кимна ободряващо.

— До скоро! — благо им се усмихна. После бръкна в окъсаните си дрехи, извади от там крайче хляб и малко масло и бавно тръгна по моста.

Момчето го гледаше замислено. Една угрижена бръчка делеше челото му на две. Изведнъж вдигна ръка.

— Хей! — извика то.

Скитника се спря.

— Как ти е името? Така и не ни каза! Кой си ти? — попита момчето.

— Да, наистина — чу се хор от гласове. — Кой си ти? — попита девойката, която пасеше гъски; и момъкът, който пасеше свинете; гъските, свинете и магарето като ехо повториха въпроса. Дори жабата надигна глава и попита: „Кой си ти?“

— Аз ли? — невинно се усмихна Скитника. — Щом наистина искате да разберете, ще ви кажа, че съм престорен ангел.

Той им се поклони и махна с ръка за сбогом.

— Ха, ха, ха! Каква страхотна шега! — Момчето избухна в смях.
— Ха, ха, ха! Това дрипаво старо създание да е ангел!

Но изведнъж смехът му секна. Момчето се опули, после присви очи, после пак се опули.

Скитника си подскачаше по пътя, като на игра. Но с всеки подскок краката му стъпваха по-високо, а земята — дали е възможно, чудеше се момчето — се оказваше все по-далеч под него. Първо подскачаше по цветчетата на маргаритките, после по върховете на храстите, като скачаше все по-високо и по-високо. Вървеше все нагоре и нагоре, над дърветата, докато не тръгна право към небето. Изведнъж той се излегна върху обляния от слънчева светлина въздух и разпери ръце и крака.

Щом направи това, дрипите му прилепнаха по тялото. Всички ясно виждаха, че има нещо, което ги отвява назад.

Тогава, перце по перце, от раменете му се показва истинско оперение. Огромните криле се разпериха от двете страни на Скитника, той постепенно заприлича на малка купчинка дрипи между размахващите се криле. Те пляскаха над дърветата, смело балансирайки във въздуха и после с грациозно движение го понесоха като чайка в небето.

— О, божичко! О, божичко! — повтаряше си девойката със
склучени вежди, защото Скитника я бе поставил в доста неудобно
положение. Тя вече бе почти, ако не изцяло убедена, че не е кралска
дъщеря — но сега, погледнете го самия него! С всичките тези пера под
дрипите! Ако той бе ангел, какво тогава бе тя? Пастирка на гъски или
нещо по-величествено?

Виеше ѝ се свят. Къде е истината? Поклащайки глава от объркване, тя погледна през потока към Свиная, но видът му я накара да избухне в смях.

Наистина не можеше да се спре.

Той седеше, зяпнал в захлас небето, къдриците му изправени от учудване, а очите му големи като паници.

— Кхъм! — леко се изкашля тя. — Може би вече няма да ти се наложи да се сражаваш с ламята!

Той я погледна стреснато. После забеляза, че тя нежно се усмихва и лицето му светна. Той се засмя и прескочи потока.

— Ти трябва да си получиш златната корона — възкликна той. — Аз собственоръчно ще ти я направя!

— Златото е прекалено тежко — скромно продума тя иззад папратовото си ветрило.

— Но не и моето злато — усмихна се Свиная. Той набра една китка лютичета, сплете ги на венче и го сложи на главата ѝ.

От този момент въпросът, който някога бе толкова важен за тях — дали са пастирка и свинар, или принц и принцеса — вече нямаше никакво значение. Седяха и се вглеждаха един в друг, забравили всичко останало.

Гъските, които също бяха стъписани, гледаха ту изчезващата точка в небето, ту съседите си на поляната.

— Горките свине! — подиграваха се те. — Печено овнешко в лучен сос!

— Няма що, красива гледка бихте представлявали в езерото с орнаменти! — отвърщаха им свинете.

Но въпреки че се заяждаха едни с други, те не можеха да се отърват от чувството, че Скитника си бе направил някаква шега с тях.

Тогаваш една стара гъска се разсмя.

— Какво значение има? — весело закряка тя. — Каквито и да сме отвътре, важното е, че изглеждаме като гъски!

— Така е! — съгласи се едно по-възрастно прасе. — А пък ние на вид сме свине!

Сякаш освободени от някакъв товар, всички започнаха да се смеят. Полето ехтеше от гласовете им, а чучулигите учудено ги гледаха отгоре.

— Какво значение има — кря-кря! Какво значение има — кви-кви!

— И-и-а! — изхълца магаренцето и вирна глава, за да се включи във веселия хор.

— За прекрасния си оазис ли се сети? — саркастично го запита жабата.

— И-и-а! И-и-а! Точно така! Какво магаре съм бил, да не разбере до сега. Чак сега проумях, Кикерице, че моят оазис не е в пустинята. И-и-а! И-и-а! Той е тук, под копитата ми — тук, на тази поляна.

— Тогава, в крайна сметка, ти не си арабски жребец, така ли? — подигравателно попита жабата.

— Ах — въздъхна магаренцето, — не бих казал. Но сега... — той хвърли поглед към отлитащата фигура, — съм доволен от външния си облик!

Магарето лакомо захапа едно лютиче, като че бе тичало дълги разстояния през безплодна, пясъчна пустиня.

Жабата го погледна учудено.

— Дали и аз бих могла да се задоволя с външния си вид? — смело изстреля тя въпроса си.

И още преди да го изрече, един лешник падна от клона над нея. Той се удари в гърба ѝ, с лекота отскочи и плъкна в потока.

— Това би ме зашеметило, ако не беше краставата ми кожа — помисли си жабата, — но така, скрита в нея, нищо не усетих.

Благодарна усмивка, голяма и зъбата, раздели лицето ѝ наполовина. Тя тръсна глава и проточи врат нагоре.

— Хей, момче! Хайде замеряй ме с камъчета де! — изквака тя. — Аз съм се обезопасила!

Но момчето не чу жабешкото предизвикателство. Беше се облегнало на перилото на моста и гледаше как големите криле на Скитника го отнасят към залеза. Вероятно то още не бе достатъчно голямо, за да се учудва на разни неща, и затова не учудване, а дълбок интерес се четеше в очите му.

Момчето гледаше ли, гледаше, докато небето съвсем потъмня и заблещукаха първите звезди. А когато малката летяща прашинка не беше вече дори и прашинка, то дълбоко въздъхна и върна мислите си към земята.

В това, че беше Корамбо, той изобщо не се съмняваше. Но сега вече знаеше, че освен че е едноок пират, той е и много други неща. И преди всичко, за негова радост, той бе едно босоного момче. Нещо повече, той бе едно доста гладно момче, готово да вечеря.

— Хайде — подкани то маймунката, после я хвана удобно под мишница и обви опашката ѝ около китката си. Така те взаимно се топлеха по пътя към дома.

Дългият ден се търкулна зад гърба му, за да се присъедини към останалите отминали дни. Всичко, за което можеше да мисли в момента, бе вечерята. Вече усещаше топлината на кухнята, виждаше цвъртящите на тигана палачинки и майка му, наведена над тях. Лицето ѝ, оброчено с къдрици, е зачервено и уморено — като слънцето. Защото, както той бе ѝ казвал много пъти, слънцето имаше лицето на майка му.

И ето сега той бе на прага и тя беше точно там, където той си я представяше. Той се притисна към карираната ѝ престилка и си отхапа от една палачинка.

— Е, какво прави днес? — усмихна му се тя.

— Нищо — доволно измънка той.

Защото той знаеше, а може би и тя също знаеше, че „нищо“ е полезна дума. Тя може да означава точно каквото искаш — всичко или нищо...

След като края на приказката затихна, Мери Попинз седеше безмълвна и неподвижна.

Около нея лежах вцепенените деца, които не смееха да издадат и звук. Погледът ѝ, връщащ се от далечния хоризонт, премина през тихите им лица и над главата на Пазача на парка, който сънливо се поклащаше.

— Хм! — изсумтя тя. — Аз ви разкривам глави от историята, а вие се унасяте и заспивате!

— Аз не спя — увери я Джейн. — Просто се замислих за приказката.

— Аз чух всяка дума — прозя се Майкъл.

Пазача на парка се поклащаше, като изпаднал в транс.

— Преоблечен изследовател — мърмореше си той, — покоряващ наред полярната зима Северния полюс!

— Ох! — възкликна Майкъл и погледна нагоре. — Капна ми капка на носа!

— А на мен на брадичката — добави Джейн.

Те недоумяващо отъркаха очи и се огледаха. Гъстата като сироп слънчева светлина бе изчезнала и един облак бе надвиснал над парка. „Кап! Кап! Плъок! Плъок!“ — чуха се големите капки по листата.

Пазача на парка се опули.

— Вали! — възкликна той учудено. — Аз нямам чадър!

Той погледна към висящата на клона сянка и посегна към папагала.

— А, не, няма да стане! — спря го Мери Попинз, и чевръста, като иглите си за плетене, грабна дръжката на чадъра.

— Чака ме дълъг път, а имам болен кръст и не трябва да си мокря краката! — Пазача на парка я погледна умоляващо.

— Нали щеше да ходиш на Северния полюс! — Тя отвори със замах чадъра и вдигна Анабел. — Мисля, че ще е по-добре, ако отидеш на Екватора! — и се врътна със сумтене, явно доволна от себе си.

— Джон и Барбара, събудете се, моля! Джейн и Майкъл, вземете одеялото и се скрийте под него заедно с близнаците.

Дъждовните капки, големи като захаросани сливи, падаха наоколо. Те тропаха по главите на децата, докато те се загръщаха в одеялото.

— Погледни какъв хубав колет сме ние! — възбудено възкликна Майкъл. — Вържи ни с една връвчица, Мери Попинз, и ни пусни по пощата!

— Тичайте! — изкомандва ги тя, без да му обърне никакво внимание.

И те забързаха, оплитайки се и препъвайки се в мократа трева.

Кучетата с лай дотичаха до тях и забравили обещанието си, изтръскаха козина точно до полата на Мери Попинз.

— Толкова слънчево беше и такъв дъжд да се изсипе! Едно след друго! Кой би предположил? — Пазача на парка объркано поклати глава. Все още не му се вярваше.

— Един изследовател би го предположил! — срязва го Мери Попинз и доволно тръсна глава. — А също и аз, както виждаш!

— Твърде умна си за нас, това е! — Тези думи на Пазача на парка бяха явно недоброжелателни, защото той ги смънка в яката на куртката си, за да не го чуе Мери Попинз.

Но въпреки това, тя ги отгатна, хвърли му една победоносна усмивка и се забърза след децата.

Мери Попинз заситни през пороя, старателно заобикаляйки локвите. Прилежна и стегната като на моден подиум, тя прекоси улица „Черешова“ и прекоси градинската пътечка на номер седемнадесети...

Джейн се показва от кариания вързоп и изтръска мократа си коса.

— О, божичко! — възкликна тя. — Загубила съм си перото!

— Това улеснява нещата — спокойно заяви Майкъл, — значи не можеш да си Минехаха!

Той отметна одеялото и бръкна в джоба си.

— Ах, ето ми я мравката! Пренесъл съм я успешно!

— Виж, нямам предвид точно Минехаха, но някой... — настояваше Джейн, — още някой в мен. Знам го със сигурност. Винаги съм го знаела.

Черната мравка бързо прекоси масата.

— Аз пък не — рече Майкъл, загледан в нея. — Не чувствам нищо друго в себе си, освен обяда и Майкъл Банкс.

Джейн се беше замислила за нещо.

— И Мери Попинз — продължи тя, — тя също е някой друг отвътре. С всички е така.

— О, не, тя не е! — каза твърдо Майкъл. — Абсолютно съм сигурен в това!

По стълбите се чуха леки стъпки.

— Кой не е какво? — попита някой.

— Ти, Мери Попинз! — извика Майкъл. — Джейн казва, че си някой друг отвътре. Аз казвам, че не си. Ти не си никой!

Мери Попинз вдигна рязко глава и в очите ѝ проблесна нещо опасно.

— Надявам се — каза тя с някакво студено спокойствие, — че не съм чула това, което ми се стори, че чух. Нали не каза, че съм никой, Майкъл?

— Не! Искам да кажа — да! — опита пак той. — Всъщност, исках да кажа, Мери Попинз, че ти, всъщност, не си някой!

— А, така ли? — Очите ѝ застрашително притъмняха. — След като не съм някой, тогава бих искала да узная какво съм аз, Майкъл Банкс!

— О, господи! — изви той. — Съвсем се оплетох. Ти не си нищо, Мери Попинз, това исках да кажа!

„Нищото“ не можеше да е с шапка с лаленце! „Нищото“ не можеше да е с чудесна синя пола! Отражението ѝ, което я гледаше от огледалото, беше най-яркото потвърждение, че тя и то бяха една елегантна двойка от някоевци.

— Ами! — пое си тя дълбоко въздух и сякаш стана по-висока. — Много пъти си ме наранявал, Майкъл Банкс, но никога не съм мислила, че ще доживея деня, когато ти ще ми кажеш, че аз не съм никой. Какво съм тогава, нарисуван портрет?

Тя пристъпи една крачка към него.

— Аз им-м-мах п-предвид... — заекна той, притискайки се към Джейн. Ръката ѝ беше топла и като почувства подкрепата ѝ, той веднага намери думите, които търсеше.

— Нямах предвид „никой“, Мери Попинз! Имах предвид „никой друг“! Ти си си Мери Попинз, от горе до долу! Отвътре и отвън. И обратно. Цялата си Мери Попинз. Така те харесвам!

— Хм! — невярващо каза тя, но яростта се изчисти от погледа ѝ.

Той се хвърли към нея със смях на облекчение и я прегърна през мократа синя пола.

— Не се вкопчвай така в мен, Майкъл Банкс. Не съм ти холандска кукла!

— Но ти си! — възкликна той. — Не, не си! Само много приличаш. О, Мери Попинз, кажи ми наистина, нали не си преоблечен някой друг? Аз те обичам точно каквато си!

Слаба доволна усмивка се появи на лицето на Мери Попинз и тя гордо тръсна глава.

— Аз! Преоблечена! Разбира се, че не!

С шумно сумтене, предизвикано от самото предположение, тя се освободи от ръцете му.

— Но, Мери Попинз — не мириясваше Джейн. — Да предположим, че не беше Мери Попинз, кой тогава би си избрала да бъдеш?

Сините очи с изненада я погледнаха изпод шапката с лаленце.

На такъв въпрос имаше само един отговор.

— Мери Попинз! — каза тя.

ВТОРА ГЛАВА

ВЕРНИ ПРИЯТЕЛИ

— По-бързо, моля — каза Мери Попинз и почука по стъклото едно такси с чадъра си с дръжка като папагалска глава.

Джейн и Майкъл бяха прекарвали сутринта на фризьор и на зъболекар и понеже стана късно, като голямо изключение се прибраха вкъщи с такси.

Шофьора на таксито се втренчи в пътя пред себе си и поклати глава.

— Ако карам по-бързо — извика той, — ще закъснея за обяд.

— Как така? — учуди се Джейн. Звучеше много глупаво. Много ясно, че колкото по-бързо кара Шофьора на таксито, толкова по-рано ще пристигне!

— Как така ли? — като ехо повтори Шофьора на таксито, продължавайки да следи пътя. — Заради произшествията, затова! Ако карам по-бързо, мога да се блъсна в нещо, това ще е произшествие. А произшествието, много ясно, ще ме накара да закъснея за обяд. Дявол да го вземе! — възкликна той и удари спирачки. — Пак червено!

Той се обърна към задната седалка. С изцъклените си очи и увисналите мустаци приличаше на тюлен.

— Тези светофари винаги създават проблеми! — и той посочи с ръка потока коли, чакащи да се смени цветът на светофара.

Сега пък Майкъл го попита защо.

— Ама вие нищо ли не знаете? — изуми се Шофьора на таксито. — Заради дежурния полицаи!

Той посочи към кабинката над светофара, където един човек с каска се вглеждаше в далечината.

— Много е разсеян, това е истината. Винаги унило гледа в далечината. И през половината време забравя за светофара. Случвало се е да е червено по цяла сутрин. Ако и днес е така, ще си остана без обяд. Дали не носите някой сандвич с вас? — и той с надежда погледна

Майкъл. — Не? Поне някой бонбон? — Джейн се усмихна и отрицателно поклати глава.

Шофьора на таксито въздъхна от отчаяние.

— Никой не се грижи за никого в наше време.

— Аз се грижа за някого! — натърти Мери Попинз.

Изглеждаше толкова сурова и недоволна, че Шофьора се обърна смутен.

— Зелено! — зарадва се той, като видя светофара. Нервно надвесен над кормилото, караше по улицата на парка, сякаш бе преследван от вълци.

Бум! Бум! Тряс! Тряс! Тримата се клатушкаха и подскачаха на седалките си.

— Седнете изправени! — изкомандва ги Мери Попинз, пързалайки се към ъгъла на седалката. — Да не сте човечета на пружина!

— Знам, че не съм — каза Майкъл задъхвайки се, — но се чувствам като такова и кокалите ми се друсат... — Той бързо си пое въздух, но си прехапа езика и изречението му увисна. Защото таксито внезапно спря с ужасен тласък и всички се влякоха под седалките.

— Мери Попинз! — сподавено каза Джейн, — мисля, че си седнала върху мен!

— Кракът ми! Ох, кракът ми! Заклешил се е някъде!

— Бих ти била благодарна, Майкъл — рече Мери Попинз, — ако го свалиш от шапката ми!

Тя се надигна величествено от пода и, като грабна чадъра си с дръжка като папагалска глава, се изсипа на паважа.

— Ами, нали ми казахте да карам по-бързо — оправдаваше се Шофьора на таксито, докато Мери Попинз му подаваше парите.

Тя го погледна с унищожително мълчание. За да избегне този поглед, той така се сви в яката си, че от него не остана нищо, освен мустаците.

— Не се притеснявайте за бакшиша — опита се да бъде любезен Шофьора на таксито. — За мен н-н-на-истина б-б-бе удоволствие.

— И без това нямах такова намерение! — Тя сърдито отвори портата на номер седемнадесети.

Шофьора на таксито запали мотора и отлетя надолу по улицата.

— Тя ме разстрои, и то как! — мърмореше той. — Дори и да се прибера у дома навреме за обяд, няма да съм в състояние да го изям!

Мери Попинз с лека походка мина по градинската пътека, последвана от Джейн и Майкъл.

Мисис Банкс беше на входната врата и гледаше нагоре към стълбите.

— О, моля те, внимавай, Робъртсън Ай! — развълнувано каза тя.

Робъртсън Ай носеше един кашон, бавно и сънено пристъпвайки от стъпало на стъпало.

— Не ти оставят и една минута спокойствие! — роптаеше той. — Първо едно нещо, после друго... Ето! — Остави пакета в детската и се стовари във вид на хъркаща купчина в коридора.

Джейн се затича нагоре да види етикета върху кашона.

— Какво има вътре — подарък? — извика Майкъл.

Близнаците, умиращи от любопитство, подскачаха нагоре-надолу.

— Това детска стая ли е, или клетка за мечки? — каза Мери Попинз, прескочи Робъртсън Ай и бързо влезе в стаята.

— Клетка за мечки! — искаше да отвърне Майкъл, но улови погледа ѝ и се спря.

— Ама той наистина избира най-неподходящите места! — възмути се мисис Банкс, като се препъна в Робъртсън Ай. — О, по-леко, деца! Внимавайте! Този кашон е на мис Андрю!

На мис Андрю! Лицата им посърнаха.

— Значи това не са подаръци! — тъжно каза Майкъл и ритна кашона.

— Сигурно е пълен с шишенца с лекарства! — горчиво рече Джейн.

— Не, не е — убедено отвърна мисис Банкс. — Мис Андрю ни е изпратила всичките си богатства, и аз мисля, Мери Попинз — тя погледна неподвижната фигура до себе си, — мисля, че можете да ги държите тук! — и тя кимна към полицата над камината.

Мери Попинз мълчаливо я наблюдаваше. Карфица да бе паднала, щеше да се чуе.

— Аз октопод ли съм? — попита тя, когато най-сетне гласът ѝ се възвърна.

— Октопод ли? — стъписа се мисис Банкс. Някога да е казвала подобно нещо? — Разбира се, че не си, Мери Попинз.

— Точно така — потвърди Мери Попинз. — Аз имам само един чифт ръце.

Мисис Банкс кимна, чувствайки се неловко. Тя никога не е очаквала Мери Попинз да има повече.

— И този един чифт има достатъчно работа, за да му се налага да бърше праха по чиито и да било богатства.

— Но, Мери Попинз, никога не съм си и помисляла... — Мисис Банкс все повече и повече се смущаваше. — Нали Елън е тук, за да бърше праха. Пък и това е само докато мис Андрю се върне... стига, разбира се, въобще да се върне. Държа се толкова странно, като беше тук. Защо се кикотиш, Джейн?

Но Джейн само хихикаше и кимаше с глава. Тя се сети за това странно поведение!

— Къде е заминала? — попита Майкъл.

— Изглежда е преживяла някакъв шок... На какво толкова се смеете, деца?... И докторът ѝ препоръчал дълго пътешествие към южните морета. Тя пише... — Мисис Банкс бръкна в джоба си и измъкна оттам едно смачкано писмо: — „И докато ме няма“ — прочете тя, — „ще оставя всичките си ценности при вас. Погрижете се да са на сигурно място, където нищо да не им се случи. Очаквам като се върна да ги намеря точно както съм ги оставила, нищо да не е счупено, нищо да не е поправено. Кажете на Джордж да си облича палтото, това време е променливо.“

— Така че, както виждаш, Мери Попинз — каза мисис Банкс с подкупваща усмивка, — детската стая е най-доброто място. Всичко поверено на твоите грижи винаги е в абсолютна сигурност!

— Сигурност и още веднъж сигурност! — въздъхна Мери Попинз. — И се надявам, че виждам малко по далече от носа си! — казвайки това, тя вирна носа си, дори повече от обичайното.

— Ах, сигурна съм, че е така! — измънка мисис Банкс, учудвайки се за стотен път, че независимо от ситуацията, Мери Попинз винаги е доволна от себе си.

— Е, мисля, че вече трябва да вървя и... — Мисис Банкс излетя от детската стая, без да каже какво всъщност смята да прави. Препъна се в краката на Робъртсън Ай и спешно слезе по стълбите.

— Майкъл, дай на мен, ако обичаш! — Мери Попинз го сграбчи за китката, тъкмо когато дърпаше въженцето на кашона. — Нали знаеш какво направи любопитството — уби котката!

Сръчните ѝ ръце бързо се заровиха сред хартиите и измъкнаха оттам малко вързопче. От него излезе една птичка с нащърбен клюн и една порцеланова овчица.

— Странни съкровища — отбеляза Майкъл. — Бих могъл да поправа тази птичка с малко маджун, но не бива, така казва мис Андрю. Трябва да си останат точно както са.

— Никой не остава какъвто си е — предвзето отсече Мери Попинз.

— Освен теб! — галантно настоя Майкъл.

Тя изсумтя и хвърли поглед към огледалото. Отражението ѝ изсумтя по подобен начин и също погледна Мери Попинз. Всяка от тях, очевидно, високо оценяваше другата.

— Чудя се защо ли е пазила всичко това? — каза Джейн като извади от кашона стара счупена керемида. На нея бе нарисувана лодка, пълна с хора, които гребяха към някакъв остров.

— За да ѝ напомня за младежките ѝ години — поясни Майкъл.

— За да си създава повече грижи — отсече Мери Попинз, изтръсквайки праха от друг пакет.

Децата тичаха напред-назад, събирайки и подреждайки богатствата — къщичка под снега с надпис „Моят скъп дом“; глинена кокошчица върху жълто гнездо; червено-бял порцеланов клоун; картонен галопиращ кон с крила; малка червена лисичка от резбовано дърво; парче полиран гранит във формата на яйце; нарисувана ябълка с момче и момиче, които играят вътре; грубо издялкан кораб с пълно снаряжение, поставен в буркан за сладко.

— Надявам се, това да е всичко — изропта Майкъл. — Полицата е препълнена.

— Още само едно — каза Мери Попинз и извади един безформен вързоп. Оттам излязоха два порцеланови орнамента. Като ги видя, веждите ѝ се повдигнаха и тя присви рамене. После подаде по един на Джейн и Майкъл.

Уморени от тичането напред-назад те с прибързани движения поставиха всеки един от двете страни на полицата. Изведнъж Джейн погледна своя и замига с очи.

Под порцеланова бананова палма, един лъв, също от порцелан, беше опрял лапа на кръста на порцеланов ловец. Човекът и животното се бяха облегли един на друг и щастливо се усмихваха. Никога, помисли си Джейн, не бе виждала две по-щастливи същества.

— Напомня ми за някого! — възкликна тя, като гледаше усмихнатия ловец. Освен това, той изглеждаше толкова мъжествен в спретнатото си синьо сако и черни ботуши.

— Да — съгласи се Майкъл. — Само че не мога да се сетя за кого.

Той се намръщи, опитвайки се да си спомни. Тогава погледна своя орнамент и изненадано възкликна.

— Ах, Джейн! Колко жалко! Моят лъв е изгубил ловеца си!

Така беше. До другата бананова палма имаше още един лъв. Но на мястото на другия ловец имаше само една дупка от нащърбен порцелан. Всичко, което беше останало от мъжествената му фигура, бе само един лъскав черен ботуш.

— Горкият лъв! — простена Майкъл. — Изглежда толкова тъжен!

И наистина, това не можеше да се отрече. Лъвът на Джейн сияеше от усмивки, но неговият брат имаше толкова отнесен поглед, че изглеждаше почти разплакан.

— И ти ще си тъжен — ако до една минута не се приготвиш за обяд!

Лицето на Мери Попинз съответстваше на гласа ѝ, затова те се втурнаха да изпълняват, без да кажат и думичка.

Но преди да излязат, те успяха да забележат бялата фигура на Мери Попинз, която стоеше с ръце, пълни с намачкана хартия. Тя с усмивка гледаше съкровището на мис Андрю и им се стори, че устните ѝ помръднаха.

Майкъл хвърли към Джейн мимолетна усмивка.

— Предполагам, че просто казва: „Хм!“.

Но Джейн не беше толкова сигурна...

— Хайде да идем на люлките — предложи Майкъл, когато прекосяваха улицата след обяд.

— А, не! Хайде на езерото. Омръзнаха ми тези люлки — каза Джейн.

— Нито люлки, нито езеро — спря ги Мери Попинз. — Ще тръгнем по дългата пътека.

— О, Мери Попинз — възрази Джейн, — дългата пътека е толкова дълга!

— Не мога да ходя толкова много — подкрепи я Майкъл. — Преял съм.

Дългата пътека минаваше през целия парк, от улицата, чак до далечния изход. Свързваше тесния междуградски път с натоварените градски улици по които пътуваха тази сутрин. Беше широка и права, не като тесните, извити пътечки, които водеха към езерото или към площадката за игри. Покрай нея имаше дървета и фонтани. На Джейн и Майкъл винаги им изглеждаше дълга поне двадесетина километра.

— Или по дългата пътека, или по късата пътека към дома! Избирайте! — предупреди ги Мери Попинз.

Майкъл тъкмо щеше да каже, че тогава предпочита да се прибере вкъщи, когато Джейн се затича напред.

— Ще те надбягам — викна тя. — Хайде, до първото дърво!

Майкъл не понасяше да го побеждават.

— Не е честно! Ти имаш преднина! — и хукна по петите ѝ.

— Не си въобразявайте, че ще ви гоня! Не съм стоножка!

Мери Попинз се разхождаше бавно, наслаждавайки се на изпълнения с аромати въздух, въобразявайки си, че и ароматният въздух се наслаждава на Мери Попинз. Как иначе, мислеше си тя, след като под мишница носеше чадъра си с дръжка като папагалска глава, а на китката ѝ висеше новата ѝ черна чанта?

Количката скърцаше и скимтеше. В нея близнаците и Анабел, сгушени като в гнездо, играеха с едно синьо пате.

— Не си честен, Майкъл! — недоволстваше Джейн, защото той уж без да иска, но всъщност нарочно, я бе изблъскал настрани и сега я задминаваше.

Те се надбягваха от дърво до дърво, първо единият беше отпред, после другият, и всеки от тях се опитваше да спечели. Дългата пътека бе останала зад тях, а Мери Попинз и количката изглеждаха като малки точки в далечината.

— Следващия път като ме блъснеш, ще те ритна — заплаши Майкъл с почервеняло лице.

— Ако се бутнеш пак в мен, ще те оскубя, Майкъл!

— Моля, моля! — строго ги предупреди Пазача на парка. — Спазвайте правилата! Никакво боричкане!

Той трябваше по това време да събира съчки, но вместо това си бърбеше с Полицая, който се беше подпрял на един клен и си убиваше времето.

Джейн и Майкъл спряха като заковани. Надбягването, с изненада откриха те, ги бе отвело през целия парк, чак до далечния изход.

Пазача на парка ги погледна строго.

— Винаги се карате! — каза той. — Аз никога не го правех, когато бях малко момче. Но аз бях самотно дете, бяхме само аз и горката ми стара майчица. Никога не съм имал с кого да си играя. Вие двамата не знаете какъв късмет имате!

— Ох, не знам! — намеси се Полицая. — Зависи как ще го погледнеш. Аз пък, може да се каже, че имах с кого да си играя, но това никога не ми е било от полза!

— Братя или сестри имахте? — заинтригува се Джейн и чак спря да се сърди. Тя много харесваше Полицая. А днес ѝ се струваше, че той прилича на някого, но не можеше да се сети на кого.

— Братя — информира я Полицая без ентузиазъм.

— По-големи или по-малки? — попита Майкъл. Къде ли, чудеше се той, бе виждал друго такова лице?

— На същата възраст — безучастно отвърна Полицая.

— Тогава значи сте били близнаци, като Джон и Барбара!

— Ние бяхме тризнаци — каза Полицая.

— Колко хубаво! — завистливо възкликна Джейн.

— Е, на мен не ми се струваше толкова хубаво. Точно обратното, бих казал. „Егбърт — винаги питаше майка ми, — защо не си играеш с

Албърт и Хърбърт?“ Но не аз, а те не искаха да си играят с мен. Те само искаха да ходят в зоологическата градина, а когато се върнеха, се правеха на животни — сновяха из къщата като че бяха тигри, а всичко останало бе Тамбукту или пустинята Гоби. Аз никога не съм искал да съм тигър. Аз исках да си играя на кондуктор в автобус и да поддържам нещата чисти и подредени.

— Като нея! — Пазача на парка посочи към далечния фонтан, където Мери Попинз се беше облегнала, за да се наслади на начина, по който ѝ седи шапката.

— Като нея — съгласи се Полицая и кимна, — или — Полицая се усмихна, — като прекрасната мис Елън.

— Елън изобщо не е подредена — запротестира Майкъл. — Косата ѝ стърчи и краката ѝ са прекалено големи.

— А когато пораснаха — подкани го Джейн, — какви станаха Албърт и Хърбърт? — Тя обичаше да знае края на приказката.

— Какви са станали ли? — изненада се от въпроса Полицая. — Какъвто стане единият тризнак, такива стават и останалите. Те станаха полицаи, разбира се.

— Но аз си мислех, че сте били много различни!

— Бяхме, и все още сме! — каза Полицая. — Като се има предвид, че аз останах в Лондон, а те отидоха в далечни земи. Искали да са близо до джунглата и да се смесят с жирафите и леопардите. Единият от тях — Хърбърт — така и не се върна. Само ни изпрати писмо да не се притесняваме. „Щастлив съм“ пишеше в него, „чувствам се като у дома си“. И от тогава нито думичка, нито дори картичка за Коледа.

— А какво стана с Албърт? — подсетиха го децата.

— Ах, да, Албърт! Той се върна. След като му се случило някакво произшествие.

— Какво произшествие? — Децата изгаряха от любопитство.

— Изгубил единия си крак — отвърна Полицая. — Не искаше да каже нито как, нито къде, нито защо. Просто си направи дървен и вече никога не се усмихва. Сега работи на светофара. Седи си в кабината и вехне. И понякога... — Полицая понижи глас, — понякога забравя за светофара. Оставя го на червено за цял ден, докато не спре цял Лондон!

Майкъл подскочи от изненада.

— Той трябва да е този, покрай който минахме тази сутрин. Кабинката до далечния изход, нали?

— Точно така, това е той — кимна Полицая.

— Но защо вехне той? — попита Джейн. Тя искаше да знае всички подробности.

— Постоянно ми повтаря, че вехне по джунглата. Казва, че имал приятел там!

— Интересно място да си намериш приятел! — вметна Пазача на парка и се огледа наоколо да види дали всичко е наред.

— Уф! — ядно извика той. — Това е Желания, пак с неговите номера! Вижте го как си е седнал там на стената! Слизай веднага оттам! Не забравяй, че тук има ред! Не се разрешава на кучетата да се катерят върху стената на парка. Ще трябва пак да си поговоря с мис Ларк — измърмори той. — Явно прекалено много го храни! Днес е двойно по-голям от вчера!

— Но това не е Желания! — намеси се Майкъл. — Това е много по-голямо куче.

— Това въобще не е куче! — извика Джейн. — Това е...

— Ле-ле! Ти си права! — опули се Полицая. — Това въобще не е куче, това е лъв!

— Ах, какво да правя сега? — извика Пазача на парка. — Никога не ми се е случвало нещо подобно, дори като бях момче!

— Иди да доведеш някой от зоологическата градина, трябва от там да е избягал! Хей, вие двамата... — викна Полицая. Той хвана децата и ги качи върху статуята на близкия фонтан. — Стойте там, докато го обезглавя!

— Спазвайте правилника! — пищеше Пазача на парка. — Не се допускат лъвовете в парка! — Той само погледна масивното му туловище и побягна в обратната посока.

Лъвът наклони глава на една страна и заразглежда улица „Черешова“, а после и полянките. След това с лекота скочи от оградата и тръгна по дългата пътека. Къдравата му грива се развяваше от вятъра като голяма дантелена яка.

— Пази се! — извика Джейн на Полицая, когато той тръгна напред с широко разперени ръце. Би било тъжно наистина, помисли си тя, ако толкова смел човек бъде излапан.

— Хър-р-р! — яростно изрева Полицая.

Гласът му бе толкова силен и изпълнен с предупреждение, че всички в парка се стреснаха.

Мис Ларк, която плетеше до езерото, бързо дотърча по дългата пътека заедно с неотлъчния си ескорт от кучета.

— Какви са тези безредици! — на висок глас изцвърча тя. — Какво става тук? Ау! — извика и хукна да тича в кръг. — Какво да правя? Та това е див звяр! Извикайте Премиер-министъра!

— Качете се на дървото! — кресна ѝ Полицая и се закани с пръст на лъва.

— На кое дърво? Ах, колко грозно!

— На това! — викна Майкъл.

Задъхвайки се и пуфтейки, мис Ларк се покатери на дървото, като косата ѝ се закачаше за всяка вейка, а преждата се оплиташе около краката ѝ.

— Андрю и Желания, качете се насам, моля! — притеснено се провикна тя надолу.

Но кучетата нямаха намерение да си губят акъла от страх. Те седнаха до дървото и зачакаха да видят какво ще стане.

По това време вече всички в парка знаеха за лъва. Ужасени крясъци кънтяха във въздуха, а хората се катереха по клоните или се криеха зад пейки и статуи.

— Извикайте пожарната! — викаха всички. — Съобщете на Кмета на Лондон! Изпратете някого за въже!

Но Лъва не забелязваше никого. Той прекоси поляната с няколко големи скока и се насочи право към спретнатата синя куртка на служителя на закона.

— Хър-р-р, ти казах! — изрева Полицая и извади палката си.

Лъва само тръсна глава и приклекна. Вълна премина по цялото му тяло — готвеше се за скок.

— О, спасете го, хора! — проплака Джейн, гледайки уплашено смелия човек.

— Помощ! — чу се от всяко дърво.

— Премиер-министърът! — викна мис Ларк.

В този момент Лъва скочи. Той се изпъна като стрела във въздуха и се приземи точно до големите черни ботуши.

— Махай се, ти казах! — кресна Полицая с последни сили.

Но още преди да млъкне, се случи нещо странно. Лъва се търкулна по гръб и размаха лапите си във въздуха.

— Точно като котенце — прошепна Майкъл. Но все пак стисна ръката на Джейн малко по-силно.

— Махай се! — измуча Полицая и отново размаха палката си.

Но все едно че думите му бяха сладки като музика. Лъва изплезидълъг розов език и облиза ботушите на Полицая.

— Спри веднага ти казвам! Махай се!

Но Лъва само махна с опашка и като се изправи на задните си крака, захапа спретнатата му синя куртка.

— Помощ, ле-ле, помощ! — задушаваше се от страх Полицая.

— Идвам! — чу се дрезгав глас и Пазача на парка пропълзя към края на пътеката с празно кошче за боклук на главата си.

До него вървеше мъничък, тъничък човечец със сакче за пеперуди в ръка.

— Доведох Пазача на зоологическата градина! — пошушна Пазача на парка на Полицая. — Хайде! — окуражи той човечеца. — Това си е твоя собственост, взимай си я!

Пазача на зоологическата градина се шмугна зад един фонтан. Внимателно огледа Лъва, който прегръщаше тъмносиния кръст на Полицая.

— Не е от нашите — поклати глава той. — Прекалено червеникав и къдрав е. Изглежда вас ви познава! — обърна се той към Полицая. — Какъв сте вие? Да не сте лъвоукротител?

— Виждам го за пръв път в живота си! — обърна се главата с каската.

— Ау, Ур-р-ра! У-р-р-а! — ръмжеше Лъва, но в гласа му се дочуха въпросителни нотки.

— Няма ли кой да извика Премиер-министъра? — пропищя гласа на Мис Ларк от кедъра.

— Вече ме извикаха, мадам! — отбеляза един глас от съседното дърво. Един възрастен господин с раирани панталони се бе вкопчил в клоните.

— Тогава направете нещо! — яростно заповяда мис Ларк.

— Къш! — Министър-председателят послушно размаха шапката си към Лъва.

Лъва оголи зъбите си в усмивка и по-силно притисна Полицая.

— Е, какъв е проблемът? Кой ме вика? — чу се силен, нетърпелив глас.

Кмета на Лондон бързо се приближаваше по дългата пътека, като съветниците му го следваха по петите.

— Боже господи! Какво правиш, Смит? — Той погледна с отвращение Пазача на парка. — Веднага излез от този кош и застани мирно! Той е сложен тук, за да се събира в него шумата, Смит, а не за някаква глупава игра.

— Аз го използвам за щит, Ваша Чест! Има лъв в парка!

— Какъв лъв, Смит? Какви глупости бръщолеваш? Лъвовете са в зоологическата градина!

— Лъв ли? — като ехо повториха съветниците, — ха-ха-ха! Каква глупава измишльотина!

— Да, но е вярно! — заедно извикаха Джейн и Майкъл. — Погледнете натам, той е точно зад вас!

Трите внушителни фигури се обърнаха, лицата им пребледняха и заприличаха на мраморни.

Кмета махна с трепереща ръка към още повече треперещите съветници.

— Донесете ми вода! Вино! Горещо мляко! — простена той.

Но за пръв път съветниците не го послушаха. Как ли не, горещо мляко! — сякаш казваха те, докато го влачеха към дървото на Премиер-министъра и го бутеха нагоре към клоните.

— Полиция! Полиция! — крещеше Кмета, вкопчил се в един клон.

— Тук съм, Ваша Чест! — задъхваше се Полиция, опитвайки се да отметне светлокафявата лапа.

Но Лъва възприе този жест като знак на симпатия.

— Р-р-р! — изръмжа той с дрезгав глас и сграбчи Полиция още по-силно.

— О, божичко! О, божичко! — виеше мис Ларк. — Никой ли няма пушка?

— Или кама! Или сабя! Или тояга! — чуха се гласове от всички дървета.

Паркът гъмжеше от писъци и крясъци. Пазача на парка тропаше с шиша за боклуци по коша за шума. „Юху!“ — викаше Пазача на зоологическата градина, за да отвлече вниманието на Лъва. Лъва ръмжеше. Полицая крещеше. Кмета и съветниците му все още ревяха: „Полиция!“.

Внезапно настъпи тишина. На пътеката се появи спретната и елегантна фигура. Тя вървеше право, като кораб, влизащ в пристанище. Буташе количката пред себе си, а лаленцето на шапката ѝ както винаги стърчеше гордо нагоре.

„Скръц, скръц“ — пееха колелата.

„Трак-трак“ — пееха токовете ѝ.

Лицата на наблюдаващите я преbledняха от ужас, когато тя се приближи към Лъва.

— Мери Попинз, върни се! — изпищя мис Ларк и наруши смразяващата тишина. — Спаси себе си и малките! В края на пътя има див звяр!

Мери Попинз погледна към мис Ларк, чието лице приличаше на висящ сред листата плод.

— Да се върна? Но аз току-що идвам! — усмихна се тя с превъзходство.

— Назад! Назад! — предупреди я Премиер-министъра. — Пази тези деца, госпожице!

Мери Попинз така смразяващо го изгледа, че го побиха тръпки.

— Точно това правя, благодаря за съвета. А що се отнася до дивите зверове... — Тя презрително изсумтя. — Струва ми се, че те всички са по дърветата!

— Там има лъв, Мери Попинз, виж! — посочи Майкъл с разтреперана ръка.

Мери Попинз се обърна и забеляза двете фигури.

Полицая сега се извърташе във всички посоки, за да не позволи на Лъва да го облизва по бузите. Каската му беше паднала, лицето му пребледняло, но в очите му все още се четеше смелост.

— Трябваше да го предвидя! — каза Мери Попинз като видя тази смешна сцена. — Роувър! — гневно извика тя. — Какво си позволяваш!

Лъва врътна едното си ухо под буйната си дантелена грива.

— Роувър! — викна тя отново. — Долу, казах!

Лъва я погледна и тромаво тупна на земята. После с леко ръмжене тръгна към нея.

— Оле-ле, близнаците! Той ще ги изяде! Помощ! — уплаши се Джейн.

Но Лъва въобще не погледна близнаците. Той се галеше в Мери Попинз. Въртеше очи, махаше опашка и се търкаше в полата ѝ. Сетне отново се хвърли към Полицая, захапа сините му панталони и започна да го дърпа към количката.

— Не ставай глупав! — укори го Мери Попинз. — Прави каквото ти казвам. Остави го на мира. Това не е твой Полицай.

Лъва пусна крачола и учудено ококори очи.

— Да не искаш да кажеш — обади се Премиер-министъра от своя клон, — че трябва да изяде друг Полицай?

Мери Попинз не му отговори. Вместо това тя бръкна в чантата си и извади сребърна свирка. С грациозен жест я приближи до устните си, изду бузите си и духна.

— Защо... аз също можех да свирна с моята свирка — втренчи се Полицая в сребърната свирка. — Как не се сетих!

Мери Попинз го погледна укоряващо.

— Проблемът при теб е, че изобщо не мислиш. Нито пък ти — обърна се тя към Лъва.

Звярът сложи глава между лапите си и я погледна смутено и обидено.

— Ти дори не слушаш — добави тя строго. — В едното ти ухо влиза, а от другото излиза. Не трябваше да допускаш такава глупава грешка.

Лъва подви опашка.

— Кой свири? — се чу откъм входа на парка. — Кой безпокои служител на закона?

По пътеката се зададе друг полицай, който вървеше, силно накуцвайки. На лицето му беше изписана меланхолия, сякаш бе обладан от тайна скръб.

— Не мога да остана дълго, какъвто и да е проблемът — каза той, приближавайки групичката. — Оставих светофара като чух свирката и сега трябва да се върна на поста си. Ах, Егбърт! — каза той на Първия Полицай. — Какво ти се е случило?

— О, нищо сериозно, Алберт. Просто току-що бях нападнат от Лъв.

— От Лъв? — Тъжното му лице се разведри малко и Втория Полицай се огледа наоколо. — Ах, какъв е красавец! — възкликна той и закуцука към светлокафявото животно до Мери Попинз.

Джейн прошепна на ухото на Майкъл:

— Това сигурно е братът на Полицая — този, с дървения крак.

— Хубав Лъв! Чудесен Лъв! — нежно гугукаше Втория Полицай.

А Лъва, щом го чу, се хвърли с рев към него.

— Хайде, по-нежно, по-нежно, ти си добър Лъв. Добро момче си ти! — продължаваше Втория Полицай. После той дръпна назад гривата от челото на Лъва и срещна златистия му поглед. Радостна тръпка премина през цялото му тяло.

— Та това си ти, Роувър, добрият ми стар приятел! — Той отвори ръце за любовна прегръдка и Лъва се хвърли в нея.

— О, Роувър! След всичките тези години... — ридаше Втория Полицай.

— Урра-урра — мъркаше Лъва и облизваше сълзите му.

Цяла минута не се чуваше нищо, освен „Роувър — урра, Роувър — урра!“, докато те се прегръщаха и целуваха.

— Но как стигна дотук? Как ме намери? — питаше Втория Полицай.

— Уфф, буррум! — отвърна Лъва и кимна към количката.

— Ами-и, не думай, колко любезно! Винаги ще сме й благодарни! И ако аз от своя страна мога да ви върна услугата, мис Попинз...

— О, я стига и двамата! — отсече Мери Попинз, защото Лъва се бе хвърлил да ближе ръката ѝ, а после се хвърли обратно към приятеля си.

— Уфф? Урра, уфф? — ръмжеше той.

— Дали ще дойда с теб? Ти как мислиш? Как бих могъл да те оставя отново! — и като прегърна Лъва, Втория Полицай се обърна.

— Хей! — строго викна Първия Полицай. — Къде отиваш, ако смея да попитам? И къде водиш животното?

— Той води мен — отвърна Втория Полицай. — И ние отиваме там, където трябва да сме! — Тъжното му лице бе изцяло променено. То бе розово и весело.

— Но какво ще стане със светофара? Кой ще се грижи за него?

— Оставил съм го на зелено — каза Втория Полицай. — Повече никакви светофари за мен, Егбърт. А с уличното движение да става каквото ще.

Той погледна Лъва и избухна в смях. И двамата тръгнаха напред. Те вървяха през поляните и си бърбеха — Лъва, изправен на задните си лапи, а Полицая — леко накуцвайки. Когато стигнаха изхода на парка, се спряха за момент, обърнаха се и махнаха за сбогуване. Сетне излязоха през портала, затвориха вратите и не се видяха повече.

Пазача на зоологическата градина си прибра сакчето за пеперуди и каза:

— Надявам се да не са тръгнали към зоологическата градина. Нямам свободна клетка.

— Е, щом не са в обществения парк... — Премиер-министъра слезе от дървото.

— Не сме ли се срещали преди? — попита той Мери Попинз и повдигна шапка за поздрав. — Боя се, обаче, че съм забравил къде е било това.

— Горе в небето, на един червен балон. — Тя направи лек реверанс.

— Ах, да, кхм. — Той изглеждаше доста объркан. — Е, време ми е да тръгвам, имам да правя още закони.

И оглеждайки се за всеки случай, за да е сигурен, че Лъва няма да се върне, той се запъти към изхода на парка.

— Полицай! — викна Кмета на Лондон и се изхлузи от един клон. — Трябва незабавно да отидете до кабинката на светофара и да го превключите на червено. Макар че тука някои твърдят, че с уличното движение можело да става каквото ще. Как ли не, чували ли сте такова нещо?

Полицая, разтривайки си драскотините, се отзова с готовност.

— Слушам, Ваша Чест! — каза той умно и замарширува надолу по пътеката.

— Що се отнася до теб, Смит, всичко това е по твоя вина. Твоето задължение е да наглеждаш парка. И какво намирам аз, като минавам по тази пътека? Диви животни, които се разхождат навсякъде. Ти ме разочароваш все повече. Ще го спомена на краля.

Пазача на парка с рев се хвърли на колене.

— О, моля Ви, недейте, Ваша Чест! Помислете за горката ми стара майчица!

— Да беше помислил ти за нея, преди да пуснеш този лъв да влезе в парка!

— Но аз не съм го пускал, Ваша Чест! Аз не съм виновен, че той прескочи каменната ограда. Ако трябва да търсим виновен, то това е... — Пазача на парка притеснено млъкна, но красноречиво погледна към Мери Попинз.

Същото направи и Кмета на Лондон.

— Аха! — възкликна той с любезна усмивка, — радвам се да ви срещна отново мис... ъъ...?

— Попинз! — учтиво подсказа Мери Попинз.

— Попинз? Ах, да, очарователно име. Ако вие бяхте на мястото на Смит, тези неща никога не биха се случили.

Кмета на Лондон се поклони и тръгна надолу по пътеката. Двамата му съветници също се поклониха и тръгнаха след него.

— Ти си виновна за всичко! — възмути се Пазача на парка, наблюдавайки как групичката изчезва в далечината. — Ако ти беше... ха-ха-ха... това е смешно... всичко би могло да се случи.

— Ако аз бях на твое място, щях да си стегна вратовръзката — гордо каза Мери Попинз. — Хайде, Джейн и Майкъл, слизайте от фонтана! — Тя погледна черните им колене и лица. — Заприличали сте на негри.

— Не можем всички да сме като теб, нали разбираш — саркастично отбеляза Пазача на парка.

— Разбира се — съгласи се тя, — колкото и да е жалко! — И тя забута количката напред.

— Но, Мери Попинз... — Майкъл щеше да се пръсне от любопитство. Той копнееше да я разпита за Лъва.

— Никакво но, леви десни, ходом марш!

— Няма смисъл, Майкъл — прошепна Джейн, — нали знаеш, че тя никога не обяснява.

Но Майкъл бе прекалено възбуден, за да миряса.

— Е, щом не може да говоря за Лъва, ще ми позволиш ли поне да свирна със свирката?

— Разбира се, че не — сръза го Мери Попинз.

— Мери Попинз — проплака той, — вече се чудя дали изобщо някога ще ми позволиш нещо!

— И аз се чудя! — усмихна се тя подигравателно.

Над парка вече се смрачаваше. Хората слизаха от дърветата и бързаха да се приберат в безопасните си домове.

Откъм далечния изход се чу ужасен шум. Като погледнаха нататък, децата видяха страхотно задръстване на пътя. Светофарът беше червен, клаксоните свиреха, а шофьорите заканително размахваха ръце.

Полицая спокойно наблюдаваше сцената. На него му бе дадена заповед и той я изпълняваше.

— Брат ти Алберт сега по-добре ли ще е? — попита го Джейн, като видя, че той им маха.

— Нямам никаква представа — отвърна той спокойно, — пък и не е моя работа.

После количката тръгна в обратната посока и всички се запътиха към дома по дългата пътека. Близнаците и Анабел, уморени от игрите си със синьото пате, го изхвърлиха от количката. Никой не забеляза. Джейн и Майкъл бяха обсебени от мисълта за приключението, което преживяха този ден. А Мери Попинз бе обсебена от мисълта за Мери Попинз.

— Чудя се накъде ли тръгна Алберт? — мърмореше си под носа Майкъл, докато вървеше до нея.

— Откъде да знам — сви тя рамене.

— Аз мислех, че знаеш всичко — каза той. — Просто исках да бъда любезен, Мери Попинз.

Изписаната на лицето ѝ ярост моментално се смени със самодоволство.

— Може и да знам — каза тя хитро и бързо ги преведе през улицата.

Влязоха в двора на къщата...

— О, Елън! — казваше мисис Банкс, когато те влязоха във всекидневната. — Би ли избърсала праха от полицата над камината, докато си там? Е, милички? — весело поздрави децата тя.

От средата на стълбището Елън ѝ отговори с шумно кихане:

— Апчиху! — Тя страдаше от сенна хрема. Носеше поднос с чаши мляко и те тракаха всеки път, когато кихаше.

— Хайде де, Елън, толкова си бавна! — нетърпеливо рече Майкъл.

— Ти си коравосърдечен... апчиху! — кихна тя и тръшна подноса на масичката в детската стая.

Елън извади една кърпа от джоба си и започна да бърше праха от съкровищата на мис Андрю, а в това време децата презглава влетяха в стаята.

— Ха, имаме скалички за вечеря! Пу си за мен най-голямата! — лакомо извика Майкъл.

Мери Попинз закопчаваше престилката си.

— Майкъл Банкс... — започна тя с предупредителен тон, но така и не довърши изречението.

— Оле-ле, помощ! — Див писък разпори въздуха и Елън падна по гръб на масата.

Тряс! Тряс! — изпопадаха чашите с мляко на пода.

— Това е той! — пищеше Елън. — Оле-ле, какво да правя сега!

Тя остана по средата на едно езерце от мляко и сочеше полицата над камината.

— Кой „той“? Какво „той“? — изумиха се Джейн и Майкъл. — Какво става, Елън?

— Там! Под банановата палма! Самият той! Апчиху!

Тя сочеше право към Ловеца на мис Андрю, който се усмихваше в прегръдките на Лъва.

— Ами разбира се! — възкликна Джейн, като погледа Ловеца. — Той е точно като Егбърт, нашият Полицай.

— Единственият, когото съм обичала някога, а сега някакъв див звяр го е нападнал — проплака Елън и с разтреперана ръка похлупи чайника. — Апчиху! — кихна тя от отчаяние.

Подсмърчайки бързо, тя излезе от стаята и затропа надолу по стълбите.

— Колко е глупава! — засмя се Майкъл. — Като че ли нейният Полицай може да стане порцеланов. Освен това, само преди минута го видяхме на изхода на парка.

— Да, глупава е — съгласи се Джейн. — Но той наистина много прилича на ловеца, Майкъл... — Тя се усмихна на усмихнатото порцеланово лице. — И двамата са толкова храбри...

— Да, кажете, полицаи — каза мистър Банкс, прибирайки се по пътеката в градината, когато видя Полицая на вратата си.

Той се зачуди дали не е нарушил някой закон.

— Става въпрос за патето — усмихна се Полицая.

— Но ние не гледаме патици — каза мистър Банкс. — Боже господи, какво са сторили с лицето ви?

Полицая се потупа по издраната буза.

— Просто една драскотина — измънка той скромно. — А сега за това синьо пате...

— Как така синьо пате? По-добре идете и питайте адмирал Бум.

Полицая търпеливо въздъхна и му подаде някакъв изцапан предмет.

— О, за това ли става въпрос? — възкликна мистър Банкс. — Предполагам, че децата са го изпуснали. — Той натъпка синьото пате в джоба си и отвори входната врата.

Точно в този момент Елън, все още с кърпата за прах в ръцете си, се сгромоляса по стълбите право в ръцете на мистър Банкс.

— Апчиху! — кихна тя толкова силно, че издуха шапката на мистър Банкс.

— О, Елън, какво става, по дяволите? — простена мистър Банкс под тежестта ѝ.

— Той се е превърнал в онова парче китайски порцелан — раменете ѝ се тресяха от рев, а тя хълцаше, съобщавайки новината.

— Какво, в Китай ли ще ходиш? — учуди се мистър Банкс. — Е, не се разстройвай толкова заради това. Скъпа — обърна се той към мисис Банкс, която тъкмо се качваше по кухненското стълбище, — Елън казва, че е разстроена, защото ще ходи в Китай.

— В Китай? — мисис Банкс учудено повдигна вежди.

— Не, той е там! — настояваше Елън. — Под една бананова палма в африканската джунгла.

— В Африка ли? — още повече се учуди мистър Банкс, който само от време на време успяваше да различи по някоя дума. — Не съм я разбрал — поясни той на мисис Банкс — тя ще ходи в Африка.

Мисис Банкс съвсем се обърка.

— Не, няма, няма да ходя там! — почти истерично изпищя Елън.

— Е, където и да ходиш, първо реши къде.

И мистър Банкс я заведе да седне на един стол.

— Мога ли да вляза, господине? — измънка Полицая и пристъпи прага на входната врата.

Като чу гласа му, Елън погледна натам и чак се задави от изненада.

— Егбърт! Но аз мислех, че си горе, на полицата над камината... и че един див звяр иска да те изяде. — Тя посочи към детската стая.

— На полицата над камината? — нищо не разбираше мистър Банкс.

— Див звяр ли? — измърмори мисис Банкс.

Те се чудеха дали да вярват на ушите си.

— Оставете това на мен — каза Полицая. — Ще я изведа на разходка в градината. Може би това ще я успокои.

Той помогна на Елън да стане от стола и я поведе, все още хълцаща от вълнение, към вратата. Мистър Банкс потърка челото си.

— Нито в Китай, нито в Африка — измърмори той, — а само до входната врата, придружена от Полицая. Никога не съм знаел, че името му е Егбърт. Хм, по-добре да ида при децата да им пожелаая лека нощ... Всичко наред ли е, Мери Попинз? — попита той весело, влизайки в детската стая.

Тя самодоволно кимна с глава. Как може да не е наред всичко, когато тя е в къщата?

Мистър Банкс със задоволство огледа стаята, пълна с розовобузи деца. Погледът му попадна върху полицата над камината и той хлъцна от учудване.

— Хей, откъде се взеха всичките тези неща?

— От мис Андрю — отвърнаха децата в хор.

— Трябва бързо да бягам, кажете й, че съм избягал, кажете й, че съм отишъл на луната — пребледня мистър Банкс.

— Тя не е тук, татко — увериха го те. — Тя е далеч, в южните морета, а това са всичките й съкровища.

— Ох, надявам се да си остане там, още по-добре на самото дъно. Значи казвате, че това са нейните съкровища! Е, това тук не е! — и мистър Банкс с големи крачки отиде до полицата и взе картоненото конче. — Аз сам го спечелих на един великденски панаир, когато бях малък. Ах, ето я и моята приятелка, птичката от бял варовик. Тя казваше, че е на хиляда години. Я вижте, това корабче аз съм го правил! Не се ли гордеете с татко си?

Мистър Банкс се усмихваше на собствената си сръчност, разглеждайки полицата.

— Отново се чувствам като момче — каза той. — Всичките тези неща са още от ученическите ми години. Тази кокошчица я използвах да си притоплям яйцето за закуска. А пък лисицата и клоуна и къщичката с надпис „Моят скъп дом“ — о, колко добре ги помня! А това тук са... Лъва и Ловеца. Наричах ги Верни Приятели. Имах две такива порцеланови фигурки, но на едната нещо ѝ липсваше. Спомням си. Втория Ловец беше отчупен, от него не бе останало нищо, освен единия му ботуш. Ах! Ето я и другата фигурка, счупената! Боже господи — изненада се той, — и двамата Ловци са си тук.

Всички гледаха счупената фигурка и премигнаха от учудване. Защото там, където преди зееше бяла дупка, сега имаше още един усмихнат Ловец. Той си седеше под банановата палма, облегат точно както несчупения му брат, на рунтавия Лъв. На гърдите му нежно лежеше лапата на Лъва, който тази сутрин беше толкова тъжен и нещастен, а сега показваше всичките си зъби в усмивка.

Двете порцеланови фигурки бяха абсолютно еднакви, и двете палми имаха същите плодове, двата Лъва бяха еднакво щастливи, и двамата Ловци се усмихваха. Бяха абсолютно еднакви, с изключение на едно нещо. Втория Ловец имаше пукнатина на крака, точно над ботуша му — от онези пукнатини, които се появяват там, където две парчета счупен порцелан са били внимателно залепени.

По лицето на Джейн се разля усмивка, когато тя разбра какво се е случило. Тя нежно докосна с пръсти пукнатината.

— Майкъл, та това е Албърт! Албърт и Роувър! А другият... — Тя докосна несчупената фигурка. — Другият трябва да е Хърбърт.

Майкъл заклати глава напред-назад като китайски мандарин. Въпросите се надигаха в тях като мехурчета въздух в газирана вода и децата се обърнаха към Мери Попинз.

Но още преди да изрекат и дума, тя ги спря с поглед.

— Направо невероятно! — не вярваше мистър Банкс. — Бих могъл да се закълна, че едната от фигурките липсваше. Това иде да покаже, че остарявам. Боя се, че съвсем си губя паметта. А вие двамата на какво толкова се радвате?

— На нищо — избухнаха в смях децата.

Как биха могли да го убедят, че паметта му е добра както винаги? Как биха могли да му обяснят приключенията от този следобед или да му кажат, че знаят къде е отишъл Втория Полицай? Те добре знаеха, че някои неща не могат да се разкажат, затова дори не се и опитваха.

— От много време насам — избоботи мистър Банкс, — не мога да се смея на нищо.

Но той изглеждаше доста жизнерадостен, когато ги целуна за лека нощ и слезе долу за вечеря.

— Хайде да ги сложим един до друг — предложи Джейн и постави малкия напукан Ловец до ненапукания му брат. — Сега те и двамата са си вкъщи.

Майкъл погледна към полицата над камината и заговорнически се засмя.

— Чудя се как ли ще реагира мис Андрю. Тя заръча да запазим всичко както си е — нищо да не чупим, нищо да не поправяме. Джейн, мислиш ли, че ще ги раздели?

— Нека само опита! — чу се един глас зад тях. — Тя иска да ги пазим и ние ще ги опазим! — каза Мери Попинз, която стоеше на черджето пред камината с чайник в ръка. Имаше толкова решителен вид, че за половин секунда Джейн и Майкъл изпитаха съжаление към мис Андрю.

Тя премести погледа си от тях към полицата над камината, от техните живи лица към усмихващите се фигурки от китайски порцелан.

— Едно и едно прави две — заяви тя. — А две половинки правят едно цяло. Верните Приятели трябва да са заедно, неразделни. Но, разбира се, ако не си съгласен с мен, Майкъл... — защото лицето му

имаше замислено изражение, — ако смяташ, че другаде би било по-безопасно за тях... ако искаш, можеш да отидеш до южните морета и да поискаш разрешение от мис Андрю...

— Мери Попинз, знаеш, че съм съгласен — прекъсна я той, — и не искам да ходя до южните морета. Просто си мислех... — той се поколеба, — виж, Мери Попинз, мислиш ли, че ако ти не беше там, щяха да се намерят?

Тя стоеше като статуя. Майкъл почти съжали, че е изрекъл тези думи. Толкова самодоволна и недостъпна изглеждаше тя.

— Ако... и защо... и но... и как... много питаш — каза Мери Попинз. Но в сините ѝ очи нещо проблесна и една доволна усмивка, точно като на Ловците, трепна на устата ѝ.

Майкъл направо забрави въпроса си. Само този проблясък имаше значение.

— О, Мери Попинз, бъди моят Лъв! Сложи лапата си на гърдите ми!

— И на мен! — възкликна Джейн и се присъедини към тях.

Ръцете на Мери Попинз нежно обгърнаха раменете им и тя ги придърпа към колосаната си престилка. И така тримата стояха прегърнати под лампата в детската стая, сякаш под бананова палма.

С леко отблъскване Майкъл ги завъртя. И отново отблъскване. И отново врътване. И скоро те се въртяха из цялата стая.

— Майкъл — строго каза Мери Попинз, — да не съм пумпал!

Но той само се засмя и се притисна по-силно към нея.

— Верните Приятели са заедно — викаше той. — Всички Верни Приятели!

ТРЕТА ГЛАВА

ЩАСТЛИВИЯТ ЧЕТВЪРТЪК

— Де е чесдно! — гъгниво измънка Майкъл.

Той притисна нос към стъклото на прозореца и подсмръкна една сълза. Сякаш за подигравка, нов дъждовен порив затрака по прозореца.

Цял ден бушуваше буря и на Майкъл, който беше болен, не му разрешаваха да излезе. Джейн и близнаците си сложиха гумени ботуши и отидоха да играят в парка. Дори Анабел, увита в един шлифер, отплава под чадъра с дръжка като папагалска глава, горда като кралица.

Ах, колко самотен се почувства Майкъл! Елън имаше почивен ден. Майка му бе излязла за покупки. Мисис Брил бе долу в кухнята. Робъртсън Ай спеше горе на тавана.

— Можеш да станеш и да си играеш по халат, но не си показвай носа от детската стая! — предупреди го Мери Попинз.

И тъй, Майкъл остана абсолютно сам, без друга занимавка, освен да мърмори. Построй замък от кубчета, но той се срути, когато Майкъл си издуха носа. Опита да се подстриже с ножчето за подостряне на моливи, но то бе прекалено тъпо. Накрая не остана нищо друго, освен да диша върху студеното дъждовно стъкло на прозореца и да рисува картини.

Часовникът в детската стая показваше, че денят отминава. Времето ставаше по-дъждовно, а Майкъл по-сърдит.

И тогава при залез-слънце облаците се повдигнаха и една пурпурна линия се показва на запад. Всичко блестеше от дъжда и слънцето. „Трак-трак-трак“ — чуваше се по черните чадъри. Черешовите дървета изцеждаха последните дъждовни капчици. До прозореца долетяха виковете на Джейн, Джон и Барбара. Те си играеха, като прескачаха локвите на връщане към дома.

Адмирал Бум, приличащ на лъскав слънчоглед с жълтата си непромокаема шапка, премина, шляпайки с крака.

Сладоледаджията се изтъркаля по улицата с количката си, покрита с непромокаем плащ. Отгоре имаше надпис:

НЕ МЕ СПИРАЙТЕ!

БЪРЗАМ ЗА ЧАЯ

Той погледна към номер седемнадесет и махна с ръка към прозореца. В друг ден Майкъл с радост би му отговорил. Но днес той умишлено нищо не забелязваше. Стоеше си на миндера пред прозореца и тъжно гледаше залеза, докато забележа как над покрива на мис Ларк изгрява първата звезда.

— Да другиде им е весело — подсмърчаше той. — Дямам дикакъв късмет.

По стълбите се чува стъпки. Вратата с трясък се отвори и Джейн влетя в стаята.

— О, Майкъл! Беше прекрасно! — възкликна тя. — Газихме до коленете във вода.

— Догава се дадявам да дастинеш — сряза я той и виновно се огледа да се увери, че Мери Попинз не го е чула. В момента тя разопаковаше Анабел и изтръскваше водата от чадъра си с дръжка като папагалска глава.

— Не се сърди, много ни липсваше — опита се да го успокои Джейн.

Но Майкъл не искаше да го успокояват. Напротив, искаше да бъде колкото може по-сърдит. Ако зависеше от него, никога не би излязъл от лошото си настроение. Всъщност, почти му харесваше.

— Де бе докосвай, Джейд. Цялата си бокра — каза той кисело.

— Ние също! — изчуруликаха Джон и Барбара и претичаха да го прегърнат.

— О, бахайте се! — викна той сърдито и пак се обърна към прозореца. — Де искам да говоря с дикой от вас. Искам да бе оставите сам.

— Покривът на мис Ларк е златен! — погледна Джейн към залеза. — Ето я и първата звезда. Пожелай си нещо! Как беше песничката, Майкъл?

Но той поклати глава и не пожела да каже, така че тя запя песента сама.

*Малка звездице,
първа хубавице,
първа изгряваш,
желания изпълняваш.
Чуй какво желая,
за какво мечтая.
В тази тъмна, черна нощ
докажи ми своята мощ.*

Тя завърши песничката и погледна към звездата.

— Аз си пожелах — прошепна с усмивка.

— Да теб ти е лесно да се усбихващ, Джейд. Ти де си дастинала. — Той си издуха носа за стотен път и тъжно подсмръкна. — Искам да се бахна оттук. Дякъде, където да е весело. Здравсти, ти кой си? —

поздрави той малката тъмна фигурка, която скочи на перваза на прозореца.

— Какво е това? — сънено промърмори Джейн.

— Джон, Барбара и ти, Джейн! Веднага си свалете палтата! Нямам намерение да вечерям с мокри кокошки — остро каза Мери Попинз.

Те скочиха от миндера пред прозореца и побързаха да изпълнят нареждането ѝ. Когато Мери Попинз изглежда както сега, най-добре е да изпълняваш.

Тъмната фигурка се промъкна по перваза и пъстрата ѝ муцунка надникна вътре. Да не би да е... Да, това е коте. То имаше жълти, кафяви и черни петна, жълти очи и златна верижка на врата.

Майкъл притисна нос към стъклото. Котето също притисна носето от отсрещната страна и го погледна замислено. После се усмихна с най-мистериозната усмивка, скочи от перваза, претича градината на мис Ларк и изчезна зад покривите.

— Чие ли е? — промърмори Майкъл, все още вглеждайки се в мястото, където беше изчезнало котето. Знаеше, че не е възможно да е на мис Ларк, тя се интересува само от кучета.

— Какво толкова гледаш? — попита Джейн, която си сушеше косата до огъня.

— Дишто! — отвърна Майкъл с убит глас. Нямаше намерение да споделя котето с нея. Стигат ѝ забавленията в парка.

— Само попитах — меко възрази тя.

Той знаеше, че Джейн се опитва да се държи мило и нещо в него за малко да се разтопи. Но лошото му настроение не му позволи.

— А аз сабо отговорих — отвърна той.

Мери Попинз го изгледа строго. Той познаваше този поглед и предположи какво ще последва, но бе прекалено уморен, за да реагира.

— Можеш да отговаряш на въпроси и от леглото си — отбеляза тя с леден тон. — Тръгвай веднага, и ако обичаш, затвори вратата.

Очите ѝ го пронизваха като бургийки, докато той препъвайки се отиде до тоалетната и с трясък ритна вратата.

Чайникът бълбукаше до леглото му, разпръсквайки благоуханни аромати.

Но той нарочно се обърна на другата страна и се зави през глава.

— Дишто хубаво де би се случва — оплака се той на възглавницата си.

Но тя мълчаливо му предложи хладната си бяла буза, сякаш нищо не бе чула.

С досада той я удари няколко пъти, зарови се в нея като сърдит заек и веднага заспа.

Секунда по-късно или поне така му се стори, той се събуди и откри, че слънчевата светлина струи върху него.

— Какъв ден е днес, Мери Попинз? — провикна се той.

— Четвъртък — чу се от съседната стая.

Гласът ѝ му се стори прекалено учтив.

Походното легло изскърца, изглежда тя ставаше. Майкъл само по звука можеше да определи какво прави тя. „Дзън-дзън“ — пееха иглите ѝ за плетене, „шт-шт“ — правеше четката ѝ за коса, обувките ѝ тупкаха, а копчето на престилката ѝ се закопчаваше с леко прещракване. После идваше момент на абсолютна тишина, в който тя с одобрение се оглеждаше в огледалото. След това изведнъж връхлиташе ураганът, с който тя изхвърляше от леглата останалите.

— Може ли и аз да стана, Мери Попинз? — плахо попита Майкъл.

За негово учудване тя отговори положително и той светкавично излетя от леглото си, опасявайки се, че тя може да промени решението си.

Новият му тъмносин пуловер с три червени ели беше сложен на стола. Страхувайки се, че тя може да не му разреши да го облече, той го намъкна бързо през глава и хукна на закуска.

Джейн мажеше с масло препечената си филийка.

— Как ти е настинката? — поинтересува се тя.

Той направи пробно подсмъркване.

— Няма я! — Грабна каната с мляко.

— Знаех, че ще ти мине! — усмихна се тя. — Снощи точно това си пожелах от звездата.

— Ето, изпълни се — отбеляза той. — Сега вече можеш да си играеш с мен.

— Винаги мога да си играя с близнаците — припомни му тя.

— Съвсем не е същото — възрази той. — Мога ли да си сложа още захар, Мери Попинз?

Той очакваше тя да му каже „не“, но вместо това тя се усмихна нежно.

— Щом ти се иска, Майкъл — отвърна тя с предвзето кимване, което пазеше само за непознати.

Дали да вярва на ушите си, чудеше се той. Той побърза да изпразни захарницата, в случай, че не я е разбрал правилно.

— Почтата дойде! — провикна се мисис Банкс, нахълтвайки с един колет. — Нищо за никого, освен за Майкъл!

Той скъса въженцето и хартията. Леля Флоси му бе изпратила шоколадов десерт.

— Любимият ми, с глазура и ядки! — възкликна той и тъкмо да си отхапе, когато се почука на вратата.

Робъртсън Ай бавно влезе.

— Съобщение от мисис Брил — прозя се той. — Казва, че е забъркала пандишпан и би искала той да оближе купата — и той посочи с пръст Майкъл.

Да оближе купата! Каква чест! Колкото рядка, толкова и неочаквана!

— Идвам веднага — извика той, тъпчейки десерта в джоба си. И тъй като се почувства въодушевен, реши да се пързулне по перилата на стълбите.

— Това е момчето, което исках да видя! — възкликна мистър Банкс, когато Майкъл се приземи. Той бръкна в джоба на палтото си и подаде на сина си един шилинг.

— Това пък за какво? — попита Майкъл. Никога досега не бе имал цял шилинг.

— За харчене — спокойно отвърна мистър Банкс, взе шапката и чантата си и се забърза надолу по пътечката.

Майкъл се почувства много горд и важен. Той величествено изпъчи гърди и заслиза надолу към кухнята.

— Хубаво е, нали, миличък? — каза мисис Брил, когато той опита сладката лепкава маса.

— Много е вкусно — похвали я той, облизвайки се.

Но едва загреба втори път с лъжицата, откъм улицата се чу добре познат глас.

— Всички на палубата! Вдигайте котва! Тръгвам за Рио Гранде!
Беше адмирал Бум, излизащ на разходка.

На главата му имаше черна шапка с нарисувани череп и кръстосани кости. Същата, която бе взел от пиратски главатар в отчаяна битка до Фалмут.

Майкъл претича през градината, за да го види, защото най-съкровената му мечта беше един ден и той да има такава шапка.

— Пълен назад! — избумтя адмиралът, облегнат на портата и мързеливо потривайки чело.

Топлият есенен ден трептеше през маранята. Слънцето изпаряваше обратно в небето дъжда, който бе паднал предишната нощ.

— Дявол да го вземе! — извика адмирал Бум, веейки си с шапката. — Такова тропическо време като днешното не трябва да се допуска. Шапката на адмирала е прекалено топла за адмирала. Задръж я, приятелю, докато се върна, защото аз съм тръгнал... охо-о-о... „да преплувам широката Мисури“.

И като върза носна кърпа на главата си, той хвърли пиратската шапка на Майкъл и с песен замарширува нанякъде.

Майкъл сграбчи черепа и костите. Сърцето му биеше лудо от възмущение, когато сложи шапката на главата си.

— Просто ще се поразходя по улицата — си каза той с надежда, че всички ще забележат какво съкровище има.

Шапката на всяка крачка хлопаше по челото и изоставаше, когато той завиваше в друга посока. Но въпреки това той беше убеден, че зад всяко перде се крие някой възхитен поглед.

Чак когато приближи дома, той забеляза кучетата на мис Ларк. Бяха подали глави през градинската ограда и стъписано го зяпаха. Андрю махна веднъж-дваж с опашка, но Желания само се пулеше.

— Хайде на обяд! — изчурулика мис Ларк.

Желания използва момента заговорнически да се обърне към Андрю, да му махне с опашка и да се ухили.

— Дали се смее на мен? — зачуди се Майкъл, но отхвърли тази мисъл като нелепа и спокойно се запъти към дома.

— Наистина ли трябва да си мия ръцете, Мери Попинз? Но те са съвсем чисти — уверяваше я той.

— Е, другите, разбира се, си измиха ръцете, но ти можеш да постъпиш както намериш за добре.

Най-сетне е проумяла, си помисли той, че Майкъл Банкс не е обикновено момче. Може да си мие или да не си мие ръцете, както сметне за по-правилно. Дори не му беше казала да си свали шапката! Майкъл реши да влезе направо за обяд.

— А сега, хайде към парка — рече Мери Попинз веднага, щом се нахраниха. — Разбира се, ако е удобно за теб, Майкъл! — и тя изчака неговото одобрение.

— О, напълно удобно е — благородно махна с ръка той. — Мисля, че ще отида на люлките.

— А не на езерото? — разочарова се Джейн, тя искаше да види Нелеус.

— Разбира се, че не — отрязва Мери Попинз, — ще отидем там, където желае Майкъл!

И тя почтително му направи път, за да излезе преди нея през портата. От тревата все още се вдигаше мека светла мараня, която размиваше формите на пейките и фонтаните. Храстите и дърветата сякаш се рееха във въздуха. Всичко изглеждаше някак нереално.

Мери Попинз седна на една пейка, разположи количката до себе си и се зачете в някаква книга. Децата се затичаха към площадката за игри.

Майкъл излиташе и се приземяваше с люлките, а пиратската шапка непрекъснато падаше на очите му. После се повози на въртележката, а след това отиде на халките, но той не можеше да се премията като Джейн, защото щеше да му падне шапката.

— И сега какво? — отегчено си помисли той. Почувства, че всичко възможно му се бе случило тази сутрин. Вече нищо не му оставаше.

Той тръгна бавно през маранята и седна до Мери Попинз. Тя му се усмихна разсеяно, сякаш го виждаше за пръв път и продължи да си чете книгата, която се казваше „Всичко, което трябва да знае една госпожица“.

Майкъл въздъхна, за да привлече вниманието ѝ.

Но тя не го чу.

Той скочи в една локва наред тревата.

Мери Попинз четеше.

Погледът му попадна на отворената ѝ чанта, оставена на пейката до нея. Вътре имаше носна кърпичка, а под носната кърпичка — огледалце, а до огледалцето — сребърната ѝ свирка.

Той завистливо я заразглежда. После погледна Мери Попинз. Тя беше погълната от книгата си. Дали пак да я помоли да му даде назаем свирката? Тя изглеждаше в страхотно настроение — не бе произнесла и една строга дума през целия ден.

Но може ли да се разчита на настроението ѝ? Ами ако я попита и тя каже „не“?

Реши да не рискува с въпроси, а просто да вземе свирката. В края на краищата взима я назаем. Може да я върне във всеки един момент.

Ръката му, бърза като рибка, бръкна в чантата ѝ и свирката бе вече в джоба на панталонките му.

Той бързо заобиколи пейката, стискайки сребърната свирка. Тъкмо щеше да я извади, когато нещо малко и ярко претича пред него.

— Ха, това май е котето, което видях снощи — помисли си Майкъл.

И наистина това бе същото коте. Същата черно-жълта козинка блестеше на слънцето, наподобявайки повече шарена сянка, отколкото обикновено котешко гръбче. На врата си носеше същата златна верижка.

Котето го погледна провокиращо, усмихна се пак толкова мистериозно както предишния ден и хукна нанякъде.

Майкъл се хвърли след него. Маранята наоколо се сгъстяваше, преминаваше в облаци, в които той ту се гмуркаше, ту пак излизаше от тях.

Нещо звънна до крака му.

— Шилингът ми! — възкликна той и се наведе да го вдигне. Той го търсеше под щръкнали тревички, повдигаше мокрите листа, опипваше земята под детелините. Няма го тук! Няма го там! Къде ли се е изгубил?

— Хайде! — подкани го мек глас.

Майкъл бързо се огледа. За негова изненада наоколо нямаше никого, освен усмихнатото коте.

— Побързай — подкани го гласът отново.

Котето говореше.

Майкъл се изправи. Нямаше смисъл да търси повече, шилингът го нямаше. Той побърза след гласа.

Когато Майкъл го настигна, котето му се усмихна и се отърка в краката му. От земята струеше пара, която обгръщаше и двамата. Пред тях се изправяше стена от мъгла, гъста почти колкото облак.

— Хвани се за верижката ми — посъветва го котето.

Това беше само едно тихо мяукане, но в него се долавяше заповедническа нотка.

Майкъл се развълнува. Случваше се нещо ново! Той послушно се наведе и се хвана за златната верижка.

— Сега скачай! — изкомандва котето. — Вдигай си краката!

Майкъл скочи в мъглата, здраво хванал златната верижка.

— Фиу-у! — свистеше вятърът покрай ушите му. Обляният от слънце облак прелетя край тях и те се озоваха в празно пространство. Единствените материални неща бяха сияещата верижка на врата на котето и шапката на собствената му глава.

— За бога, къде отиваме? — ахна Майкъл.

В същия момент мъглата се изчисти. Краката му стъпиха на нещо твърдо и лъскаво. Той видя, че е на стъпалата на един дворец, целият от злато.

— Не сме на земята — отговори котето и натисна с лапа звънеца.

Вратите на двореца бавно се отвориха. До ушите на Майкъл достигна сладка музика, а гледката направо го ослепи.

Пред него се простираше огромна златна зала, залята със струяща на снопове светлина. Никога, дори в най-смелите си мечти, Майкъл не си е представял такъв разкош. Но луксът на двореца не беше нищо в сравнение с блясъка на неговите обитатели. Залата бе пълна с котки.

Котки свиреха на цигулки; котки свиреха на флейти; котки седяха на трапезата; котки се излежаваха в хамаците; котки жонглираха със златни обръчи; котки танцуваха, изправени на палци; котки се премятаха през глава; котки гонеха опашките си, а други просто се разхождаха безцелно или лениво ближеха лапите си.

Нещо повече, всички те бяха на жълти, кафяви и черни петна. Светлината в залата сякаш струеше от техните козинки, защото всяка котка излъчваше свое сияние.

По средата на залата пред златната завеса имаше две златни възглавници. На тях се излежаваха две дремещи създания, всяко със златна корона. Те лежаха величествено едно до друго, поставили лапа в лапа.

— Сигурно това са кралят и кралицата — помисли си Майкъл.

От едната страна на тази благородна двойка стояха три млади котки. Козината им бе мека и лъскава, като слънчева светлина. На главата на всяка от тях между ушичките жълтееше мъничко венче. Наоколо имаше други котки, които приличаха на придворни, защото всички носеха златни верижки и церемониално стояха на задните си лапи.

Една от тях се обърна и с жест повика Майкъл.

— Ето го, Ваше Величество — почтително се поклони тя.

— А! — важно кимна Краля, — толкова се радвам, че дойде най-накрая. Кралицата и аз, и трите ми дъщери — той посочи с лапа трите млади котки, — отдавна те чакаме.

Чакат го? Каква чест! Но, естествено, той точно това заслужава.

— Мога ли да ви предложа нещо ободряващо? — любезно се усмихна Кралицата.

— Да, благодаря — с готовност прие Майкъл.

В такава изискана обстановка не може да има нищо друго, освен желе... или дори сладолед! Моментално три придворни котки му поднесоха три златни подноса. На единия имаше умряла мишка, на

втория — прилеп, а на третия — малка сурова рибка. Майкъл направи отчаяна физиономия.

— О не, благодаря! — потрепери той.

— Първо — да, благодаря, после — не, благодаря, последно — какво искаш? — попита Краля.

— Ами, не обичам мишки — възрази Майкъл, — освен това не ям прилепи, нито сурова риба.

— Не обича мишки! — възкликнаха стотици гласове и котките се спогледаха.

— Ама че глезльо! — възмутиха се трите Принцеси.

— Тогава, вероятно, би приел малко мляко? — величествено му се усмихна Кралицата.

В същия миг пред него изникна един придворен със златна купа, пълна с мляко.

Майкъл протегна ръце да я вземе.

— О, не с лапи! — спря го Кралицата. — Остави го да ти я държи, докато лочиш!

— Но аз не мога да лоча — възрази Майкъл. — Моят език е друг.

— Не може да лочи! — отново се спогледаха котките. Те бяха направо скандализирани.

— Ама че глезльо! — измяукаха трите Принцеси.

— Е — гостоприемно се усмихна Кралицата, — мога да ти предложа малка почивка след пътешествието.

— О, то не беше никак дълго — възрази Майкъл. — Просто един дълъг скок — и ето ни тук! Забавно е — продължи той замислено, — никога не бях виждал такова място... А пък съм постоянно в парка. Сигурно някак е скрито зад дърветата.

— В парка?

Краля и Кралицата повдигнаха вежди. Същото направиха и всички придворни. А трите Принцеси така се потресоха, че извадиха три златни ветрилца от джобовете си и скриха усмивките си зад тях.

— Уверявам те, че вече не си в парка. Далеч от него си! — информира го Краля.

— Е, не може да е много далеч — каза Майкъл, — само за минута стигнах до тук.

— Да, но колко дълга бе тази минута? — иронично попита Краля.

— Шестдесет секунди — отвърна Майкъл.

Как може, помисли си той, един крал да не знае такова нещо.

— Твоите минути може да траят шестдесет секунди, но нашите са около двеста години.

Майкъл хитро му се усмихна. Един крал, си помисли той, винаги трябва да се шегува.

— Кажи ми сега — продължи важно Краля, — чувал ли си някога за кучешката звезда?

— Да — учудено каза Майкъл. Какво общо би могла да има кучешката звезда с това? — Другото ѝ име е Сириус.

— Е, това тук пък е Котешката звезда. А другото ѝ име се пази в тайна. Това е тайна, бих могъл да добавя, която знаят само котките.

— Но как съм попаднал тук? — изуми се Майкъл.

Той чувстваше все по-голяма гордост. Помислете си само... да посети звезда! Това не се случва на всеки.

— Ти си го пожела — спокойно отвърна Краля.

— Така ли? — не можеше да си спомни Майкъл.

— Разбира се, че си го пожела! — повтори Краля.

— Снощи — припомни му Кралицата.

— Когато изгря първата звезда — добавиха придворните.

— Която по случайност бе нашата — обясни Краля. — Съветник, прочетете ми доклада!

Един възрастен котарак с дълга златна перука пристъпи напред с огромна книга в лапите си.

— Миналата нощ — важно започна той, — Майкъл Банкс от улица „Черешова“ номер седемнадесет — малка къща на планетата Земя — изяви три желания.

— Три — учуди се Майкъл, — не е вярно!

— Ш-шт — спря го Краля, — не го прекъсвай.

— Желание номер едно — прочете Тайния съветник на Краля, — да има малко късмет!

Спомени нахлуха в главата на Майкъл. Той видя самия себе си, седнал на миндера до прозореца, взиращ се в небето.

— А да, сега си спомням — съгласи се той, — но то не беше много важно.

— Всички желания са важни — строго го погледна Тайния съветник на Краля.

— Е, и какво стана? — нетърпеливо попита Краля. — Предполагам, че желанието се е изпълнило?

Майкъл си спомни. Това бе изключителен ден, изпълнен с много късмет.

— Да, изпълни се — живо се съгласи той.

— И в какъв смисъл — попита Краля, — разкажи ни.

— Ами... — започна Майкъл, — аз облизах остатъците от пандишпановото тесто по купата...

— Облизал остатъците по купата? — повториха котките и се втренчиха в него, сякаш не беше с всички си.

— Какъв глезльо! — измъркаха трите Принцеси.

— Някои хора имат странно разбиране за късмета! — отвратен, Краля сбръчка нос. — Но... продължавай, моля те.

Майкъл гордо изправи рамене.

— После... понеже беше горещо... и нали разбирате... адмиралът ми даде да понося шапката му! — Какво ще кажат за това, чудеше се той. Сигурно ще позеленеят от завист.

Но котките само се обгърнаха с опашките си и мълчаливо погледнаха черепа и кръстосаните кости.

— Всеки с вкуса си — след кратка пауза отбеляза Краля. — Въпросът е дали е удобна.

— Ъ-ъ-ъ... не точно — призна Майкъл, защото шапката не беше точно неговия размер. — Малко е тежичка — добави той.

— Хм — измърмори Краля, — добре, продължавай, моля те.

— Освен това, тази сутрин татко ми даде един шилинг. Но аз го загубих в тревата.

— Каква полза от един изгубен шилинг? — Така зададен, въпросът на Краля повече приличаше на гатанка.

Майкъл почувства, че трябва да бъде по-внимателен.

— Не е голяма — каза той. Изведнъж лицето му светна. — О, а преди това леля Флоси ми изпрати един шоколадов десерт.

Той го потърси в джоба на панталонките си и когато го извади, разбра, че е седял на него. Защото сега той представляваше една сплескана маса с полепени по нея пухчета и един пирон, вграден между ядките.

Котките придирчиво погледнаха това, което той нарече шоколадов десерт.

— Ако питате мен — гнусливо каза Краля, — сто пъти предпочитам прилепите пред това.

Майкъл също се втренчи в десерта си. Колко бързо се бе изпарил късметът му! Не бе останало нищо, което да докаже, че го е имало.

— Съветник, четете! — заповяда Краля.

Старият котарак поправи перуката си.

— Второто желание беше — той обърна страницата, — другите да го оставят на мира.

— Не беше! — нещастно изхленчи Майкъл. Но още в момента, в който го казваше, той си спомни как отблъсна близнаците. — Ами —

изрече той бавно, — може и така да е било, но не съм го искал наистина.

Краля се изправи на златната си възглавничка.

— Пожелал си си нещо, което не искаш? Не е ли това малко опасно?

— И какво стана, оставиха ли те на мира? — попита Кралицата, и погледът ѝ беше съвсем сериозен.

Майкъл се замисли. Сега, като се замисли, разбра, че независимо от късмета си, цял ден е бил самотен. Джейн си играеше на нейните игри, близнаците изобщо не го приближаваха. Дори Мери Попинз, въпреки че бе изключително любезна с него, определено не му обръщаше внимание.

— Да — с неудоволствие призна той.

— Разбира се, че са го оставили — заяви Краля, — когато си пожелаеш нещо от първата изгряла звезда, то винаги се изпълнява, особено — той засука мустак, — ако се случи да е нашата звезда. Е, какво стана с третото желание?

Тайния съветник на Краля намести очилата си.

— Той си пожела да е на километри от всички, където да се забавлява.

— Но това бе само шега! Дори не съм се усетил, че гледам към звезда. Никога не съм си мислил, че може да се изпълни.

— Точно така! Ти никога не мислиш! Така казват всички! — подигравателно каза Краля.

— Всички? — като ехо повтори Майкъл. — Кой друг го казва?

— Боже господи! — и Краля изтънчено се прозина. — Да не мислиш, че си единственото дете, което е поискало да се махне далече от дома! Уверявам те, че това е доста често желание. Ние го намираме за доста полезно, когато си го поискат от нашата звезда. Наистина много полезно! — повтори той. — Малкин! — махна той на един придворен. — Бъди така добър да дръпнеш завесата!

Едно младо коте, в което Майкъл позна същото, което го доведе тук, се появи от задната част на залата.

Златната завеса се дръпна и откри кухнята на двореца.

— Хайде, елате! — строго извика Малкин. — Побързайте! Не се размотавайте!

— Да, Малкин!

— Не, Малкин!

— Идваме, Малкин! — отговори хор от треперещи гласчета.

Стъписан, Майкъл забеляза, че кухнята е пълна с деца. Имаше момичета и момчета от всички възрасти и размери, всички трескаво изпълняваха някаква домакинска работа.

Някои миеха златни чинии, други лъскаха златните котешки верижки. Едно момче дереше една мишка, друго обезкостяваше прилепи, а две клечаха и стържеха пода. Две малки момиченца с празнични роклички смитаха рибешки кости и консервени кутии от сардини и ги събираха в златна кофа за боклук. Друго седеше под масата и навиваше на кълбо златна прежда. Всички изглеждаха безнадеждни и окаяни, а момиченцето под масата плачеше.

Тайния съветник на Краля я видя и нетърпеливо ѝ изръмжа.

— Побързай с тази прежда, Арабела! Принцесите искат да си играят с нея!

Кралицата протегна задната си лапа на едно момче в моряшко костюмче.

— Хайде, Робърт — рече тя с глас, от който да те побият тръпки, — време е да ми полираш ноктите.

— Гладна съм — изхленчи най-голямата от принцесите.

— Матилда! Матилда! — прогърмя гласът на Малкин. — Риба за принцеса Лилия! Мляко със захар за принцеса Невена! И плъх за принцеса Фрезия!

Появи се едно момиченце с престилка и плитки, за да изпълни поръчаното. Всяка от принцесите си отхапа по едно парче от храната и хвърли останалото на пода. Веднага притичаха няколко деца и започнаха да събират остатъците.

Краля хитро погледна към Майкъл и се подсмихна, като видя колко е смаян.

— Нашите слуги са обучени много добре, нали? Малкин ги „строява в две редици“. Поддържа в двореца безупречен ред. И освен това те практически не ни струват нищо.

— Но... — с плах глас започна Майкъл, — децата ли вършат цялата работа?

— Кой друг? — повдигна вежда Краля, — нали не очакваш някоя котка да се захване с това? Котките имат други, по-приятни занимания. Котка в кухнята — каква глупост! Нашият дълг е да бъдем мъдри и красиви, не е ли достатъчно?

При вида на нещастните деца по лицето на Майкъл се изписа съжаление.

— Но как са попаднали тук? — искаше да разбере той.

— Точно като теб — отвърна Краля. — Те си пожелаха да са далеч от всички и ето ги тук, както виждаш.

— Но те не са искали точно това.

— Боя се, че това не е наша работа. Ние само изпълняваме желанията им. След секунди ще те запозная. Те винаги се радват, когато идва някой нов. Ние също. — Краля се усмихна многозначително. — Колкото повече ръце, толкова по-лесна става работата, нали?

— Но аз няма да работя — възкликна Майкъл. — Това не съм си го пожелавал.

— Ах, но тогава трябваше да си по-внимателен. Желанията са коварно нещо. Трябва да си пожелаваш точно това, което би искал да получиш, защото иначе никога не знаеш къде ще те приземят. Е, както и да е. Скоро ще свикнеш.

— Да свикна? — като ехо убито повтори Майкъл.

— Разбира се, както и всички останали. Малкин ще ти покаже твоите задължения веднага щом си получиш остатъка от желанията. Не трябва да забравяме за него. Нали останаха гатанките!

— Гатанки? Никога не съм споменавал за гатанки. — Майкъл започна да се чуди дали изобщо му харесва това приключение.

— Но нали искаше да се забавляваш? А какво по-забавно от гатанките? Особено — измърка Краля, — за една котка. Съветник, обяснете му правилата.

Старият котарак погледна над очилата си.

— Нашият обичай тук повелява, че когато някое дете пожелае всички забавления, трябва да му зададем три гатанки. Разбира се, ако отговори на всички правилно, печели една трета от Котешкото кралство и ръката на една от Принцесите.

— Ако се провали — добави Краля, — му намираме някаква друга работа — и той красноречиво погледна към децата.

— Едва ли е необходимо да се добавя — продължи той иронично, като размени усмивка с трите си дъщери, — че никой досега не е отговорил на гатанките. Дръпнете завесата, за... кхм... засега! Моля за внимание в залата! Съветник, започвайте!

Музиката моментално спря. Танцьорите замръзнаха на върха на лапичките си и увиснаха неподвижно във въздуха.

Духът на Майкъл отново се повдигна. Сега, когато децата вече не се виждаха, той се почувства много по-добре. Освен това обожаваше гатанките.

Тайния съветник на Краля отвори една книга и започна да чете...

*Обло като мрамор и като морето синьо,
а друг път съм кафяво и черно, може би...
Щом ми се усмихнеш — грейвам като слънце,
щом ми се намръщиш — дъжд ще завали.
Виждам всичко, но нищичко не чувам.
Като ме приспиш, прилежно си кротувам.*

Майкъл съсредоточено склочи вежди. Всички котки го наблюдаваха, като че е мишка.

— Боя се, че този е само позъор — облегна се Краля на възглавниците.

— Не, не съм! — изведнъж извика Майкъл. — Познах, това е око.

Котките тайничко се спогледаха. Широко отворените очи на Краля примижаха.

— Хм-р-р — измърка той. — Не е зле, никак не е зле. Сега да пристъпим към втората гатанка.

— Кхр-р-рм! — Тайния съветник на Краля си прочисти гърлото.

*Дълбоко в мене има птиче,
а в него пак съм аз,
и в този аз — отново птиче,
познай какво съм... почвам с „я“.*

— Това е лесно! — възкликна Майкъл — отговорът, разбира се, е яйце!

И отново котките присвиха очи.

— Прав си — с нежелание каза Краля.

Той, изглежда, никак не беше доволен.

— Но се чудя — и той направи котешки гръб, — какво ще правиш с третата?

— Тишина! — изкомандва Тайния съветник на Краля, въпреки че в залата не се чуваше и звук.

*Диво, красиво създание,
живее в поля и гори.
На слънчо прилича на младини,
и на луната на старини.
Часовник то не познава,
не чува камбанен звън,
но с точност времето знае
и буди се рано от сън.*

— Това е по-трудно — измърмори Майкъл. — Третата винаги е най-трудна. Хм, чакайте да помисля. Диво създание, красиво е и познава времето. О, господи, на върха на езика ми е! А, сетих се, това е глухарче!

— Той позна! — възкликна Краля и стана на крака.

Изведнъж всички котки се размърдаха. Те заобиколиха Майкъл, започнаха да се търкат в него с козина и мустаци, изправяйки се на задни лапи.

— Ти си по-мъдър, отколкото смятах — призна Краля, — мъдър си почти колкото котка. Сега ще трябва да разделя кралството. Що се отнася до булката, на мен ми се струва, че най-добрият избор би била принцеса Фрезия.

— Много ви благодаря — бодро каза Майкъл, който отново се почувства уверен, — но вече трябва да се прибирам вкъщи.

— Вкъщи! — възмути се Краля.

— Вкъщи? — повдигна вежди Кралицата.

— Вижте, ще ме чакат за чая — обясни Майкъл.

— За чая? — зяпнаха придворните.

— Какъв глезльо! — измъркаха трите Принцеси.

— Толкова ли си сигурен, че все още имаш дом? — полюбопитства Краля.

— Разбира се, че съм — опули се Майкъл. — Че какво би могло да му се случи? От парка до тук ми отне само... ъ-ъ-ъ... един скок. А той ми отне не повече от една минута.

— Ти май си забравил — спокойно каза Краля, — че една наша минута е равна на двеста ваши години. И тъй като си тук поне от половин час...

— Двеста години — пребледня Майкъл. Значи, в крайна сметка, всичко това не е шега.

— Затова е логично — продължи Краля, — че на земята са станали много промени откакто тебе те няма. На улица „Ябълков храст“ номер седемнадесет...

— Улица „Черешова“ — поправи го Тайния съветник на Краля.

— Добре де, каквото и да е там името, можеш да си сигурен, че вече не е същото. Смяя да кажа, че е обрасла с къпини...

— И с тръни — с мъркане добави Кралицата.

— С коприва — предположиха придворните.

— С касис — измрънкаха трите Принцеси.

— О, сигурен съм, че не е — хлъцна Майкъл.

Той изпита такъв копнеж по дома, че самата мисъл го накара да се задави.

— И все пак — подигравателно предложи Краля, — щом си сигурен, че можеш сам да намериш пътя, защото се опасявам, че не можем пак да освободим Малкин, чувствай се свободен да си тръгнеш — и той посочи с лапа вратата.

Майкъл изтича до входа.

— Разбира се, че съм сигурен! — уверено извика той, но куражът му моментално се стопи, щом надникна навън.

Ето ги лъскавите стъпала към двореца, под тях, доколкото можеше да види, нямаше нищо, освен всепоглъщащата мъгла. Ами ако скоча? — си помисли той. — И ако скоча, къде ще се приземя?

Той прехапа устна и се върна обратно в залата. Котките, гледайки подигравателно с черно-жълтите си очи, го заобиколиха с безшумни стъпки.

— Виждаш ли? — тържествуващо каза Краля на котките, но усмивката му никак не беше доброжелателна. — Въпреки че си достатъчно умен, за да познаеш гатанките, не знаеш пътя за връщане! Ти сам поиска да си далеч от всички и всичко, но поради глупостта си забрави да добавиш, че също така би желал да се завърнеш вкъщи. Така-така! Всеки греши понякога, освен, разбира се, котките. Помисли си само какъв късметлия си! Няма да вършиш никаква кухненска работа, нали отгатна гатанките. Можеш да ядеш колкото искаш плъхове, прилепи, паяци. Можеш да се задомиш с принцеса Фрезия и да заживееш щастливо за вечни времена.

— Но аз не искам да се женя за принцеса Фрезия! Искам само да се прибера у дома.

Глухо ръмжене на недоволство се чу от всяко гърло.

— Ти... не искаш... да се жениш... за принцеса... Фрезия?

С всяка дума Краля се приближаваше все по-близо и с всяка крачка ставаше все по-голям.

— Не, не искам! — заяви Майкъл. — Тя е само една котка!

— Само една котка! — Котките пищяха, надигаха се и сякаш порастаха от ярост.

Около него гъмжеше от черно-жълти котки.

— Само една котка! — натъртваха те всяка дума.

— Оле-ле, какво да правя сега? — Той отстъпваше назад, опитвайки се да скрие очите си от пронизващите им погледи.

— Ти с-с-с-с-и пожела! — съскаха му те, пристъпвайки по-близо. — Ти с-с-с-сам потърс-с-с-си наш-ш-ш-ш-шата звезда, с-с-с-с-сега трябва да с-с-си понес-с-сеш пос-с-с-следствията!

— Оле-ле, накъде да бягам? — обезумяло викна Майкъл.

— Ти ще ос-с-станеш с-с-с нас-с-с — съскаше Краля с типично котешки тон. — Ти позна нашите гатанки, ти открадна тайните ни. С-с-смяхаш ли, че ще те пус-с-нем да с-с-си отидеш-ш-ш?

Майкъл беше обграден от котки. Той протегна ръка да ги блъсне, но те така извиваха гърбовете си, че той отчаяно пусна ръка и тя попадна върху свирката на Мери Попинз.

Майкъл извика от радост, извади я от джоба си и духна с всичка сила.

Пронизителен звук разцепи въздуха в залата.

— С-с-спрете го! С-с-спрете го! Не трябва да избяга! — Вбесените котки го притискаха от всички страни.

В отчаянието си той свирна още веднъж.

Виещо мяукане отговори на свиренето му и мощна вълна от котки тръгна към него.

Майкъл целият бе в козина — козина в носа му, козина в очите му. Ах, една от котките скочи върху него, а дали не бяха всички заедно? Все още чувайки ужасното пищене в ушите си, Майкъл почувства как нещо го обръща надолу с главата. Някаква космата ръка, а може би крак, го хвана през кръста. Лицето му се зарови в нещо космато — гърди или гръб — не можеше да разбере.

Навсякъде свистеше вятър, който го носеше заедно с кълбото от котки — котка отдясно, котка отляво, котка отгоре и котка отдолу. Той сякаш бе обвит в някакъв пашкул от котки, а дългата космата ръка, която го държеше бе здрава, като че да беше от стомана.

С неимоверно усилие той извъртя главата си настрани и наду свирката толкова силно, че чак му падна шапката.

Въпреки това силната ръка го притисна още повече.

— Фиу-у! — свистеше вятърът.

Сега му се стори, че и той, и котките падат някъде. Надолу, надолу, като една космата маса! Ох, накъде ли го водеха?

Той надуваше свирката отново и отново, бясно се бореше с козината, риташе във всички посоки.

— Кой вдига тази ужасна патърдия? Не се ли усещаш какво правиш? Ритна ми шапката!

В ушите на Майкъл прозвуча един чудесно познат глас. Той внимателно отвори едното си око и видя, че пада от върха на един кестен.

В следващата минута краката му докоснаха влажната трева в парка, и веднага на поляната се появи Пазача на парка, който изглеждаше, сякаш е видял призрак.

— Я да видя какво става тук! Какво сте намислили вие двамата?

Вие двамата! Това прозвуча ободряващо. Значи го държи само една котка, а не както той си мислеше, цялото племе. Дали вторият е Тайния съветник на Краля? А може би е принцеса Фрезия?

Майкъл премести погледа си от Пазача на парка към косматото нещо, което го държеше през кръста. Но за негова изненада, това не беше лапа, а ръка. Ръката бе облечена във фина ръкавица — черна, а не черно-жълта.

Той въпросително вдигна глава и до бузата му се допря едно копче от кост, зашито за кожено палто. Без съмнение, това копче му бе познато. Дали е възможно? Дали това е...?

Погледът му се плъзна нагоре, подмина копчето и се спря на красивата кожена яка. Над яката имаше сламен кръг, увенчан с кървавочервено цвете.

Той въздъхна от облекчение. Котките, както той с радост отбеляза, не носят сламени шапки с лаленца, нито пък кожени ръкавици.

— Ах, но това си ти! — щастливо възкликна той, притискайки буза до палтото от заешка кожа. — Ах, Мери Попинз, бях горе на звездата и всички котки ми се зъбеха, и аз се уплаших, че никога няма да намеря пътя към дома, и свирнах със свирката, и...

Изведнъж Майкъл започна да заеква, защото видя изпод периферията на шапката, че лицето ѝ е студено и надменно.

— И ето ме тук... — довърши плахо той.

Мери Попинз не продума и думичка. Тя само кимаше някак чуждо, сякаш не се познаваха. После мълчаливо протегна ръка.

Майкъл виновно сведе глава и ѝ подаде свирката.

— Заради това ли е целият калабалък! — смъмри ги Пазача на парка. — Предупреждавам ви за последен път. Само свирнете с тази свирка още веднъж и обещавам, че ще си подам оставката!

— Де да беше така! — изсъска Мери Попинз и прибра свирката в джоба си.

Пазача на парка отчаяно поклати глава.

— Би трябвало да знаеш вече правилата. Всички боклуци да се хвърлят в кошчетата за отпадъци. Никакво катерене по дърветата в парка!

— Никога през живота си не съм се катерила по дървета! — гневно обясни Мери Попинз.

— Ами тогава мога ли да попитам откъде се появи? Сигурно си паднала от небето, когато ми изрита шапката, а?

— Доколкото знам, питането не е забранено.

— Сигурно си била горе на Млечния път, а? — саркастично процеди през зъби Пазача на парка.

— Точно така — победоносно се усмихна Мери Попинз.

— Нали не смяташ, че почтен човек като мен ще повярва на брътвежите ти! — И все пак, смутено си мислеше той, нали все пак идва отнякъде.

— Нищо не смятам — срязва го тя. — Ще ти бъда благодарна, ако ми направиш път да мина.

Все още здраво хванала Майкъл, тя презрително тръсна глава, избута Пазача на парка от алеята и се запъти към портала.

След тях се чу яростният вик на Пазача на парка, който размахваше шиша си за боклук.

— Вие нарушихте правилата! Нарушихте спокойствието в парка! Дори не се извинихте и не казахте, че съжалявате!

— Аз не съжалявам — небрежно подхвърли тя и прекоси улицата.

Онемял от толкова много нарушения, Пазача на парка се наведе да си вдигне шапката от мократа трева. Точно до нея се намираше някаква странна тъмна вещ, върху която с искрящо бяло бяха нарисувани стилизирани череп и скръстени кости.

— Кога ли ще се научат — въздъхна той, — да си хвърлят боклука?

И понеже беше толкова разстроен и стъписан, той погрешка хвърли шапката си в коша за отпадъци и си тръгна към къщи с пиратската шапка на главата...

Докато пресичаха улицата Майкъл с нетърпение гледаше дом номер седемнадесет. Още отдалече се виждаше, тъй като мъглата се беше вече разсеяла, че къщата не беше обрасла с къпини. Значи, все пак, котките не са му казали истината.

Холът го поздрави с ярка светлина, а стъпалата сякаш сами тичаха към него, докато се качваше към детската стая.

— Ах, ето те най-сетне — зарадва се Джейн. — Къде беше?

Той не намираше подходящите думи да ѝ отговори. Само гледаше добре познатата му стая, сякаш не я е виждал от години. Как

би могъл да обясни, дори на Джейн, колко му е скъпа тя?

Близнаците се затичаха към него с отворени обятия. Той се наведе и ги прегърна, а после протегна ръка и придърпа и Джейн в прегръдката.

Чуха се леки стъпки и Майкъл погледна нагоре. Беше Мери Попинз, която влизаше, закопчавайки престилката си. Тази вечер всичко в нея — движенията ѝ, строгите ѝ погледи, дори начина, по който вирваше нос — му бяха приятно познати.

— Мери Попинз, какво да направя за теб? — Той се надяваше тя да поиска нещо грандиозно.

— Каквото искаш — отвърна тя спокойно, със същата изненадваща строгост, която му демонстрираше цял ден.

— Недей, Мери Попинз, моля ти се, недей! — примоли се той.

— За какво ми се молиш? — попита тя със същото изненадващо безразличие, което му демонстрираше цял ден.

— Недей да ми говориш с този отчужден тон. Не мога да понасям повече този късмет!

— Но нали това искаше — бодро му отговори тя.

— Да, но вече не. Стига ми толкова. Моля те, недей да бъдеш толкова учтива и възпитана.

Дори и студената усмивка изчезна от лицето на Мери Попинз.

— Не съм ли винаги учтива? Да си ме виждал някога да се държа невъзпитано? Ти за какво ме взимаш, за хиена?

— Не, не за хиена, Мери Попинз. Ти винаги си учтива и винаги си възпитана! Но днес най-много ми харесваш, когато си ядосана. Така се чувствам много по-сигурно.

— Сериозно? И кога съм ядосана, ако мога да разбера? — Мери Попинз изглеждаше наистина много ядосана. Очите ѝ блестяха, бузите ѝ горяха, но за пръв път това се хареса на Майкъл. Сега, когато студената ѝ усмивка изчезна, вече му беше все едно какво ще стане. Тя пак си беше Мери Попинз, а не някоя непозната.

— Освен това ми харесва когато сумтиш — добави той с умиление.

— Да сумтя? — изсумтя тя. — Каква лъжа!

— Също и когато казваш „хм!“, като камила!

— Като какво? — Мери Попинз бе потресена. Изведнъж тя избухна и когато прекоси стаята като настъпваща буря, му напомни за

вълната от котки.

— И ти смееш да стоиш там — обвини го тя строго, като пристъпваше с всяка дума, точно както бе направил Краля, — и да ми казваш, че съм камила? Камила с четири крака, опашка и гърбица, или дори две?

— Но, Мери Попинз, аз имах предвид само...

— Достатъчно чух от теб, Майкъл. Още една подобна думичка и незабавно ще те пратя да си лягаш в леглото.

— Вече съм в него, Мери Попинз — разтреперан каза Майкъл.

Но тя вече се бе обърнала с гръб към него, към детската и към леглото му.

— Първо хиена, после камила, другия път ще ме изкара горила!

— Но...

— Да не чуя думичка повече! — скастри го тя, гордо тръсна глава и излезе от стаята.

Майкъл знаеше, че я е обидил, но всъщност не съжаляваше истински за това. Така тя толкова приличаше на себе си, че той усещаше само радост.

Бързо се съблече и се гмурна в леглото, прегръщайки възглавницата.

Сенките бавно пълзяха по леглото му, а той се вслушваше в познатите звуци — течащата вода в банята, брътвежите на близнаците, тракането от детската вечеря.

Звуците затихваха и ставаха все по-глухи... възглавницата ставаше все по-мека...

Изведнъж някакъв сладък аромат изпълни стаята и го накара да седне в леглото.

Над леглото му се рееше една чаша с горещ шоколад. Ароматът му проникваше право в носа на Майкъл, където се смесваше с миризмата на прясно препечени филийки от престилката на Мери Попинз. Тя стоеше до него права като статуя и спокойно гледаше надолу.

Той със задоволство пресрецна погледа ѝ, почувства как той се забива в него и вижда какво има вътре. Той знаеше, че тя знае, че той знае, че тя не е камила. Денят бе приключил, приключението бе зад него. Котешката звезда бе далече в небето. И на него му се струваше, докато си бъркаше шоколада, че има всичко, което иска.

— Мери Попинз, аз наистина вярвам, че повече няма какво да си пожелаеш.

Тя се усмихна със снизходителна, скептична усмивка.

— Хм! — отбеляза тя. — Голям късметлия си!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЕЦАТА В ПРИКАЗКАТА

„Бръм! Бръм! Бръм!“

„Шляп! Шляп! Шляп!“

Напред-назад сновеше сенокосачката, оставяйки райета прясно отрязана трева.

След нея се задъхваше Пазача на парка, който я буташе с всичка сила. В края на всяко райе той се спираше за секунда и хвърляше по един поглед на парка, за да се увери, че всички спазват правилата.

Изведнъж с крайчеца на окоето си той видя голям сак за пеперуди да подскача нагоре-надолу под клоните.

— Бенджамин! — предупреди той. — Бенджамин Уинкъл, спазвай правилата!

Пазача на зоологическата градина промуши глава под един букет от клони и доближи пръст до устните си. Той беше малък, нервозен човечец, с брада, обрамчваща лицето му.

— Ш-ш-ш! — прошепна му той. — Гоня един адмирал!

— Адмирала ли? Съмнявам се да го откриеш в лавровия храст. Той е там, в края на улицата, голямата къща с ветропоказател във форма на телескоп на покрива.

— Аз имам предвид един Червен Адмирал! — изсъска Пазача на зоологическата градина.

— И този е достатъчно червен. Лицето му е като ален залез!

— Аз не гоня човек, Фред. — Пазача на зоологическата градина сериозно погледна Пазача на парка. — Събирам пеперуди за Дома на насекомите, а досега съм събрал само — той погледна тъжно в сакчето си, — само една бяла зелева пеперуда.

— Зеле ли? — учуди се Пазача на парка, но не спря да коси моравата. — Ако ти трябва зеле, да знаеш, че имам в градината колкото искаш. Също имам и артишок. И репи имам. Приятен ден, Егбърт — поздрави той Полицая, който минаваше за по-пряко през парка, изпълнявайки рутинните си служебни задължения.

— Можеше да е и по-зле — съгласи се Полицая и погледна към номер седемнадесет с надеждата да зърне Елън. Въздъхна. — Но можеше и да е по-добър! — добави той тъжно, защото Елън никаква я нямаше.

„Бръм! Бръм! Шляп! Шляп!“

Слънчевата светлина заливаше раираната моравка и се разпростираше като ветрило над целия парк и над улица „Черешова“. Разпростираше се чак до панаира с люлките и въртележките и до големия син плакат, на който със златни букви бе изписано „Панаирът на Мадж“.

Пазача на парка се спря в края на една от лентите и хвърли един зорък, като на сокол, поглед над парка.

Някакъв дебел мъж, с червено като мак лице разсеяно излезе от портата на панаира. Имаше бомбе на главата си и огромна пура в устата си.

— Не газете тревата! — предупреди го Пазача на парка.

— Аз не я газя! — отвърна човекът с изражение, напомнящо обидена невинност.

— Аз пък само ви предупреждавам. Всички боклуци да се хвърлят в кошчетата, това се отнася най-вече за вас и вашия панаир, мистър Мадж.

— Мистър Смит — заяви дебелият господин важно и строго, — ако намерите боклук, голям поне колкото пощенска марка, когато свърши панаирът, аз ще... е, аз много ще се учудя. Когато свърши панаирът, ще можете да си ядете вечерята направо на земята, толкова ще е чисто, или да не се казвам Уили Мадж.

И той тръгна нанякъде с отмерена, бавна крачка.

— Миналата година — викна Пазача на парка след него — събрах цели чували с такива пощенски марки! Освен това, нямам намерение да си ям вечерята там. Имам си дом за това!

Той тежко въздъхна и отново се върна към работата си с монотонно, приспивно бръмчащата сенокосачка. На последното минаване, където моравата свършваше пред Розовата градина, той спря и угрижено се огледа. Почувства, че тъй като не го гледа никой, който да докладва на кмета, сега е моментът да си почине малко.

Розовата градина представляваше пръстен от розови лехи, обграждащ малка зелена полянка. В средата ѝ имаше езерце, а в него

бял мраморен фонтан във формата на цъфнала роза.

Пазача на парка надникна през цъфналите храсти. Там, до фонтана се бяха излегли Джейн и Майкъл. Точно зад Розовата градина, на една от мраморните пейки седеше възрастен господин. Изглежда бе забравил шапката си, защото голата му глава бе предпазена от слънцето с островърха шапка, направена от вестник. Той бе забол нос в някаква книга, която четеше с помощта на увеличителна лупа и тихичко си мърмореше, когато обръщаше страниците.

Джейн и Майкъл също имаха книга. Джейн четеше на глас и гласът ѝ се смесваше с ромона на фонтана. Всичко бе мирно и спокойно.

— Поне за малко са кротнали — измърмори Пазача на парка. — Ще мога да си дремна мъничко — и той внимателно се намести сред розовите храсти, с надеждата, че ако се случи да мине някой покрай него, ще го помисли за някаква роза.

Ако беше погледнал в другата посока, би се замислил дали да постъпва толкова безотговорно. Защото там, под глициниите, Мери Попинз ритмично буташе напред-назад количката.

Скръц, скръц, скръцаха колелата.

— Хъ-хъ — хленчеше Анабел, на която ѝ избиваха първите зъбки.

— Ш-ш-ш-ш! Ш-ш-ш-ш! — разсеяно повтаряше Мери Попинз.

Тя мислеше за новата си розова блуза с дантелена кърпичка в джоба. И за това как си отива тя с лаленцето на шапката ѝ. Естествено, искаше ѝ се да има повече хора в парка, които да се насладят на хубавата гледка. На всяка пейка и под всяко дърво би трябвало да има по един възхитен зрител. Тя си ги представяше как казват: „Ето я очарователната мис Попинз, винаги толкова чиста и спретната!“.

Но имаше само няколко пръснати непознати, които бързаха по пътеките и на никого не обръщаха внимание.

Полицая обезсърчено се взираше в прозорците на номер седемнадесет. Дебелият човек с огромната пура, въпреки всички предупреждения на Пазача на парка, ходеше през тревата. Мери Попинз се понагласи малко, като видя, че Бърт Кибритопродавача влиза през портала на парка. Може би, си помисли тя, търси нея, и пооправи ръкавиците си.

Мис Ларк също беше там. Двете ѝ кучета я бяха извели на следобедна разходка. Те с лай и смях тичаха по дългата пътека, а мис Ларк с по една каишка във всяка ръка трмаво подтичваше след тях. Шапката ѝ се бе свлякла на една страна, шалчето ѝ се вееше като флаг от другата. Ръкавици и очила хвърчаха от нея, а верижките ѝ, герданите и гривните се друсаха във всички посоки.

Мери Попинз изсумтя. Тя си помисли, че мис Ларк определено не е прилежна, като някои други, които веднага би могла да спомене. Мери Попинз се подсмихна самодоволно и продължи да подрусва количката на Анабел.

Сега, когато сенокосачката бе млъкнала, в парка не се чуваше никакъв звук. Само песента на фонтана и гласът на Джейн, която довършваше приказката.

— Това бил краят на Вещицата — довърши тя, — а Кралят и Девойката се оженили на следващия ден и заживели щастливо.

Майкъл доволно въздъхна и захапа една детелинка.

На мраморната пейка зад Розовата градина възрастният господин си свали очилата, покри лицето си с носна кърпа и задряма.

— Продължавай, Джейн, не спирай! — подкани я Майкъл. — Прочети още някоя приказка.

Джейн прелисти няколко страници от Сребърната книжка с приказки. Тя бе стара и избеляла, защото бе живяла дълго и интересно. Някога бе принадлежала на мисис Банкс, но преди това ѝ е била дадена

от баба й. Много от картинките бяха изчезнали, а които бяха останали, бяха оцветени с моливи или от Джейн и Майкъл, или от майка им, а може би дори от баба им.

— Не мога да реша коя — оплака са Джейн, защото обичаше всяка една от приказките.

— Ами, отвори наслуки и чети, както правиш винаги!

Тя затвори книгата, задържа я за момент затисната в ръцете си и после я пусна. Книгата леко тупна на земята и се отвори по средата.

— Ура! Падна се „Тримата малки принцове“ — зарадва се Майкъл и се намести да слуша.

— Имало едно време — зачете Джейн, — един крал с трима синове. Най-големият се казвал принц Флоримонд, вторият — принц Веритан, а третият — принц Амор. Така се случило, че...

— Дай ми да видя картинката — прекъсна я Майкъл.

Той особено много харесваше тази картинка, защото я бяха оцветявали с Джейн в един дъждовен следобед. Принцовете бяха застанали в края на една гора, а клонките, които висяха над главите им, бяха отрупани едновременно с плод и цвят. До тях имаше оседлан еднорог, юздата му бе увита около ръката на най-големия принц.

Принц Флоримонд бе оцветен със зелен молив, а шапката му беше пурпурна. Принц Веритан бе с оранжево яке, а шапката му беше алена. Малкият принц Амор беше в синьо, със златна кама на кръста. Платинени къдрици се спускаха на раменете на двамата по-големи братя, а най-малкият, който бе гологлав, имаше жълт венец от къдрици като корона на главата му.

Що се отнася до еднорога, той беше сребристобял от гривата до опашката, с изключение на очите му, които бяха с цвят на незабравка, и рогът му — с червени и черни райета.

Джейн и Майкъл се надвесиха над страницата и се усмихнаха на нарисуваните принцове. Тримата принцове също им се усмихнаха от картинката и като че ли изпъкнаха малко от страницата.

Майкъл въздъхна.

— Ех, да можех и аз да имам кама като на принц Амор. Щеше да ми е точно по мярка.

Лек ветрец поклати дърветата в парка и оцветената картинка като че ли трепна.

— Не мога да си избира между принц Флоримонд и принц Веритан — продума Джейн. — И двамата са толкова красиви.

Фонтанът смеещо се изромоли и книгата като че ли отекна със смях.

— Ще ти я дам за малко! — каза най-малкият принц и свали камата от колана си.

— Защо не ни избереш и двамата? — възкликнаха двамата по-големи принца и стъпиха на полянката.

На Джейн и Майкъл дъхът им секна. Какво стана? Дали нарисуваната картинка дойде в парка? Или пък Розовата градина бе влязла в книгата? Ние ли сме там? Те ли са тук? Кое какво е? — питаха се те, но не намираха отговор.

— Не ни ли познаваш, Джейн? — усмихнато попита принц Флоримонд.

— Да, разбира се! — ахна тя. — Но, как дойдохте тук?

— Не видя ли? — попита принц Веритан. — Вие ни се усмихнахте и ние ви отвърнахме с усмивка. Но картинката изглеждаше толкова слънчева и ярка, ти и Майкъл, и нарисуваните рози...

— Така че скочихме право в приказката! — довърши принц Амор.

— Искате да кажете, изскочихте от приказката! — поправи ги Майкъл. — Ние не сме приказка. Ние сме истински хора. Вие сте картинки!

Принцовете тръснаха къдрици и се засмяха.

— Докосни ме! — каза принц Флоримонд.

— Хвани ме за ръката! — окуражи го принц Веритан.

— Ето я камата ми! — подаде му я принц Амор.

Майкъл взе златното оръжие. Беше остро, тежко и топло от тялото на принц Амор.

— Видя ли сега кой е истински? — попита принц Амор. — Сложи си го на кръста — усмихна се той на слисания Майкъл.

— Както виждаш, бях прав! — каза принц Флоримонд, когато Джейн сложи едната си ръка на неговото рамо, а другата на рамото на принц Веритан.

Тя почувства топлината и на двамата и кимна.

— Но — възрази тя, — как е възможно? За вас пише „Имало едно време“, а това значи много отдавна.

— Съвсем не! — отговори принц Веритан. — Това значи винаги. Ти спомняш ли си своята прапрапрапрапрабаба?

— Разбира се, че не.

— А ние, да — усмихна се принц Флоримонд. — А какво ще кажеш за своята прапрапраправнучка? Как мислиш, дали ще я видиш някога?

Джейн замечтано поклати глава. Ах, как би искала да познава това далечно и непознато очарователно малко момиченце.

— А ние ще ги познаваме — уверено рече принц Веритан.

— Но как? Та вие сте само приказка!

Принц Флоримонд се засмя и поклати глава.

— Напротив, вие сте деца от приказка! Толкова пъти сме чели за вас, Джейн, толкова пъти сме ви гледали на картинка и сме мечтали да се срещнем с вас. Затова днес, когато книгата падна и се отвори, ние просто влязохме вътре. Влизаме по веднъж във всяка приказка. Дядовци, баби и внуци са еднакво важни за нас. Повечето хора, обаче, не ни обръщат внимание — въздъхна той. — А дори и да ни обърнат внимание, бързо ни забравят. Много малко хора си спомнят за нас.

Джейн стисна ръката му. Тя знаеше, че никога няма да го забрави.

— О, не си губи времето с обяснения — примоли се принц Амор. — Нали искахме да разгледаме картинката!

— Ние ще ви водим! — възкликна Майкъл и с готовност стисна ръката на принц Амор. Не го интересуваше особено дали той е истинско момче или момче от приказка, поне докато златната кама висеше на кръста му.

— Ще те последваме! — зарадва се принц Веритан и хукна след него.

Принц Флоримонд пронизително свирна с уста и придърпа юздата.

На мига, изневиделица, се появи Еднорога. Принц Флоримонд погали копринената му грива, и като тръгна до Джейн, с интерес се огледа.

— Братя, вижте — там, зад езерото! Видяхте ли Нелеус и делфина? А това трябва да е номер седемнадесет. Досега никога не сме го виждали ясно — обясни той на Джейн и Майкъл. — На картинката е скрит зад дърветата.

— Хм, то било много малка къщичка — заразглежда я принц Амор.

— Но за сметка на това е стабилна и гостоприемна — любезно каза принц Веритан.

— И има голяма градина — посочи принц Флоримонд с жест и се наведе да помирише една роза.

— Ха сега! Вие там, какво правите! — стана Пазача на парка и сънено разтърка очи.

— Спазвайте правилата — измърмори той, протягайки се. — Забранено е да се късат цветя.

— Но аз не съм късал нищо. Само ги помирисах — учтиво обясни принц Флоримонд. — Все пак бих искал да имам една роза от градината на Джейн. Нали разбирате, за спомен!

— Какво, градината на Джейн ли? — опули се Пазача на парка. — Това не е градина. Това е обществен парк и той не принадлежи на Джейн. Виж ги ти, спомени! — възмути се той. — Вие за какви се мислите?

— А, аз нищо не си мисля, аз знам кой съм — отвърна принцът. — Аз съм принц Флоримонд, най-големият син на краля. Това са братята ми — не си ли спомняте? Нашата задача е да се борим с Ламята.

Пазача на парка така се опули, че за малко да му изпаднат очите.

— Най-големият син на краля? Ламя? Не се допускат ламии в обществения парк. Нито пък коне! — добави той, като забеляза сребърните копитца, които тропаха по моравата.

Принц Амор избухна в смях. Джейн и Майкъл също се захиха.

— Това не е кон — поправи го принц Веритан. — Не виждате ли? Това е Еднорог!

— Хайде сега — сведе поглед Пазача на парка. — Мога да различа един кон. Магаре да съм, ако това не е кон.

Снежнбялото създание вдигна глава.

— Но то наистина е Еднорог! То е Еднорог! Има си и рог, и всичко, точно както по картинките! Никога досега не съм виждал подобно нещо... или поне... — Пазача на парка сбърчи чело, като че се опитваше да си спомни нещо. — Не, не — мънкаше си той. — Не е възможно! Дори и като дете, не. Виж ти, Еднорог! Трябва да докладвам. Как си, конче? Хей, момчета — обърна се той към слисаните принцове,

— стойте кротко докато се върна. Каквото и да става, не го оставяйте да си тръгне!

И той хукна нанякъде, прескачайки цветните лехи.

— Има си и рог и всичко! — чуха го те да вика, тичайки сред дърветата.

Принцовете с разширени от учудване очи наблюдаваха изчезващата му фигура.

— Твоят градинар изглежда много развълнуван — каза принц Флоримонд на Джейн.

Тя тъкмо щеше да му обясни, че Пазача на парка не е техен градинар, когато бе прекъсната от пронизващ писък.

— Чакайте! Чакайте! Не толкова бързо, ще ми изкълчите ръцете! Ох, какво да правя! Падна ми шала.

В Розовата градина връхлетя мис Ларк с двете кучета, опънали каишките пред нея. Шапката ѝ заплашително се клатеше, косата ѝ на кичури се спускаше по лицето ѝ.

— Ах, божичко! Ето ги, пак тръгнаха! Андрю! Желания! Веднага да се връщате! — Но кучетата само ѝ се изсмяха. Те смъкнаха ръкавиците от ръцете ѝ, затичаха се весело към принцовете и започнаха да се гаят в принц Амор.

— Ох, Джейн! Ох, Майкъл! — задъхваше се мис Ларк. — Моля ви да ми помогнете да хвана кучетата. Не обичам да си говорят с непознати. Виж как това странно момче целува Андрю! Може да има грип и да зарази кучетата. Какви са тези деца? Какви смешни дрехи! Какви дълги коси имат!

— Това е принц Флоримонд — учтиво го представи Джейн.

— Това е принц Веритан — добави Майкъл.

— А това е принц Амор — засмя се принц Амор, целувайки носа на Желания.

— Какви странни имена! — учуди са мис Ларк. — И все пак... — Лицето ѝ имаше объркано изражение. — Струва ми се, че съм ги чувала и преди. Къде ли може да е било? В някоя пантомима?

Тя се вгледа в принцовете и поклати глава.

— Без съмнение са чужденци. А какво водят — магаренце ли? Господи! — изпищя тя от учудване. — Не може да бъде! Да! Не! Да... това е... Еднорог! Колко хубаво!

Тя радостно плесна с ръце и зачурулика като чучулига.

— Има си и рог, и всичко! Еднорог! Но защо никой не се грижи за него?

— Ние се грижим за него — спокойно отвърна принц Флоримонд.

— Глупости! Това е смешно! Абсурд! За него трябва да се грижат хора, които да разбират от това. Самата аз ще отида до Британския музей и ще намеря най-големия Професор. Андрю и Желания, оставете това момче и елате с мама! Бързо! Бързо! — хвана тя каишките. — Веднага трябва да намерим помощ.

Двете кучета си размениха по един поглед и хукнаха напред.

— Е, не чак толкова бързо — викна им мис Ларк. — Ще ме обърнете надолу с главата. Ах, боже, ах, господи! Падна ми гривната! Няма значение! — викна тя през рамо на принц Веритан, когато той се наведе да я вдигне. — Задръж я! Нямам време за губене!

И тя се затърча след кучетата, с развята коса и подрънкващи гerdани.

— Полицай! — чуха я те да вика на Полицая. — Има един Еднорог в Розовата градина! Внимавайте да не ви избяга!

— Да избяга ли? — учуди се принц Амор. — Защо ще му е да бяга? Той никога не би бил щастлив далеч от нас.

Принц Амор любовно се усмихна на Майкъл, когато Еднорога мушна главата си между техните и погали бузките им с гривата си.

— Да-да, Еднорог! — опули се Полицая. — Мис Ларк става все по-странна и по-странна — измърмори си той, загледан как тя търчи надолу по пътеката.

Един голям, дебел човек се блъсна в него и, задъхвайки се, продължи да бърза. Полицая го сграбчи за ръката.

— Хей, мистър Мадж, внимавайте къде ходите! Не можете да се блъскате така в служител на закона.

— Госпожата каза нещо за Еднорог! — изпуфтя уплашено дебелакът.

— Еднорог ли? — попитаха минавачите. — Не вярваме! Трябва да пишем до „Таймс“!

— Естествено, че няма такова нещо, някой си прави шега — изду червени бузи мистър Мадж. — Но трябва да отида да проверя!

— Отивай, но по-спокойно — посъветва го Полицая. — И се отнасяй с по-голямо уважение към закона.

Той освободи ръката на мистър Мадж и се затича пред него.

— Хайде да влезем по-навътре в картинката — каза принц Флоримонд.

Той нежно взе ръката на Джейн, а принц Веритан я хвана за другата.

— По-бързо! Да идем на люлките! А после може да пошляпаме в езерото — предложи на Майкъл принц Амор. — Но какви са всички тези хора?

Петте деца се огледаха. Паркът, който до този момент бе толкова спокоен, сега се изпълни с викащи и тичащи хора, всички забързани към Розовата градина.

Полицая с големи важни крачки се движеше преди всички. Тъкмо когато децата искаха да излязат от градината, голямото му синьо тяло им препречи пътя. Той хвърли един поглед на Еднорога и от учудване веждите му подскочиха чак до каската.

— Мис Ларк беше права в крайна сметка — измънка той и внимателно погледна принцовете.

— Мога ли да попитам защо си позволявате да... нарушавате реда в обществения парк? Освен това искам да разбера, как вие, тримата скитници, сте хванали онова там животно?

— Те не са скитници! — възрази Майкъл. Той направо бе шокиран от думите на Полицая. Толкова ли не виждаше кои са?

— Циганчета тогава. Дори по дрехите им личи. Прекалено крещящи са за прилични хора.

— Но не ги ли помните? — възкликна Джейн. Тя харесваше Полицая и не й се искаше той да направи грешка.

— Никога досега не съм ги виждал. — Той извади бележника си и молива. — Сега искам да ми кажете някои подробности. Честността е най-добрата стратегия, момчета, така че говорете ясно и не пестете фактите. Преди всичко, откъде сте?

— Отникъде! — изхили се принц Амор.

— Отвсякъде! — каза принц Веритан.

— На изток от слънцето и на запад от луната — весело добави принц Флоримонд.

— Хайде сега, не може така. Зададох ви един прост въпрос и искам прост отговор. Къде живеете? На кое място от картата?

— Но него го няма на картата — каза принц Флоримонд. — Обаче можете лесно да го откриете, стига наистина да пожелаете. Трябва само

да си го пожелаете.

— Значи, без постоянен адрес — измърмори Полицая, записвайки си нещо в бележника. — Видяхте ли? Те са циганчета, както казах. Хайде сега, младежи, как е името на баща ви?

— Фиделио — отвърна принц Флоримонд.

— А името на майка ви? — Законът внимателно наплюнчи молива си.

— Есперанца — каза му принц Веритан. — Със „с“ — услужливо добави той, защото Полицая изглежда не беше много добър в писането.

— Лели? — попита отново Полицая, записвайки с усилие.

— А, имаме стотици лели — усмихна се принц Амор. — Пепеляшка, Снежанка, Бадрулбадор, Бялата котка, Малката синеочка, Баба Яга... и, разбира се, Спящата красавица.

— Спящата красавица ли... — замисли се Полицая, после прочете думите, които беше записал, и сърдито погледна децата. — Правите си шега със закона! — възмути се той. — Спящата красавица не е била ничия леля. Тя е герой от книга. Вижте сега! Тъй като вие, момчета, отказвате да ми дадете информация в съответствие с наредбата, мое задължение е да поема грижата за животното.

Той решително пристъпи напред.

Еднорога сърдито изпръхтя и ритна със задните си крака.

— Отдръпнете се! Отдръпнете се! — кресна Пазача на парка, който се хвърли през розите и избута Полицая.

— Ето го, Бен! — победоносно извика той, когато Пазача на зоологическата градина дотърча, нервно размахвайки сакчето за пеперуди.

— Рог и всичко, точно както ти казах! — Пазача на парка посегна към сребърната грива и веднага направи задно салто, защото Еднорога наведе глава и размаха рога си срещу него.

— Е-ех! О-ох! — Пазача на зоологическата градина уплашено се скри зад Полицая.

— Господи! Дали е опасен? Хапе ли? Този рог изглежда много остър!

— Той е остър и здрав, Бенджамин! — Пазача на парка тъжно разтърка корема си.

— Напротив, той е нежен и добър — запротестира принц Флоримонд. — Просто не е свикнал с непознати.

— Хм, тогава по-добре вие го заведете в зоологическата градина и го затворете в някоя клетка — нареди им Пазача на зоологическата градина.

— В клетка? О, не! — изреваха Джейн и Майкъл и сърдито затропаха с крака.

Еднорога, сякаш за да изрази съгласие, също забарабани с копита по тревата.

— А какво ще прави в клетката? — поинтересува се принц Амор и очите му светнаха от интерес.

— Какво ще прави ли? — като ехо повтори Пазача на зоологическата градина. — Ще прави същото, както и останалите животни. Просто ще си стои там, за да го гледат хората.

— Хм, на него няма да му хареса — бързо вметна принц Веритан. — Той е свикнал да е съвсем свободен. Освен това — добави той с любезна усмивка, — той е наш, нали разбирате?

— Свободен! — закани се с пръст Полицая. — Никой не е свободен да рита закона!

— Я по-спокойно! — кресна Пазача на зоологическата градина.

— Не може по-спокойно! — викна му Полицая. — Аз си върша работата!

— Аз говорех на него — измънка мистър Уинкъл и посочи Еднорога, който бясно тропаше и с четирите си крака.

— Хайде сега... — загука той, — бъди добро малко конче. Ще ти дадем сено и хубава чиста къщичка, точно до Хипопотама.

Еднорога махна с опашка и плесна с нея към мистър Уинкъл. Стана абсолютно ясно, че няма никакво намерение да живее някъде близо до Хипопотама.

— Няма какво да го убеждаваш, Бенджамин, направо го вземи! — подтикна приятеля си Пазача на парка.

— О, не, още не! Чакайте още една минута! — мис Ларк звучеше по-пискливо от всякога, докато тичаше обратно. С едната си ръка тя придържаше скъсаната си пола, а с другата влачеше един възрастен господин с шапка, направена от вестник. Той носеше голяма книга и лупа и изглеждаше много объркан.

— Какъв късмет само! — задъхваше се мис Ларк. — Открих Професора, заспал на една пейка. Кажете сега, Професоре — обърна се тя към него, — все още ли казвате, че не ми вярвате?

— На кое да не вярвам? — измънка Професора.

— Ц-ц-ц! Казах ви десет пъти! Намерих един Еднорог!

— Наистина ли? — Професора започна да търси нещо в джобовете си, докато накрая откри очилата и си ги сложи на носа.

— Какво беше, скъпа госпожо, което трябваше да погледна?

Изглежда, той беше напълно забравил за какво са му трябвали очилата. Мис Ларк въздъхна.

— Еднорога! — търпеливо отговори тя.

Професора премигна и се обърна.

— Да, да, наистина! Изключително! — Той се наклони напред, за да го разгледа по-добре, а Еднорога тръсна глава и лекичко бодна Професора с върха на рога си.

— Права сте! — политна назад Професора. — Това наистина е... кхъм!... Еднорог.

— Разбира се, че е — присмя му се Пазача на парка. — Нямаме нужда от някой учен човек, за да ни го каже.

Професора изобщо не му обърна внимание. Той прелистваше страниците на книгата си и движеше по тях лупата си.

— А... Б... В... Г... Д... Е... А, ето го! Митично животно. Никога не е срещано от човека. Смята се, че струва колкото...

— Цял град! — възкликна Полицая. — Някакъв си кон с рог на челото!

— Отличителни белези... — Професора четеше бързо и неясно, — бяло конско тяло с опашка в подобен оттенък и широко чело, от което един рог...

— Да, да, Професоре — прекъсна го мис Ларк. — Всички знаем как изглежда, няма нужда да ни казвате. Въпросът е, какво да правим с него.

— Какво да правим ли? — Професора я погледна над очилата си. — Има само едно нещо, което бихме могли да направим, госпожо. Трябва да му уредим... кхъм!... препариране.

— Да го препарираме? — ахна мис Ларк.

Тя виновно погледна Еднорога, а той ѝ отвърна с дълъг и въпросителен поглед.

— Да го препарираме! — ужасено проплака Джейн.

— Да го препарираме! — изскърца Майкъл. Самата мисъл за това го убиваше.

Професора ги погали по златните главички. Очите им, когато погледнаха Професора, бяха изпълнени с мъка и съжаление.

— Да го препарираме! Глупости! — чу се дрезгав глас и мистър Мадж, по-червен от всякога, дойде в Розовата градина. — Никой няма да препарира животно, което може да се използва за панаира на Мадж. Къде е то? — високо попита той.

Изпъкналите му очи станаха още по-изпъкнали, когато видя сребърната фигура.

— Не мога да повярвам! — Той чак подсвирна от изненада. — Това е най-хитрият трик, който някога съм виждал. Някой е залепил рог на коня! Господи, каква хубава атракция би станала от него! Кой отговаря за това животно?

— Ние — отвърнаха принц Флоримонд, принц Веритан и принц Амор.

Мистър Мадж се обърна и огледа принцовете.

— Както виждам, вие сте от цирка! — усмихна се той. — Какви сте — акробати ли?

Принцовете се подсмихнаха и поклатиха глави.

— Е, и вие можете да дойдете с кончето. Тези кадифени дрехи са точно това, което ми трябва. Мога да ви обещаю три пъти на ден храна и овес за кончето. Ще ви впиша в програмата като Еднорога на Мадж и тримата му слуги. Хей, стой назад, конче, внимавай какво правиш!

Мистър Мадж отскочи встрани точно навреме, за да избяга от зъбите на Еднорога.

— Хей, я му затегнете юздите, че има лош характер! — остро ги скастри той.

— Ами, напротив — бързо отвърна принц Флоримонд. — Просто не иска да е част от атракцията ви.

— Пък и ние не сме слуги — добави принц Веритан.

— Точно обратното — намеси се и принц Амор.

— Вижте, момчета, не обичам нахалството! Просто го доведете и се дръжете прилично. Трябва да го дресираме преди откриването на панаира.

Еднорога тръсна сребърната си грива.

— Моля за извинение, мистър Мадж, но Еднорога принадлежи на зоологическата градина! — измърмори Пазача.

— Глупости... ъ-ъ ъ-ъ... кхъм! — намеси се Професора, — той трябва да дойде с мен в Британския музей. Ще го сложим... ъ-ъ-ъ... на пиедестал, за да може да го види целият свят.

— Светът може да го види и в клетката му — твърдо каза мистър Уинкъл.

— Искаш да кажеш, на панаира! — настоя мистър Мадж. — Единственият Еднорог в света! Връщаме парите, ако не сте доволни. Заповядайте! Заповядайте! Само шест пенса, за да го видите!

— Но той принадлежи на принцовете — викна им Майкъл.

Обаче никой не му обърна внимание.

Паркът кънтеше от много гласове. Прииждаха хора от всички посоки, всички даваха различни съвети.

— Хванете го с примка! Вържете му краката! Хванете го! Задръжте го! Сложете му вериги! — чуваше се отвсякъде.

И Еднорога започна да тича и да размахва рога си като сабя, за да държи зяпачите на разстояние.

— Той принадлежи на закона! — ревеше Полицая, извадил палката си.

— На панаира на Мадж! — викаше мистър Мадж. — За деца на половин цена! За бебета безплатно!

— На зоологическата градина! — пищеше Пазача на зоологическата градина и размахваше сакчето си за пеперуди.

— Какво става? Да няма някое произшествие? — проби си път през тълпата и влезе в Розовата градина Бърт Кибритопродавача.

Като видя спокойното му и весело лице, Джейн въздъхна от облекчение.

— Ах, моля ти се, помогни ни — изтича тя при него. — Те се опитват да ни вземат Еднорога!

— Кое? — много се учуди Кибритопродавача.

Той погледна към групичката до фонтана и извика от изненада. По лицето му се изписа радостно изражение и той се затича през моравата.

— По-нежно, момче, по-нежно! Хайде по полекичка! — Той хвана Еднорога за гривата и протегна ръка, като му предложи ябълката, от която си похапваше.

Еднорога сведе глава, с любопитство подуши, а после с видимо удоволствие излапа ябълката.

Кибритопродавача го потупа приятелски. После с любовен поглед се обърна към принцовете и като подгъна едното си коляно, целуна ръка на принц Флоримонд.

Изведнъж в Розовата градина се възцари гробна тишина. Всички го гледаха.

— Какво му става на Бърт? — измърмори Пазача на парка. — Сигурно се е побъркал!

Защото сега Кибритопродавача се беше обърнал към принц Веритан и принц Амор и целуваше и техните ръце.

— Добре дошли, принцове мои! — меко каза той. — Щастлив съм да ви видя отново!

— Как ли не, принцове! — избухна Полицая. — Това е само една група разбойници. Заварих ги да се шляят из парка с незаконно притежавано от тях митично животно. А него ще го прибера за попечителство!

— Кое? — Кибритопродавача погледна Еднорога и се разсмя, поклащайки глава. — Няма да можеш да го хванеш, Егбърт. Просто не е твоят тип животно. Пък и какво е в края на краищата един Еднорог в сравнение с тях тримата?

Той се обърна към принцовете с разтворени ръце.

— Те са ни забравили, Бърт — печално каза принц Флоримонд.

— Е, обаче вие няма да ме забравите скоро — мрачно вметна Полицая. — Хайде, отдръпни се, Бърт, пречиш на закона. А сега вземете този Еднорог и тримата ме последвайте.

— Не тръгвайте с него, момчета — подкокороса ги мистър Мадж. — Само се шмугнете на панаира, и вие и кончето ви ще срещнете подобаващо отношение.

— Ах, елате с мен, момчета! — примоли се мистър Уинкъл. — Ако позволя на този Еднорог да ми се изплъзне от ръцете, шефът ми никога няма да ми прости.

— Не! — каза принц Веритан.

— Не! — каза принц Амор.

— Съжалявам — поклати глава принц Флоримонд, — но не можем да тръгнем с никого от вас.

— Ще дойдете, ако трябва и насила ще ви заведе! — Полицая пристъпи към принцовете с гневен пламък в очите.

— О, моля ви се, не ги докосвайте! — трагично проплака Джейн и се хвърли да му препречи пътя.

— Оставете ги на мира! — закрещя Майкъл и сграбчи Полицая за крака.

— Хулигани! — възкликна мистър Мадж. — Никога не съм си позволявал да се държа така!

— Пусни ме, Майкъл! — писна Полицая.

— Какво възмутително поведение! Какво лошо възпитание! — чуха се гласове от тълпата.

— Професоре, Професоре! Направете нещо — заглуши цялата глъчка гласът на мис Ларк.

— Ле-ле, какво става! — мърмореше си мистър Уинкъл. — По-зле е отколкото в клетката на лъва!

Той с ужас си тръгна, но се сблъска с една фигура, която тъкмо влизаше в Розовата градина. Някакво колело изскърца покрай крака му, а в сакчето му се хвана голямо кървавочервено цвете.

— Дръпни се от пътя ми! — изкомандва Мери Попинз и освободи шапката си от мрежата. — Ще ти бъде благодарна, ако не забравяш — добави тя, — че не съм ти пеперудка!

— Виждам това — рече Пазача на зоологическата градина и освободи крака си изпод колелото на количката.

Мери Попинз му хвърли смразяващ поглед, отстрани го от пътя си и се забърза към фонтана.

При вида на спретнатата и горда фигура, моментално настъпи тишина. Тълпата я погледна с почитание. Кибритопродавача свали шапка.

— Добър ден, Бърт! — поздрави го тя с кимване, но усмивката ѝ замръзна на устните, когато видя децата.

— Мога ли да попитам, какво си въобразяваш, че правиш, Джейн? Ти също, Майкъл? Пусни веднага Полицая! Това градинка ли е, или канибалски остров?

— Канибалски остров! — извика най-малкият принц и, засиял от радост, се затича към нея. — Най-послед! Най-послед, Мери Попинз! — замърка той и я прегърна през кръста.

— Мери Попинз! Мери Попинз! — зарадваха се по-големите братя, прескочиха фонтана и сграбчиха ръцете ѝ, пъхнати в меки кожени ръкавици.

— И-и-и-и-а-а-а-а! — щастливо изцвили Еднорога, затича се в тръс към нея и погали с рога си обувката ѝ с черни копчета.

Очите на Мери Попинз потъмняха.

— Флоримонд, Веритан, Амор! Какво правите тук?

— Ами книгата падна и се отвори...

— И приказката за Джейн и Майкъл...

— Така че ние просто скочихме в картинката...

И принцовете сведоха глави, докато и тримата говореха един през друг.

— Така че по-добре да изскочите от нея. Веднага! Ах вие, непослушни момчета!

Принц Амор обичливо ѝ се усмихна.

— А ти си непослушно момиче! — отвърна той. — Тръгна си и ни остави дори без предупреждение!

Майкъл зяпна. Той отпусна крака на Полицая и се затича към Амор.

— Ти познаваш ли Мери Попинз? — попита той. — И с вас ли е постъпвала така? — Той малко завидя на приятеля си. Защото едва ли той самият би могъл да стане някога толкова смел, че да нарече Мери Попинз непослушно момиче.

— Разбира се, че я познаваме и тя винаги постъпва така — идва и си тръгва без предупреждение. Ах, недей да ни се караш, Мери Попинз! — и принц Амор я погледна с дяволита усмивка. — Виждам, че имаш нова шапка!

Намек за усмивка се появи около устните на Мери Попинз, но бързо се промени в сумтене.

— Лицето ти, Амор, е мръсно, както винаги!

И тя извади дантелената си кърпичка, допря я бързо до езика си и започна старателно да търка бузата му, след което затъкна кърпичката в неговия джоб.

— Хм, така е по-добре — натъртено каза тя. — Флоримонд, веднага си сложи шапката. Спомням си, че винаги я държиш килната на една страна. А ти, Веритан, никога ли няма да се научиш? Казах ти и ти повторих да си връзваш връзките на обувките на двойна фльонга. Погледни ги само!

Принц Веритан се наведе към кадифените си обувки и завърза висящите връзки.

— Да, ти си спомняш, Мери Попинз! — подхвана принц Флоримонд, оправяйки си шапката. — Но те искат Еднорога... — той посочи тълпата, — а дори не могат да се разберат за него.

Еднорога тръсна сребърна глава, а в очите му проблеснаха гневни искри.

— Уф! — вирна нос Мери Попинз. — Какво очакваш от тях? Това си е тяхно нещастие, не е по ваша вина!

Под критичния ѝ поглед Полицая стана червен като цвекло.

— Аз си помня задълженията! — повтори той твърдоглаво.

— Аз помня обществените задължения! — настръхна мистър Мадж.

— Аз не забравям служебния си дълг! — прошепна Пазача на зоологическата градина.

— Чакайте, аз си спомням нещо друго! — плесна се по челото Пазача на парка. — Една минута... ето, сецям се. Сецям се как старата ми майка ми чете на глас. Една сребърна книга. Котка до камината. И тях... — Той посочи с ръка принцовете. — Аз и те вървим ръка за ръка. Имаше цвят и плод на една и съща клонка, и един Еднорог, препускащ през гората. Ох, какво става? — извика той. — Сърцето ми бие лудо, както едно време! Чувствам се така, както се чувствах, когато бях момче. Никакви боклуци, никакъв кмет и никакви кренвирши за вечеря. Ах, сега си ви спомних, мистър... ъ-ъ-ъ... Принц...

Пазача на парка се обърна към Флоримонд. Тъжното му лице бе изцяло променено. То светеше от щастие.

— За спомен! — възкликна той радостно. — Нещо, с което да ме запомните!

И той се спусна към цветните лехи и откъсна три от най-големите рози.

— Ще имам проблеми заради това, но кой го интересува? Нали го правя заради вас! — Той срамежливо и смирено подаде цветята на принц Флоримонд.

Щастливи и благодарни бяха очите на принц Флоримонд, когато пое розите от Пазача на парка.

— Благодаря ти — усмихна се той, — винаги ще ги пазя.

— О — притеснено се засмя Пазача на парка. — Не можете да го сторите, нали знаете, ще увехнат.

— Не, няма — неочаквано извика мис Ларк. — В тяхната страна, скъпи ми Пазачо, розите винаги цъфтят.

Тя бързо се обърна към принцовете, с ръце, притиснати към сърцето.

— Ах, как съм могла да забравя! — измърмори тя. — Като че беше вчера, или онзи ден! Бях облечена с престилка с фльонги отзад...

— И обувки с копчета — вметна принц Веритан.

— С жълти къдрици и сини панделки — услужливо додаде принц Амор. — Тя наистина си спомня! — възкликна той към братята си и се

усмихна на мис Ларк.

— А вие бяхте навсякъде! — прошепна тя. — Играехте си до мен на слънце, люлеехте се с мен на портата на градината. Птичките по дърветата, всъщност, бяхте вие. Никога не настъпвах мравка или бръмбар, защото се страхувах да не настъпя някой от моите принцове. Смятах да се омъжа за крал, спомням си, или поне за най-малкия син на халифа. А вие тримата щяхте винаги да сте до мен. И после... какво стана? Как ви изгубих? Дали наистина беше вчера? Къде са ми къдриците, русите ми къдрици? Защо съм сама на този свят, освен тези две малки кученца?

Андрю и Желания я погледнаха с безразличие.

— Значи сме никой, така ли? — като че казваха те.

— Да, да, остарявам — продума мис Ларк и погледна изпод кичурите коса. — И отново ще ви забравя, скъпи мои принцове! Но, моля ви, не ме забравяйте вие! Какво да ви дам за спомен от мен? Загубила съм си... — тя се разрови в джобовете си, — толкова много неща!

— Ние никога няма да те забравим — нежно каза принц Веритан. — Пък и ти вече ни даде нещо, което да ни напомня за теб.

Той дръпна нагоре кадифения си ръкав и й показа нещо блестящо на китката си.

— Моята гривна, но тя е обикновена стъклена гривна!

— Напротив! — възрази принц Веритан. — Това са рубини! Сапфири!

Той вдигна ръка над главата си и гривната засия толкова силно на слънцето, че заслепи всички.

— Ужас! — измърмори Полицая. — Откраднал е кралското съкровище!

— Ах! — плесна с ръце мис Ларк и се втренчи в сияещите скъпоценности. — Разбирам — меко рече тя. — Професоре, Професоре, видяхте ли?

Но Професора закри с ръка очите си и извърна глава настрана.

— Много ми дойде — тъжно произнесе той. — Сега разбирам, колко съм бил глупав през цялото време! Книги! — проплака той и хвърли томчето, което държеше. — Лупи! — и хвърли лупата в розовите храсти. — Уви, уви, напразно съм си загубил времето, Флоримонд, Веритан, Амор, сега ви познах! — обърна се той към тях с

обляно в сълзи лице. — О, Красота, Вярност и Любов — прошепна. — Като си помисля само, че ви познавах, когато бях момче! Как съм могъл да ви забравя! Та вие по цял ден тичахте до мен. Гласовете ви ме викаха в мрака: Следвай ни! Следвай ни! Следвай ни! Сега разбирам, че съм търсил мъдростта. Но когато съм я намерил, съм ѝ обърнал гръб. Оттогава все бягам от нея, като се опитвам да я намеря в книгите. Отишъл съм толкова далеч... — Професора скри лицето си в шепа, — че когато срещнах Еднорог, си помислих, че мога да го препарирам! Ах, как да ви се извиня? Нямам нито рози, нито бижута, нищо.

Той се огледа разсеяно и си разтърка челото. И тогава му просветна. Осени го чудесна идея.

— Вземи това, дете мое! — каза той на принц Амор и свали от главата си шапката от вестник. — Чака ви дълъг път, нощта ще е студена, а ти нямаш нищо на главата си.

— Благодаря ви, Професоре! — усмихна се принц Амор и сложи, макар и малко накриво шапката върху короната си от къдрици. — Надявам се да не ви е студено без нея.

— Да ми е студено? — разсеяно повтори Професора и погледът му се плъзна от принцовете към снежнобялото създание на моравата. Той протегна старата си трепереца ръка и Еднорога стана от влажната трева и спокойно отиде при него.

— Прости ми! — прошепна Професора. — Не бях аз, който искаше да те препарира. Беше някакъв луд в моята кожа — не аз! Не, не! Повече никога няма да ми е студено. Нали погалих Еднорог!

Пръстите му докоснаха снежнобялата шия. Еднорога стоеше кротък и послушен. Сините му очи не мигаха.

— Точно така, Професоре! — зарадва се Полицая. — Не бива и да се опитвате да препарирате животно, което по закон принадлежи на закона!

— Той наистина принадлежи на закона — тихо рече Професора, — но не на този, който ти познаваш.

— На панаира! — продължаваше да настоява мистър Мадж, опитвайки се да изтика с рамо Полицая.

— Да! Всичко е панаир там, откъдето той идва — промърмори сякаш на себе си Професора и погали Еднорога по носа.

— Той ще е сред звездите на зоологическата градина — побърза да обещае Пазача на зоологическата градина.

— Той наистина ще е една от звездите — каза Професора и докосна връхчето на рога му, — но далеч от зоологическата градина.

— Точно така, Професоре! Вие сте разумен човек! А сега нямам повече време за спорове. Момчетата и звярът са арестувани и аз ще ги заведа в полицейското управление!

Полицая решително протегна ръка и хвана юздата на Еднорога.

— Бързо, Флоримонд! — предупреди Мери Попинз.

И принц Флоримонд с едно движение скочи на гърба на Еднорога. След него скочи принц Веритан.

— Довиждане, Майкъл — прошепна принц Амор и го прегърна през кръста. След това направи изящен скок и се озова зад братята си.

— Ах, не ме оставяйте! — проплака мис Ларк. — Може пак да ви забравя!

— Аз никога няма да забравя! — твърдо каза Майкъл и махна на принц Амор.

— Нито пък аз. Никога! — каза и Джейн, без да откъсва очи от принц Флоримонд и принц Веритан. Тя знаеше, че лицата им ще останат в сърцето ѝ завинаги.

— Ако ни помните, ще дойдем пак! — с усмивка обеща принц Флоримонд. — Готови ли сте, братя мои? Трябва да потегляме!

— Готови сме! — викнаха по-малките принцове.

Тогава един по един те се наведоха и целунаха Мери Попинз.

— Ще те чакаме — каза принц Флоримонд.

— Не се бави! — подкани я принц Веритан.

— Върни се при нас — засмя се принц Амор, — с лаленце на шапката!

Тя се опитваше да изглежда строга, но просто не можеше. Твърдите ѝ устни потрепнаха в усмивка, когато гледаше грейналите им лица.

— Хайде, тръгвайте! И да се държите добре! — каза тя с учудваща мекота.

После с чадъра си с дръжка като папагалска глава докосна челото на Еднорога. В същия миг той вдигна сребърната си глава и посочи с рог небето.

— Помнете! — викна принц Флоримонд размахвайки розите.

Принц Веритан махна с ръка, на която се показва сияещата гривна. Принц Амор помахна с кърпичката.

— Помнете! Помнете! — извикаха те заедно, когато Еднорога ги понесе в небето.

Паркът като че потрепери под залязващото слънце, когато копитата на Еднорога преминаха над фонтана. Цветен, кадифено златен лъч премина над водата. Само за миг блесна тази цветност, а след нея — нищо. Принцовете и Еднорога си бяха заминали. От тях остана само едно далечно, слабо ехо „Помнете!“, което безмълвните наблюдатели едва доловиха. Страниците на книгата, паднала на поляната, се разлистваха от вечерния бриз.

— След тях! — изкомандва Полицая. — Крадци! Главорези!

Той силно наду свирката си и претича през Розовата градина.

— Какъв трик! Какъв трик! — пищеше мистър Мадж. — Невидимият кон и Тримата му ездачи! При всички положения е по-добре от рязането на някоя госпожица на две. Върнете се, момчета, искам да купя номера ви! Натам ли тръгнаха? Или натам? Къде отидоха?

И той се залута между дърветата в търсене на изгубените принцове.

— Господи! — оплака се Пазача на зоологическата градина. — Ту са тук, ту ги няма! Точно като пеперудите!

Той притеснено погледна Мери Попинз и побърза да се върне в зоологическата градина.

За момент единственият звук в парка бе песента на фонтана. Мис Ларк въздъхна и наруши тишината.

— Ах, божичко... колко късно е станало! Къде ли си оставих ръкавиците? А какво стана с шала ми? Май съм си изгубила очилата. Господи, да, и гривната също!

Очите ѝ се разшириха и тя се прозя, като че сега се събуждаше от сън.

— Нали ти я даде на принц Веритан! — подсети я Джейн.

— Принц Веритан ли... принц Веритан? Кой е той? Звучи ми като герой от приказка. Джейн, май както винаги си сънувала нещо. Андрю и Желания, хайде в къщи! Ах, Професоре! Колко се радвам да ви видя! Но какво правите тук?

Професора я погледна объркано и също леко се прозя.

— Аз... не съм много сигурен... — разсеяно отвърна той.

— И сте без шапка, сигурно ви е студено! Елате с мен у дома, Професоре, моля ви! Ще ви почерпя с чай и кифлички с масло!

— Кифлички с масло ли? Ъ-ъ-ъ... Кхъм! Като момче много обичах кифлички с масло, но не съм ял оттогава. Пък и май си имах шапка следобед. Какво ли съм направил с нея?

— Нали я подарихте на принц Амор! — възкликна Майкъл.

— Принц Амор ли? Това някой твой приятел ли е? Със здраве да я носи! Беше от вестник. Но на мен изобщо не ми е студено, мис Ларк... ъ-ъ-ъ... кхъм! Никога досега не ми е било толкова топло.

Професора се усмихна доволен.

— А пък аз — засмя се като сребърно звънче мис Ларк, — никога не съм била толкова щастлива. Не мога да разбера защо, но е така. Хайде, милички мои кученца! Насам, Професоре!

И като хвана Професора под ръка, го изведе от Розовата градина.

Джейн и Майкъл ги изпратиха с поглед.

— Как ти е малкото... ъ-ъ-ъ... кхъм!... име — го чуха срамежливо да пита.

— Лусинда Емили — отвърна тя и те излязоха през портала.

— И-и-а-ха-ха! Почти бях задрямал! — прозя се и се протегна Пазача на парка, оглеждайки Розовата градина. — Ей, какво става тук? — попита той строго. — Някой е късал цветята!

— Самият ти ги откъсна — засмя се Джейн.

— Не си ли спомняш? — подсети го Майкъл. — Ти ги подари на принц Флоримонд.

— Какво? Аз да откъсна роза? Никога не бих си го позволил! И все пак... — Пазача на парка замислено сбръчка вежди. — Колко странно! Чувствам се много смел тази вечер, дори и самият кмет да бе дошъл насам, не бих и потрепнал. Пък и защо да не ги подаря на Флори... какъв беше... вместо да ги оставя да изсъхнат на хроста? Е, трябва да се прибирам вкъщи при майка си. Цъ-цъ-цъ! Спазвайте правилата. — Пазача на парка се натъкна на два тъмни предмета. — Всички боклуци да се хвърлят в кошчетата! — напомни той и отнесе книгата и лупата на Професора в кофата за боклук.

Джейн въздъхна.

— Вече са забравили, всички са забравили. Мис Ларк и Професора, а сега и Пазача на парка.

— Да — съгласи се Майкъл и поклати глава.

— А вие какво сте забравили? — Очите на Мери Попинз сияеха на залеза, сякаш и тя се връщаше в Розовата градина отнякъде много далече.

— Нищо, Мери Попинз, нищо — увериха я те и щастливо се затичаха към нея. Никога не биха могли да забравят принцовете и тяхната странна, чудесна визита!

— Тогава какво прави книгата там? — и с пръст, облечен в черна ръкавица, тя посочи Сребърната книга с приказки.

— А, за нея ли питаш? — и Майкъл изтича да я вземе.

— Изчакай ме, Мери Попинз! — викна той, пробивайки си път през зяпащата тълпа, която все още не можеше да откъсне поглед от небето.

Кибритопродавача хвана количката и с поскръцване я изкара от Розовата градина. Мери Попинз стоеше на входа ѝ с чадъра си с дръжка като папагалска глава под мишница и чантата си в ръка.

— Аз си спомням всичко — Майкъл притича обратно до Мери Попинз, — Джейн също. И ти също, нали, Мери Попинз!

Ние и тримата — си помисли той, — заедно си спомняме всичко.

Мери Попинз забърза крачка и те настигнаха количката.

— Аз си спомням, че ми се пие чай, ако говориш за това! — каза тя.

— Дали и принц Амор пие чай? — измърмори Майкъл, подтичвайки след нея.

— Чай! — жадно възкликна Кибритопродавача. — Аз го обичам горещ и силен, и с поне три бучки захар.

— Мери Попинз, мислиш ли, че вече са се прибрали? Колко е пътят от тук до там? — Майкъл продължаваше да си мисли за принцовете, просто не можеше да си ги изкара от главата.

— Аз почти съм си вкъщи, само това знам — студено отвърна тя.

— Те ще дойдат пак, те така казаха! — и Майкъл заподскача от радост.

После изведнъж се сети нещо, което така го порази, че го накара да спре като закован.

— Но ти нали няма да се върнеш при тях, Мери Попинз? — Той сграбчи ръката ѝ и я разтърси. — Ние имаме повече нужда от теб. Те си имат Еднорог — това им стига. О, м-м-моля те, Мери Попинз... — Той толкова се развълнува, че почти не можеше да говори. — Об-б-бещай ми, че няма да се върнеш при тях с л-л-лаленце на шапката!

Тя се втренчи в него със студено изумление.

— Принцове с лаленца на шапките ли? Аз да яздя Еднорог? Щом си толкова добър в помненето, ще ти бъда благодарна, ако си спомниш коя съм аз! Приличам ли ти на човек, който би галопирал наоколо на гърба на...

— Не, не, ти всичко си объркала. Не си ме разбрала, Мери Попинз!

— Напротив, разбирам, че се държиш като дивак. Виж го ти! Аз и Еднорог! Майкъл, пусни ме, моля те, мисля, че мога да ходя и без чужда помощ. Ти също!

— Ох, и тя е забравила вече — обърна се той към Джейн за подкрепа.

— Но Кибритопродавача си спомня, нали, Бърт? — Джейн импулсивно изтича до него и го погледна с надеждата да срещне потвърдителна усмивка.

Кибритопродавача не ѝ обърна никакво внимание. Той си буташе количката на зигзаг и зяпаше Мери Попинз така, като че тя бе

единственият човек на земята.

— Видя ли? И той е забравил — рече Майкъл. — Но всичко това се случи наистина, нали, Джейн? В края на краищата, имам кама за доказателство.

Той потърси камата на кръста си, но не намери нищо.

— Няма я! — Той погледна Джейн с погребална физиономия. — Сигурно си я е взел, когато ме прегърна за довиждане. Или пък всичко това изобщо не се е случило. Мислиш ли, че сме го сънували?

— Възможно е — колебливо отвърна тя, като премести погледа си от празния колан към безучастните лица на Мери Попинз и Кибритопродавача. — Ах! — Тя се сети за усмихнатите очи на принц Флоримонд. — Бях толкова сигурна, че са истински!

Те се хванаха за ръце, търсейки подкрепа един от друг и тръгнаха така заедно, мислейки си за тримата красиви принца и сребристия Еднорог.

Мракът ги настигна още по пътя. Дърветата се надвесиха над тях като сенки. Когато стигнаха портала на парка, те попаднаха в едно светло петно от току-що запалена улична лампа.

— Хайде да ги погледнем още веднъж — предложи Джейн.

Щеше да им е тъжно, но все пак и приятно да видят още веднъж картинката. Тя взе книгата от ръката на Майкъл и я отвори на добре познатата страница.

— Да, камата е на кръста му — замислено изрече тя, — както си е била винаги.

После погледът ѝ се плъзна по останалата част от картинката и тя възкликна от радост.

— Ах, Майкъл, виж! Не е било сън! Знаех си, знаех си, че е истина!

— Къде? Къде? Покажи ми по-бързо! — и той проследи накъде сочи пръстът ѝ.

— Ах! — дъхът му секна. — Ох! — каза той после, и пак: — Ах! — Друго не беше в състояние да изрече.

Картината не беше както преди. Плодовете и цветята все още си блестяха на дървото, а на тревата стояха принцовете и с тях Еднорога. Но сега принц Флоримонд бе прегърнал букет рози; малко кръгче от цветни камъчета грееше на китката на принц Веритан; на главата на

принц Амор стърчеше шапка, направена от вестник, а от джоба му се подаваше дантелена кърпичка.

Джейн и Майкъл се усмихнаха. Тримата принцове също им се усмихнаха от книгата и очите им сякаш блеснаха на светлината на лампата.

— Те ни помнят! — победоносно заяви Джейн.

— И ние ги помним! — тържествено каза Майкъл. — За разлика от Мери Попинз.

— О, така ли? — чу се гласът ѝ иззад тях.

Тя бързо се обърна и я видя. Както винаги, тя беше с розови бузки като на холандска кукла, чиста и спретната.

— И какво съм забравила, моля?

Докато говореше, тя се усмихваше, но не на тях. Погледът ѝ се беше спрял на картинката. Тя кимна благо на тримата принцове, а после на Кибритопродавача, който ѝ отвърна със същото кимване.

Тогавя Майкъл разбра. Сега със сигурност знаеше, че тя си спомня. Как са могли те с Джейн дори да си помислят, че тя би могла да забрави!

Той се обърна и зарови лицето си в полата ѝ.

— Ти нищо не си забравила, Мери Попинз. Аз просто малко се обърках.

— Малко! — възмутено изсумтя тя.

— Но, Мери Попинз, моля те, кажи ми — примоли се Джейн, като вдигна поглед от оцветената рисунка към самодоволното лице над себе си, — кои са деца от приказка, принцовете или Джейн и Майкъл?

Мери Попинз не каза нищо. Тя погледна децата от страницата на книгата, а после пак живите деца пред себе си. Очите ѝ бяха сини, като тези на Еднорога. Тя взе ръката на Джейн в своите ръце.

Децата чакаха без дъх от вълнение.

Отговорът потрепна на устните ѝ. Беше на върха на езика ѝ. Но после... тя размисли. Може би си спомни, че Мери Попинз никога на никого нищо не казва.

Тя се усмихна лъжовно и каза:

— Не знам!

ПЕТА ГЛАВА

МАЛКАТА ГРАДИНКА

— Може ли още един сандвич? — попита Майкъл, протягайки се над краката на Мери Попинз, за да стигне до кошницата за пикник.

Елън имаше почивен ден, а мисис Брил беше отишла да види новото бебе на племенничката на братовчедка си. Затова децата си пиеха чая в парка, чак при Дивия кът.

Това беше единственото място в парка, което никога не се косеше и плевеше. Детелините, маргаритките, камбанките и лютичетата бяха израснали чак до кръста на децата. Копривата и глухарчетата гордо излагаха на показ цветовете си, защото много добре знаеха, че Пазача на парка никога няма да намери време да ги изкорени. Никой от тях не спазваше правилника. Пръскаха семената си по поляната, блъскаха се за най-добрите места и растяха толкова гъсто, че стъблата им бяха винаги в тъмна сянка.

Мери Попинз седеше в средата на една туфа камбанки.

Докато кърпеше чорапи, тя размишляваше за това, че колкото и да е прекрасен Дивия кът, има нещо, което е още по-прекрасно. Ако ѝ се наложи да избира, да речем, между букет детелини и самата нея, тя не би избрала детелините.

Четири деца бяха пръснати около нея.

Анабел подскачаше в количката.

Недалеч от тях, в копривата, Пазача на парка правеше венче от маргаритки.

Птичките чуруликаха от всяка клонка, Сладоледаджията весело си пееше, бутайки количката пред себе си.

Надписът отпред гласеше:

*ДЕНЯТ Е ГОРЕЩ
НО НЕ И СЛАДОЛЕДЪТ*

— Дали ще дойде насам? — зачуди се Джейн.

Тя лежеше по корем на тревата и правеше малки пластилинови фигурки.

— Къде са отишли тези сандвичи — взмути се Майкъл, ровейки в кошницата.

— Ако обичаш, Майкъл, стани от краката ми. Не съм ти персийски килим. Всички сандвичи са изядени. Ти самият изяде последния — обясни Мери Попинз.

Тя го премести и пак хвана иглата за кърпене. Зад нея една чаша топъл чай, посипан със семе от тревата и от цветовете на копривата, пръскаше вкусен аромат.

— Но, Мери Попинз, изял съм само шест сандвича!

— Това прави три в повече — отвърна тя. — Изял си не само своя дял, но и този на Барбара.

— Щом още отсега взима залъка от устата на сестра си, какво ли ще прави по-нататък? — обади се Пазача на парка.

Той подуши въздуха и облиза пресъхналите си устни, точно като жадно куче.

— Няма нищо по-хубаво от чаша горещ чай — намекна той на Мери Попинз.

С гордо спокойствие тя взе чашата си.

— Да, няма — съгласи се, отпивайки.

— Точно от това има нужда човек в следобедната жега! — и той с копнеж погледна чашата.

— Точно така — спокойно се съгласи тя и си наля още една чаша.

Пазача на парка въздъхна и откъсна една маргаритка. Той знаеше, че чайникът е вече празен.

— Добре тогава, може ли още едно парче пандишпан, Мери Попинз? — примоли се Майкъл.

— Пандишпанът също свърши! Ама моля ти се, момче ли си или крокодил?

Майкъл би искал да й каже, че е крокодил, но му беше достатъчен един поглед към нея, за да се откаже от тази идея.

— Джон! — подмаза се той с крокодилска усмивка. — Искаш ли да ти изям коричките?

— Не! — каза Джон и си ги натъпка в устата.

— Искаш ли да ти помогна със сладкиша, Барбара?

— Не! — отказа тя между хапките.

Майкъл отчаяно поклати глава и погледна към Анабел.

Тя седеше в количката си като кралица и гризеше малката си чашка. Количката жално скимтеше, когато Анабел подскачаше нагоре-надолу. Днес количката изглеждаше по-стара от всякога, защото Робъртсън Ай, след като цяла сутрин нищо не прави, реши да се облегне на нея, за да си почине и счупи дървената дръжка.

— О, господи! О, господи! — възкликна мисис Банкс. — Защо не се облегна на нещо по-здрavo? Мери Попинз, какво да правим сега? Не можем да си позволим нова количка!

— Ще я занеса на братовчед си, госпожо. Ще я направи като нова.

— Ами... ако смяташ, че наистина ще може... — и мисис Банкс погледна със съмнение сцепеното парче дърво.

Мери Попинз се изпъчи.

— Той е член на моето семейство, госпожо... — Гласът ѝ сякаш идваше от северния полюс.

— О, да, разбира се! Точно така! Наистина! — Мисис Банкс притеснено отстъпи назад.

„Но защо — попита се тя мислено, — нейното семейство да е толкова специално? Тя е прекалено суетна и самодоволна. Ще взема да ѝ го кажа някой ден.“

Но като видя това строго лице и чу това убедително пуфтене, тя разбра, че никога не би посмяла да го стори.

Майкъл се търкулна в маргаритките, лакомо дъвчейки една тревичка.

— Мери Попинз, кога смяташ да занесеш количката на братовчед си? — любопитства Майкъл.

— Всичко дочакват търпеливите. Всичко с времето си!

— О, Анабел не си иска млякото. Да го изпия ли вместо нея?

Но точно в този момент Анабел надигна чашката си и изпи последната капчица.

— Мери Попинз — изви той, — вече умирам от глад, точно като Робинзон Крузо.

— Той не е умрял от глад — намеси се Джейн, която делово плевеше едно местенце в бурените.

— Ами тогава, като швейцарското семейство Робинзон — каза Майкъл.

— Швейцарското семейство е имало предостатъчно храна. Но аз не съм гладна, Майкъл. Ако искаш, можеш да вземеш моето парче пандишпан.

„Скъпа, мила, благоразумна Джейн!“ — си помисли той, взимайки парчето. И като се хвърли на тревата до нея, попита:

— Какво правиш?

— Градинка за бедните хора — обясни тя. — Тук всеки е щастлив и никой никога не се кара.

Тя отметна шепа листа и Майкъл видя сред дивите бурени едно подредено зелено каренце. То беше цялото изпъстрено с малки пътечки, широки колкото един пръст и посипани със ситен чакъл. Покрай тях имаше миниатюрни цветни лехи, направени от скупчени венчелистчета. По средата на моравата имаше беседка от коприва. В земята бяха забодени цветя, сякаш дървета, а в сянката им бяха разположени пейчици от клонки, които изглеждаха много примамливо и гостоприемно.

На една от тях седеше пластилинов човек, голям колкото едно кутре. Лицето му беше кръгло, тялото му беше също кръгло, кръгли бяха и ръцете и краката му. Единственото заострено нещо в него беше вирнатият му нос. Той четеше пластилинов вестник, а на земята до него имаше пластилинова чанта за инструменти.

— Кой е този? — попита Майкъл. — Напомня ми за някого, но не мога да се сетя за кого.

Джейн се замисли за момент.

— Името му е мистър Мо — реши тя. — Сега си почива, след като цяла сутрин се е трудил. До него седеше и жена му, но шапката ѝ не стана хубава, затова я смачках цялата. Ще опитам пак с последното парченце пластилин... — Тя погледна безформената цветна буца до беседката.

— А тази коя е? — Той посочи женската фигура, която стоеше до една от цветните лехи.

— Това е мисис Хикъри — поясни Джейн. — Тя също ще има къща. След това ще построя лунапарк.

Майкъл погледна малката дебела пластилинова жена и се възхити от чупливата ѝ коса и от двете големи трапчинки на бузите ѝ.

— Те познават ли се с мистър Мо?

— О, да, те се срещат на пътечката към езерото.

Тя му показа една малка ямка, облицована с камъчета, в която, когато Мери Попинз не гледаше, тя бе изляла млякото си. Пластилиновата статуя в края на езерото напомни на Майкъл за Нелеус.

— Или долу при люлките... — Тя посочи две изправени клечки, на които висеше още по-малка клечка, завързана с вълнен конец.

Майкъл докосна люлката с върха на пръста си и тя се залюля напред-назад.

— А какво е това под камбанката?

Едно парченце картон от капака на кутията за пандишпан бе сгънато така, че да стане на маса. Около нея бяха подредени няколко картонени стола, а на самата маса бяха сервирани толкова съблазнителни ястия, че дори кралят би завидял. В средата беше сложена една двуетажна торта, а около нея — купи, пълни догоре с плодове. В единия край на масата имаше ябълков пай, а в другия — шунка, подредена в розово плато. Имаше и кренвирши, кифлички с

касис и парченце масло на малка зелена чинийка. Пред всеки стол бяха сервирани чинийка, чашка и шишенце с газирана джинджифилова напитка.

Над всичко това се простираше дървото от камбанки. Джейн беше сложила две пластилинови гълъбчета на клоните, а една пчела жужеше от цвят на цвят.

— Махай се, лакомо насекомо! — скара се Майкъл, когато видя нещо малко и черно да каца на шунката. — Господи, като гледам всичко това, огладнявам още повече.

Джейн със задоволство огледа работата си.

— Гледай да не ми разрушиш градинката, Майкъл. От трохите тя изглежда мръсна.

— Никъде не виждам кошче за боклук. Има само една мравка в тревата. — Той огледа миниатюрната градинка, идеално спретната, в сравнение с бурените наоколо.

— Защото тук няма никакъв боклук — поясни Джейн. — Мистър Мо си прибира вестника, за да си разпалва камината с него, а портокаловите кори ги пази за коледния кейк. Хей, Майкъл, не се навеждай толкова много, закриваш слънцето.

Сянката му надвисна над градинката като облак.

— Съжалявам — извини се той и се отдръпна.

Слънчевата светлина отново се изля надолу, а Джейн вдигна мистър Мо и чантата му с инструменти и го сложи на масата.

— Време за обяд ли е вече? — попита Майкъл.

— Всъщност, не! — чу се тънко, но дрезгаво гласче. — Всъщност... закуска е!

— Колко е умна Джейн само! — възхитено си помисли Майкъл. — Не само че е направила малкия старец, но може и да говори като него.

Но в очите ѝ, когато се срещнаха с неговите, се четеше само изумление.

— Ти ли говориш, Майкъл, с този дрезгав гласец?

— Разбира се, че не — чу се същият глас отново.

Те се обърнаха и видяха, че мистър Мо размахва шапка за поздрав. Руменото му лице бе разтегнато в усмивка, а вирнатият му нос изразяваше радост.

— Ястието не се определя по името, а по вкуса. Заповядай, почерпи се — подкани той Майкъл. — Момчетата винаги са гладни, защото растат. Вземи си парченце пай.

— Сънувам прекрасен сън — помисли си Майкъл и бързо прие поканата.

— Не го яж, Майкъл, това е пластилин!

— Не, ябълков пай е!

— Но аз знам, нали самата аз го направих! — обърна се тя към мистър Мо.

— Така ли? — много се учуди мистър Мо. — Предполагам, че искаш да кажеш, че си помагала при правенето му. Е, много се радвам, че е така, моето момиче. Много готвачи — хубаво ядене!

— Искате да кажете, калпаво — поправи го Джейн.

— О, не, не, не и според мен. Един слага едно нещо, друг друго — овесено брашно, краставица, пипер, карантия. Колкото по-весело, толкова повече, както знаете!

— Повече какво? — опули се Майкъл.

— Всичко! — отвърна мистър Мо. — Има повече от всичко, когато човек е весел. Вземи си праскова! — предложи той на Джейн. — Отива ти на тена на лицето.

Само от чиста любезност, защото тя не би могла да разочарова такава усмихнато лице, Джейн си взе един плод и го опита. Освежаващ сок пръсна по брадичката ѝ, костилката на прасковата се опря в зъбите ѝ.

— Вкусна е! — изумено възкликна тя.

— Разбира се, че е вкусна! — тържествуващо каза мистър Мо. — Както обичаше да казва скъпата ми съпруга: „Не е достатъчен само външният вид, съдържанието е по-важно“.

— Какво се е случило с нея? — учтиво попита Майкъл, дъвчейки един портокал. В радостта си, че е открил толкова много храна, той съвсем забрави, че Джейн я е смачкала.

— Загубих я. — Мистър Мо скръбно поклати глава и пхна портокаловите кори в джоба си.

Джейн почувства как се изчервява.

— Ами... шапката ѝ... не ѝ седеше добре — заекна тя, но сега вече ѝ се струваше, че това едва ли е достатъчно основателна причина, за да се отърве от собственичката на шапката.

— Да, зная, зная, винаги е била с малко нескопосана фигура. Нищо не ѝ стоеше добре. И вината не беше в шапката, а в обувките ѝ. Но дори и такава, аз я обичах. — Мистър Мо потисна тежка въздишка. — Въпреки всичко — продължи той тъжно, — вече си намерих друга!

— Друга съпруга? — изненадано възкликна Джейн. Тя много добре знаеше, че не е правила две мисис Мо. — Но кога успя за толкова кратко време?

— Кратко ли? Виж, пред мен е вечността. Погледни тези глухарчета! — Той посочи с топчестата си ръка градинката. — Освен това, все пак, ми трябваше някой, който да се грижи за децата. Не мога да върша всичко сам. Затова реших да дръпна дявола за опашката и да се оженя още сега. Всичко това е сватбената ни закуска. Но за съжаление... — Той се огледа притеснено. — Всяко добро за зло. Опасявам се, че направих лош избор.

„Гу-гу, гу-гу. Казахме ти гу-у!“ — загукаха пластилиновите гълъби от клона.

— Деца ли? — объркано склочи вежди Джейн. Беше убедена, че не е правила никакви деца.

— Три прекрасни момчета — гордо рече мистър Мо. — Сигурно и вие двамата сте чували за тях! Хей! — викна той, свивайки дланите

си на фуния. — Ени, Мени, Мини... къде сте?
Джейн и Майкъл се спогледаха, после погледнаха мистър Мо.
— Разбира се, че сме чували за тях — съгласи се Майкъл,

*„Ени, Мени, Мини, Мо
Хвани Индианеца...“*

— но си мислехме, че това са само думички от играта.

Мистър Мо подигравателно се усмихна.

— Послушай съвета ми, мили мой приятелю, и никога недей да му мислиш много. Лошо е за апетита. Лошо е за мозъка. Колкото повече мислиш, толкова по-малко знаеш, както скъпата ми... Ъ-Ъ... бивша съпруга обичаше да казва. Но не мога да си прекарвам целия ден в приказки, колкото и да ми е приятно! — Той откъсна една главичка на глухарче и духна семената във въздуха. — Ами да! Вече е четири часа. Имам работа — извади от чантата си с инструменти едно дървено трупче и започна да го заглажда с шкурка.

— С какво се занимаваш? — попита го Майкъл.

— Не можеш ли да четеш? — тросна му се топчестият човек и посочи беседката.

Те се обърнаха към беседката, която Джейн беше направила от клечки, но за голямо свое учудване видяха, че е много по-голяма. Колоните бяха от масивни дървени трупи и вместо въздушното пространство между тях, сега бяха изградени бели стени и прозорчета с перденца. Над тях се възвишаваше новичък сламен покрив, а по средата му димеше здрав комин. Входът се затваряше с червена врата, на която имаше бяла табелка:

С. МО

СТРОИТЕЛ И ДЪРВОДЕЛЕЦ

— Но аз не бях построила къщата по този начин! Кой я е променил? — попита Джейн.

— Разбира се, че аз — усмихна се мистър Мо. — Не можех да живея в нея в предишното ѝ състояние, беше прекалено влажна и суха. Какво каза, че ти си построила къщата ми? — Той се задави от смях като си го представи. — Такова дребничко момиченце като теб, което ми стига до кръста, казва, че ми е построило къщата!

На Джейн наистина ѝ дойде много.

— Ти си дребен, а не аз! — възрази тя. — Направих те от слама и пластилин! Та ти си колкото кутрето ми.

— Ха-ха! Хубава шега! Седнала си на слънцето и си ме направила от слама, това ли искаш да ми кажеш? Виж я ти, слама! — разсмя се мистър Мо. — Ти си точно като децата ми, винаги витаят в облаците. И то какви облаци!

Той лекичко я тупна по главата. И когато го направи, Джейн осъзна, че наистина едва стига до кръста му. Мистър Мо се наведе над нея под клоните на жълтите цветове. Полянката, която тя самата бе оплевила, сега се простираше в безкрайна ливада, чак до далечната гора. След нея вече нищо не се виждаше. Големият парк бе изчезнал напълно, както външният свят изчезва, щом прекрачим прага на дома. Земната пчела приличаше на движещ се облак. Блестящата муха, която прелетя над нея, бе с размерите на скорец, а мравката, която я изгледа с блесналите си черни очички, стигаше почти до глезена ѝ.

Какво се бе случило? Дали мистър Мо е станал по-висок, или самата тя се бе смалила? Майкъл отговори на въпроса ѝ.

— Джейн! Джейн! — възкликна той, — ние сме в твоята градинка. Аз си мислех, че е само едно малко местенце, но сега виждам, че е голяма колкото света.

— Е, не бих казал — отбеляза мистър Мо. — Стига само до гората, но за нас е достатъчно голяма.

Майкъл погледна гората. Беше влажна и тъмна, дива и тайнствена, някои от дърветата имаха гигантски цветове.

— Ах, маргаритки колкото чадъри! — ахна той. — И камбанките са толкова големи, че можеш да се изкъпеш в тях!

— Да, наистина, това е чудесна гора — съгласи се мистър Мо и огледа гората с опитното око на дърводелец. — Моята... ъ-ъ... втора съпруга иска да изсека тази гора, да я продам и да забогатяя. Но нали

това е градинка за бедни хора. Какво ще го правя това богатство? Моята собствена идея, но това беше преди сватбата, разбира се, беше да построя лунапарк...

— И аз за това си мислех — с усмивка вметна Джейн.

— Е, големите умове мислят еднакво, както знаеш! Какво би казала за една въртележка? Или пък за лодките люлки? И всичко това да е безплатно за всеки — приятел или непознат! Ура, знаех, че ще се съгласиш с мен! — Той възбудено запляска с ръце.

Изведнъж щастливото му изражение изчезна.

— Ах, няма никакъв смисъл да го планираме — продължи той тъжно. — Тя не одобрява лунапарковете — били прекалено фриволни и немалко никакви пари в тях. Каква ужасна грешка направих... с женитбата... само и само да си мързелувам! Но няма какво да се оплаквам, след дъжд качулка!

Очите на мистър Мо се изпълниха със сълзи и Джейн тъкмо щеше да му предложи кърпичката си, когато по поляната се чу трополене на детски крачета и лицето му се избистри.

— Тате! — извикаха три пискливи гласчета.

Три малки фигурки претичаха по пътеката и се хвърлиха в обятията му. Те всички бяха еднакви, като грахови зърна, всички бяха копие на баща им.

— Татко, ние хванахме един индианец! Ние го хванахме за пръста на крака, но той започна да крещи, татко, затова го пуснахме!

— Съвсем правилно, момчетата ми, в гората той ще е много пощастлив.

— Индианец? — изуми се Майкъл. — Индианци сред тези маргаритки?

— Татко, той си търсеше индианка, която да се грижи за вигвама му.

— Е, надявам се, да си намери някоя — рече мистър Мо. — А, естествено, че има индианци! И кой знае какво още. Ще речеш, че това е джунгла. Никога не влизам много навътре, защото е прекалено опасно. Но... нека да ви запозная със синовете си. Това е Ени, това е Мени, а това е Мини!

Три чифта сини очички блеснаха, три остри носленца се вирнаха към небето и три кръгли личица се усмихнаха.

— А това... — завъртя се мистър Мо, после се запъна и вдигна ръце. — Ха, ние сме вече стари приятели, а дори не зная имената ви!

Джейн и Майкъл се представиха и стиснаха ръцете на децата.

— Банкс ли? Да не сте семейство Банкс от улица „Черешова“? Аз правя едно нещо за вас! — и мистър Мо започна да тършува из чантата си.

— Какво нещо? — любопитства Майкъл.

— Правя нова... ах, ето ви и вас, мисис Хикъри.

Мистър Мо се обърна и махна за поздрав на пухкавата малка женица, която бързаше към тях. Две трапчинки играеха на бузите ѝ, две розови бебета се друсаха в ръцете ѝ, а в престилката си носеше някакъв голям, объл предмет.

— Но тя нямаше деца! — каза си Джейн, загледана в двете дебели бебета.

— Носим ти подарък, мистър Мо! — Мисис Хикъри се изчерви и отгърна престилката си. — Намерих този прекрасен хляб на поляната, предполагам, че някой го е изпуснал. Моите близначета — това е Дикъри, а това е Док — обясни тя на удивените деца, — са прекалено малки, за да ядат пресен хляб, затова го донесох за закуска!

— Това не е хляб, това е трошичка пандишпан. Аз я изпуснах — каза Майкъл, но не можеше да се отърве от чувството, че трохата беше много по-голяма, отколкото когато я изпусна.

— Хи-хи! — срамежливо се засмя мисис Хикъри и трапчинките ѝ ту се показваха, ту се скриваха. Тя явно мислеше, че Майкъл се шегува, а тя обичаше да се шегуват с нея.

— Каква грижа за съседите! — рече мистър Мо. — Да го срежем надве и да си го разделим. Половин хляб все пак е по-добре от никакъв! А в замяна, мисис Хикъри, мога ли да ви дам една бучка масло?

— Не, не може! — чу се един бесен глас и вратата на къщата на мистър Мо с трясък се отвори.

Джейн и Майкъл отстъпиха една крачка. На вратата стоеше най-голямата и най-грозната жена, която бяха виждали през живота си. Приличаше на картоф, защото цялата бе като че ли направена от буци. Буца за нос, буца за коса, буци за ръце, буци за крака, а в устата си имаше само два зъба.

По-скоро това беше просто една буца кал, отколкото човешко същество и Джейн си спомни за намачкания пластилин, който беше оставила зад беседката. Жената беше с една опърпана престилка, а в огромните си безформени ръце държеше точилка.

— Мога ли да те попитам какво си въобразяваш, Самюел? Раздаваш моето масло, а?

Тя ядосано пристъпи напред и размаха точилката.

— Аз... аз си помислих, че можем да си го разделим... ъ-ъ... скъпа моя! — Мистър Мо се сви от страх под погледа ѝ.

— Само ако си го плати! Който раздава, бързо осиромашава!

— О, не, скъпа, грешиш! Който раздава, грижи няма. Бедните хора трябва да си помагат, иначе няма да са щастливи.

— Никой няма да раздава нищо, което принадлежи на Матилда Мо! Нито пък да помага, като става дума за това. Миналата седмица нали направи малка табуретка за крака на братовчедка си мисис Кори. И какво получи срещу това?

— Една монета от три пени за талисман!

— Пфу! А после нали поправи масата на семейство Търви...

— Ами, Топси мило ми се усмихна! — Мистър Мо грейна от сладкия спомен.

— От усмивки полза няма! А предишната седмица Албърт Уиг те помоли да му вдигнеш тавана.

— Виж, той наистина имаше нужда от повече пространство в къщата си, пък и на мен ми достави удоволствие да му услужа, Матилда!

— Удоволствие! А изгодата къде е? В бъдеще можеш да си доставяш удоволствие като даваш разни неща на мен. Вие също! — добави мисис Мо и с пръст заплаши момчетата.

— Уви, уви! Няма роза без бодли! Няма радост без мъка!

— Ени — викна мисис Мо, — веднага ми донеси булчинския венец! Погледни ме само! Срамежлива невяста, а нямам нищо на главата си!

— О, не! — Дъхът на Джейн секна. — Ще ми развалиш градината!

Но Ени с изплашен вид мигом се озова при цветните лехи и започна да къса цветята.

— Не са достатъчно красиви, но пак е по-добре от нищо! — неблагодарно изгруктя мисис Мо и постави венеца на безформената си глава.

— Гу-гу, гу-гу! — засмяха се гълъбите, кацнали на една клонка на камбанка.

Хич не ти отива...

Ха-ха-ха!

— Мини! — побесняла, извика мисис Мо. — Ставай бързо да хванеш тези птици! Ще ги направя на гълъбов пастет!

Но гълъбите само разпериха криле и с кикот отлетяха.

— По-добре две птици в храстите, отколкото една в ръката — изрече мистър Мо, загледан в тях. — Искам да кажа — нервно добави той, — че пеят много по-хубаво, когато са свободни. Съгласна ли си, Матилда?

— Аз никога не съм съгласна — сръза го мисис Мо. — И няма да позволя никакво пеене тук. Мини! Кажи на този човек да млъкне!

Един мек глас изпълваше въздуха с думите на добре позната песен.

*Първо ще ти изпея
за зелените папури...*

Беше Сладоледаджията, който минаваше с колелото си по пътечката.

На Джейн и Майкъл не им остана време да се чудят как е попаднал Сладоледаджията в градинката, защото Ени, Мени и Мини писнаха.

— Татко! Татко! Дай ни по едно пени, моля те!

— Никакъв сладолед! — отрязва мисис Мо. — Нямаме пари за харчене!

— Матилда! — примили се мистър Мо. — Ето я монетата от три пенса за талисман.

— Тя е за черни дни, а не за забавления.

— Но, Матилда, сигурен съм, че няма да има никакви черни дни.

— Разбира се, че ще има. Както и да е, монетата си е моя. От днес, Самюел, всичко, което е твое, е и мое. Махай се — изкрещя мисис Мо на Сладоледаджията, — и да не си се появил тук повече, с твоя ужасен шум.

— Това не е шум, това е песен — отвърна той, — и ще си я пея колкото си искам.

И той подкара количката, припвяйки колкото можеше по-силно:

После пък ще ти изпея...

— Далеч от погледа — въздъхна мистър Мо, като видя как изчезва количката сред дърветата, — но за съжаление не и далеч от сърцето! Но, момчета, не бива да се оплакваме! — ободри се той. — Все още имаме от сватбената гощавка. А сега, мисис Хикъри, къде бихте искали да седнете?

Радостните трапчинки на мисис Хикъри отново се появиха.

— Тя никъде няма да сяда, Самюел. Тя не е поканена.

Трапчинките отново изчезнаха.

— Ох, Матилда! — отчаяно извика мистър Мо.

— Хич не ми охкай! — срязва го мисис Мо и доближи масата. — Какво става? — попита тя. — Нещо липсва! Изчезнали са една праскова и една ябълка. А кой е ял от ябълковия ми пай?

— А-аз — притеснено каза Майкъл. — Н-но с-само едно малко парченце.

— А пък аз си взех праскова — прошепна Джейн. Трудно ѝ беше да направи това признание, защото мисис Мо изглеждаше толкова голяма и страшна.

— А-а, така ли? — Безформената жена се обърна към децата. — А вас кой ви е поканил?

— Ами, нали разбирате... — започна Джейн, — аз правех една градинка. И изведнъж се озовах, искам да кажа, така се случи, имам предвид, аз, ами... — Как би могла да го обясни?

— Джейн, ако обичаш, не мънкай. Отговаряй, когато те питат. Идвай, когато те викат. А ти, Майкъл, не зяпай така. Вятърът може да се промени, и тогава, къде ще си ти?

Този глас беше като манна небесна за ушите им.

— Мери Попинз! — с радостна изненада възкликна Майкъл и отново погледна към мистър Мо.

Там, под камбанките, беше пренаселената количка, а до нея стоеше една чиста и спретната фигура: обувки с копчета, шапка с лаленце и чадър с дръжка като папагалска глава.

— Ах, Мери! Най-сетне! По-добре късно, отколкото никога! Как си? — радваше се мистър Мо. Той тичешком заобиколи масата и целуна ръката ѝ, пъхната в черна ръкавица.

— Знаех си, че ми напомня за някого! — тихичко прошепна Майкъл. — Виж, Джейн! Носовете им са абсолютно еднакви!

— Добре съм, благодаря, братовчедо Сам! Ах, божичко, колко са пораснали децата! — Тя грациозно подаде бузка за целувка, първо на Ени, после на Мени, после на Мини.

Мистър Мо я погледна с любов и се усмихна. Но усмивката му изчезна, когато се обърна към жена си.

— А това — тъжно промълви той, — е Матилда!

Мери Попинз награди мисис Мо с продължителен изучаващ поглед. После, за голяма изненада на децата, се усмихна и любезно се поклони.

— Надявам се — възпитано каза тя, — че не ви пречим? Бих искала Сам, разбира се с твое разрешение, Матилда — тя отново се поклони на мисис Мо, — да ми направи нова...

— Готова е, Мери! — възкликна мистър Мо и грабна полираната летва. — Само трябва... — той прелетя до количката, — едно пиронче тук, едно пиронче там и още едно пиронче, и е готова!

Чисто новата дръжка засия на мястото си и Джон и Барбара заръкопляскаха.

— Само не си въобразявай, че ще я получиш безплатно! — разтърси точилката си мисис Мо. — От сега нататък всичко ще се плаща. „За нищо — нищо!“, това е моят девиз.

— Разбира се, че ще му платя — каза Мери Попинз с най-церемониалния си тон. — „Всеки си получава заслуженото“, това пък е моят девиз, Матилда!

— Добре тогава, колкото по-бързо, толкова по-добре! Ако обичаш, Мери Попинз, нямам намерение да те чакам!

— Няма да ти се наложи да чакаш, обещавам ти!

Джейн и Майкъл с интерес наблюдаваха как Мери Попинз оглежда градинката. Никога не бяха я виждали да се държи така — толкова елегантна, с такива отмерени движения.

— Каква очарователна къщичка си имате! — Тя посочи тя с чадъра си към беседката.

Мисис Мо презрително изпуфтя.

— На това ли казваш очарователно? Аз на това му казвам колиба. Ако Самюел си мисли, че мога да живея в такова нещо, ще му се наложи да си промени мисленето. Няма да му се дам толкова лесно!

— Ах, дори не бих си го и помислил, Матилда!

— Искам замък, Самюел! Дължиш го на красивата си тополка!

— Дървото се познава по плодовете! — прошепна мистър Мо.

Но Мери Попинз се усмихна още по-широко.

— Наистина си красива — с възхищение се съгласи тя. — И имаш толкова красив венец!

— Пфу! — горделиво отбеляза мисис Мо. — Две или три цветенца, усукани заедно. Златна корона би ми подходдала повече, и ще я имам, каквото и да ми струва!

— Доброто сърце е по-ценно от короната — тихичко каза мистър Мо.

— Не и за мен! — отсече мисис Мо. — Аз трябва да имам накит от златни мъниста! Помни ми думата, мис Мери Попинз, много скоро ще съм кралица на гората!

— Изобщо не се и съмнявам — каза Мери Попинз толкова почтително, че мисис Мо укротено се усмихна и показа двата си предни зъба.

— Ами, щом така и така си тук — каза тя злобно, — по-добре да останеш и да свършиш някоя полезна работа. Може да сервираш храната за сватбеното пиршество, а после ще измиеш съдовете.

Децата направо се хванаха за главите и въпросително погледнаха Мери Попинз. Как ли ще реагира на това? — чудеха се те.

Мистър Мо ахна, ужасен.

— Но, Матилда... не разбираш ли? Не знаеш ли коя е тя?

— Няма нищо, Сам — успокои го Мери Попинз.

С чадъра си с дръжка като папагалска глава тя му направи жест да се отдръпне. Сините ѝ очи бяха станали с един тон по-сини, но за голяма изненада на Джейн и Майкъл, усмивката ѝ бе по-широка от всякога.

— Толкова се радвам, че мога да съм полезна, Матилда. И къде смяташ да построиш замъка си?

— Ами, аз мисля — мисис Мо отстъпи една крачка и посочи с точилката, — тук да са портите. А тук — тя направи още една голяма крачка назад, — ще са входната врата и мраморните стъпала.

— Но ние не можем да живеем в мраморни стаи, Матилда! Те са прекалено разкошни за нас.

— За теб може и да са, Самюел. За мен пък нищо не може да е твърде разкошно. После... — мисис Мо направи още една голяма крачка назад, — ще има голяма и величествена гостна, където ще приемам гостите си.

— Великолепно! — любезно каза Мери Попинз, бутайки количката пред себе си и следвайки Матилда стъпка по стъпка.

След нея крачеха мистър Мо и децата, последвани от Ени, Мени и Мини, както и мисис Хикъри с нейните бебета — всички като в транс втренчени в двете фигури пред тях.

— Тук ще е балната зала — викаше мисис Мо и сочеше с точилката.

— Бална зала ли? — ръмжеше мистър Мо. — Но кой ще я използва?

— Аз — ухили се мисис Мо. — Ако обичаш, Самюел, би ли ме оставил аз да говоря!

— Не забравяй, Матилда, мълчанието е злато! — предупреди я мистър Мо.

— Ах, моля те, продължавай! — подкани я Мери Попинз и пристъпи с другия крак.

— Приемна! Трапезария! Кухня! Кухненски килер!

Стая по стая растеше дворецът, невидим, но внушителен. С всяка дума мисис Мо отстъпваше назад и с всяка дума Мери Попинз пристъпваше напред. След нея вървеше цялата процесия. Сега вече почти бяха прекосили градинката, защото стаите на мисис Мо бяха големи и просторни, така че те почти стигнаха гората.

— Моята спалня ще е тук! — заяви тя и описа с ръце огромен кръг. — А до нея... — точилката отново се завъртя във въздуха, — ще има просторна детска стая.

— Би било чудесно за момчетата, Матилда! — зарадва се мистър Мо.

Мисис Мо го погледна кисело.

— Ени, Мени и Мини могат чудесно да се задоволят с тавана. Детската стая ще е за моите собствени деца. И ако Мери Попинз ми донесе препоръка, че е честна и че може да се разчита на нея, ще може да дойде да ги гледа!

— Но тя гледа нас! — възкликна Майкъл.

Той сграбчи полата ѝ и силно я задърпа към себе си.

— Много любезно от твоя страна, Матилда, наистина, но аз никога не нося препоръки.

В очите на Мери Попинз играеха странни пламъчета, когато буташе количката напред.

— Тогава няма да си ми полезна! — заяви мисис Мо, придвижвайки се заднешком из невидимия си палат.

— О, наистина ли? — Меките нотки в гласа на Мери Попинз сега имаха ледени ръбчета.

— Да, наистина! — повтори мисис Мо. — Не бих допуснала в замъка си хора, които биха могли да ми откраднат среброто! И не ме гледай така! — добави тя.

Сега в гласа ѝ се чуваше тревога, сякаш в усмихнатото лице, което я следваше имаше нещо страшно.

— Как така? — меко попита Мери Попинз и пак бутна количката.

— Махай се! Марш оттук! — запищя мисис Мо. — Ти не си поканена. — Лицето ѝ бе станало по-бяло от престилката ѝ, огромното ѝ туловище трепереше.

— Напротив, точно обратното! — Мери Попинз продължаваше да се движи напред, като приближаваща буря. — Ти ми каза да остана и да измия съдовете.

— Добре, взимам си думите назад! — Гласът на мисис Мо потрепери. — Плащаш ни, каквото дължиш, и си тръгваш. Не те искам в градината си!

Точилката се тресеше в ръцете ѝ, когато тя стъпи в сянката на гората.

— Твоята градинка ли каза? — измърмори Мери Попинз, пристъпвайки с все по-бързи крачки.

— Да, моя е! Ох, Самюел, направи нещо, толкова ли не можеш? Няма да го понеса да ми се усмихва така! Ох! Пусни ме да си вървя! Ох, какво ме хвана! Заковах се! Не мога да се освободя! Какво е това?

Още докато говореше, някой я хвана през кръста и здраво сграбчи китките ѝ.

Зад нея стоеше една яка фигура с победоносна усмивка на лицето. На челото си носеше украса от пера, на едното му рамо висяха лък и няколко стрели, а през другото беше праметнато раирано одеяло.

— Най-накрая! Най-накрая намерих своята индианка! — и той придърпа по-близо извиващата се пленничка.

— Пусни ме, дивак такъв! — писна мисис Мо, когато успя да се извърти и да види лицето му.

— Да те пусна? Не и аз! Каквото си намеря, си го пазя. Ще дойдеш с мен в моя вигвам.

— Няма! Пусни ме! Самюел! Кажу ми да ме пусне!

— А-а, не смея, той е толкова силен. Дори и най-добрите приятели понякога се разделят, Матилда!

— Да те пусна? Ами, ами! Ти ще си ми робиня! Ето! — Индианеца върза няколко жълти мъниста около главата ѝ и затъкна едно перо в косата ѝ. — Тези неща ги давам като знак за голяма чест! Сега вече ти също си индианка!

— Не съм! Няма! Ох, помогнете ми! Ох, Самюел!

— Нали искаше корона от златни мъниста. Сега, май, я имаш, скъпа!

— Ще переш в потока и ще готвиш на дърва — изду ноздри Индианеца. — Цялата дива гора ще е твоя и цялото небе ще ти служи за покрив!

— Това е повече и от най-големия замък — усмихна ѝ се мистър Мо.

— И да не се противиш! — смърри я Индианеца, защото мисис Мо се опитваше да се измъкне. — Добрата индианка се подчинява на господаря си. Същото се отнася и за кралиците!

— Кралиците? — бясно риташе мисис Мо.

— Ти не знаеш ли, че съм крал на гората? — гордо тръсна глава Индианеца.

— Матилда! Каква щастливка си! Изпълни се точно това, което искаше!

— Не исках! Не исках! Не и по този начин!

— Има повече от един начин да си кралица — наставнически каза Мери Попинз.

Мисис Мо яростно се обърна към нея. Все още продължаваше да рита Индианеца по глезените и да размахва точилката си.

— Всичко това е твое дело, ах ти, вълк в овча кожа! Нещата вървяха толкова добре, докато не се появи ти. Ах, Самюел, защо я пусна тук? — Мисис Мо от злоба избухна в сълзи.

— Вървяха добре за теб, но не и за всички останали! — каза Мери Попинз.

— Вълк ли? Матилда, искаш да кажеш агънце! И не съм я пускал, тя сама дойде. Като че ли човек може да държи този „вълк“ настрана. — Мистър Мо се засмя на собствената си шега.

— Ах, Самюел, помогни ми! Освободи ме и ще ти дам да подържиш трипенсовата монета, а на момчетата ще разреши да ядат по едно парче пай всеки втори петък. — Мисис Мо направи умолителен жест с безформените си ръце.

— Какво? — изрева тя, след като надникна в лицето на всеки един от тях поотделно. — Никой ли не ме иска?

Малката групичка запази мълчание. Мистър Мо погледна тримата си сина, след това Мери Попинз. Един по един те всички отрицателно поклатиха глава.

„Ха-ха-ха-а! Не те иска-а-ат!“ — прелитайки, изгукаха гълъбите.

— Олеле, какво да правя сега? — зави мисис Мо.

— Матилда, аз те искам! — каза Индианеца. — Матилда, имам нужда от теб! Да ми затопляш гърненцето с ядене, да почистваш вигвама, да ми шиеш мокасини, да ми правиш стрели, да ми пълниш лулата! А всеки втори понеделник, Матилда, ще седиш на одеяло на лунна светлина и ще се наслаждаваш на дивите ягоди, змиите и лешниковия крем!

— Змии? Лунна светлина? Пусни ме! Не ям друго, освен телешки пържоли. Ох, помощ! Убийство! Линейка! Пожар!

Крясъците ѝ прераснаха в сърцераздирателен писък, когато Индианеца я вдигна на рамо и я понесе към гората, стискайки здраво дърпащия се товар. Той се обърна и погледна към трите момчета.

— Те ме пуснаха, когато аз виках — обясни той. — Едно добро дело заслужава да бъде възнаградено! — Широко усмихвайки се на мистър Мо, той отнесе мисис Мо вдън гората.

— Полиция! Полиция! — чуваше се нейният писък, дори когато тя, Индианеца и точилката съвсем се изгубиха от погледите им.

Мистър Мо въздъхна с облекчение.

— Предполагам, че лошият вятър никому не довява добро. Надявам се, че Матилда ще се установи добре и ще ѝ хареса да е кралица. Добре ми се отплати за тази дръжка, Мери. Сега винаги ще съм ти задължен.

— Тя каза, че ще направи всичко, когато му дойде времето, и го изпълни — гордо каза Майкъл.

— Ах! — Мистър Мо поклати глава. — Тя винаги прави всичко, когато му дойде времето.

— Нищо не ми дължиш, братовчеде Самюел! — Мери Попинз откъсна победоносния си поглед от гората. — Освен, разбира се — добави тя важно, — да не вършиш такива глупости в бъдеще.

— Да скоча от трън та на глог? О, Мери, повече никога няма да се женя! Парен каша духа! Пък с момчетата ще се справя някак си.

— Мистър Мо — показа си трапчинките мисис Хикъри, — ако ми позволите, мога аз да се грижа за тях. Няма да ми е никакъв проблем.

— Каква прекрасна идея! — възкликна мистър Мо. — Както виждаш, Мери, добре е всичко, което свършва добре! А пък аз от своя страна, мисис Хикъри, ще ви построя една спретната малка къщичка. Всяко зло за добро! Погледнете! — посочи той залеза. — Червеното небе носи щастие. Скъпи мои, всички ще сме толкова щастливи. Веднага ще започна да правя лунапарк!

И той се забърза през моравата, а всички останали го последваха.

— А какво ще стане със сватбената закуска? — задъхваше се след него Майкъл.

— Вярно, съвсем бях забравил. Ето, заповядай плодове, торта, кренвирши, кифлички.

Мери Попинз го погледна неодобрително.

— Майкъл Банкс, нито хапка повече. Няма да ти остане място за вечеря.

— Трябва да си знаеш мярката във всичко, момчето ми! — усмихна му се мистър Мо, наблюдавайки как храната изчезва.

— Мярката му е твърде голяма! — рече Мери Попинз. — Хайде, и двамата, тръгваме!

— Не искам никога да напускам тази градинка, няма да го понеса, ако си тръгнем! — проплака Джейн.

Сега, огряна от залязващото слънце, малката градинка изглеждаше по-красива от всякога.

— Но ти никога няма да я напуснеш! — заяви мистър Мо. — Поне докато я помниш, винаги можеш да идваш и да си тръгваш когато поискаш. Надявам се, няма да ми кажеш, че не можеш да си на две места едновременно. Едно умно момиче, което знае как се правят градинки и хора, трябва да знае и това! — шеговито се усмихна той.

Мери Попинз излезе от сянката на една камбанка и в очите ѝ вече се четеше носталгия по дома.

— Сбогувай се учтиво, Джейн! — и тя бутна количката по посипаната с чакъл пътечка.

— Довиждане, мистър Мо! — меко рече Джейн, застана на пръсти и протегна ръце да го прегърне.

— Ах, каква радост, какво щастие! — докосна той бузата си. — Това вече не е градинка за бедни хора! Аз съм богат, защото тя ме дари с целувка! Който получава, дава! — възкликна той и целуна мисис Хикъри точно по трапчинката.

— Не забравяй, Самюел! — предупреди го Мери Попинз. — Внимавай да не скочиш пак на глог!

— Няма да скачам на нищо, Мери! Само малко танци, подскок или два, но нищо по-сериозно, уверявам те!

Тя изпуктя невярващо, но мистър Мо не я чу. Той подскачаше зад мисис Хикъри, хванал се за връзките на престилката ѝ.

— Може ли един танц? — го чуха да пита.

— И аз искам! — извикаха Ени, Мени и Мини и се затърчаха да се присъединят към баща си.

Всички затанцуваха около масата, черпейки се с пай и вино и закачайки си череша на ушите, като обеци. Трапчинките на мисис Хикъри весело играеха, а бебетата подскачаха в ръцете ѝ.

— Нещастно е онова сърце, което никога не се радва! — възкликна мистър Мо, когато завъртя мисис Хикъри. В този щастлив миг той като че ли съвсем бе забравил за гостите си.

— Любовта върти света! — пееха Ени, Мени и Мини.

И наистина светът като че ли се въртеше и превърташе около оста си, точно както градинката се въртеше около своето дърво камбанка. Тя се въртеше ли, въртеше, все по-бързо и по-бързо.

Сватбената групичка валсуваше и пееше. Сладоледаджията също пееше, минавайки с количката си по пътечката край тях. В ръката си той държеше цял букет от плодове сладолед на клечки и го хвърли на масата.

— Три за щастие и още три за късмет! — викна той.

— Вървете по-бързо, ако обичате — подкани децата Мери Попинз, подкарвайки ги пред себе си като ято пиленца. — Джейн и Майкъл, защо вървите заднешком?

— Гледам сватбения танц! — едва каза Майкъл, дъвчейки последната черешка. Той тежко и тъжно въздишаше на всяко

изскърцване на количката, с което те все повече се отдалечаваха от чудесните лакомства.

— Гледам за последен път градинката си, Мери Попинз — обясни Джейн, без да откъсва поглед от щастливата картина.

— Вижте какво, вие да не сте раци? Обърнете се и вървете право напред.

Когато се обърнаха, слънцето заслепи очите им. Следобедът сякаш се обърна заедно с тях и скочи от два часа направо на пет.

„Тик-так!“ — тиктакаха часовниците. „Дин-дан!“ — пееха камбаните на камбанариите.

После въртящият се свят забави малко хода си и спря, а Джейн и Майкъл премигнаха, сякаш се събуждат от сън. Дали им бе отнело секунди, минути или часове да минат по посипаната с чакъл пътечка? Те с любопитство се огледаха.

Цветовете на детелините сега бяха в краката, а не над главите им, а тревата на Дивия кът се увиваше около коленете им. Земната пчела прожужа покрай тях, не по-голяма от обичайното. Мухата, кацнала на близката камбанка, си беше с размера на обикновена муха. Що се отнася до мравката, тя се бе скрила под семената на тревите и затова въобще не се виждаше.

Големият парк спокойно се простираше пред тях, същият както винаги. Сладоледаджията бе стигнал до последния куплет от песничката си:

*О, научи ли сега
за зелените папури песента?*

Сега се отдалечаваше от Дивия кът. Пазача на парка, окачил на врата си готовия венец от маргаритки приближаваше към тях.

Децата погледнаха надолу. Под тях беше градинката, скрита зад стени от бурени. Те премигнаха отново и се усмихнаха един на друг, а после клекнаха сред цветята.

Малката полянка сега беше в сянка. Дългите сенки от маргаритки и камбанки се бяха проточили по пътечките. Миниатюрните цветчета в градината на Джейн се поклащаха на стъбълцата си. На пейките около езерото и люлките нямаше никого.

— Виж! Изяли са всичко от сватбената закуска. Чиниите са празни! — прошепна Майкъл.

— От тях няма и следа. Сигурно са се прибрали вкъщи да спят — въздъхна Джейн. Искаше ѝ се отново да види мистър Мо, и отново да му е до кръста.

— Значи са късметлии, които и да са те! Нани-на... както ми казваха когато бях момченце! — намеси се в разговора им Пазача на парка, който стоеше над тях и разглеждаше творението на Джейн.

— Не се разрешават градинките в парка! — направи забележка той, а после забеляза колко унесено изражение имат лицата им. — Изглеждате ми много заети! Какво търсите?

Джейн го погледна разсеяно.

— Братовчеда на Мери Попинз — подхвърли тя, без да спира да търси.

Заслужаваше да се види лицето на Пазача на парка в този момент.

— Братовчед? Там долу сред бурените? Още малко ще ми кажете, че е бръмбар!

— Още малко и аз ще ти кажа нещо! — чу се гневният глас на Мери Попинз зад него. — Чух ли, или така ми се стори, че ме наричаш насекомо?

— Ами, не точно теб — обърка се Пазача на парка. — Но ако братовчед ти е долу в тревата, какво друго може да е, освен бръмбар?

— О, така ли? И ако той е бръмбар, тогава какво съм аз?

Той я гледаше виновно и в момента най-много от всичко му се искаше да беше онемял.

— Кхъм... — изкашля се той, търсейки думата. — Може да съм тъп като мартенско магаре...

— Може! — презрително изсумтя Мери Попинз.

— Но не мога да разбера, как може да имаш братовчед, който да си седи под някоя камбанка!

— Аз мога да си имам братовчеди навсякъде, и това не е твоя работа!

— Не можеш! — възрази той. — Това не е естествено. Може би ще ми кажеш — саркастично добави той, — че си роднина и на човека на луната!

— Той ми е чичо — спокойно отвърна Мери Попинз, обърна количката и тръгна по пътеката, която щеше да я изведе от Дивия кът.

Пазача на парка широко отвори уста, а после шумно я затвори.

— Ха-ха! Можеш да си се шегуваш колкото искаш, аз не ти вярвам!

— Никой не те кара! — отвърна тя. — Хайде, Джейн! Хайде, Майкъл! Бързо напред, моля!

Нощта се спусна над градинката. Бурените, гъсто скупчени около нея, изглеждаха точно като гора. Никаква светлина не се процеждаше между стъблата. Беше тъмно като в джунгла. Децата хвърлиха последен поглед на самотните полянки и с нежелание се обърнаха и затичаха след количката.

— Мери Попинз! — каза Майкъл. — Те всички са се прибрали по домовете си и нищо не е останало по чиниите!

— Навсякъде е хубаво, но у дома май е най-хубаво! Кой са тези „те“ бих искала да знам?

— Имах предвид забавният ти малък братовчед и неговото семейство!

Тя рязко спря и го изгледа с едно спокойствие, което беше лошо от сърдене.

— „Забавен“ ли каза? — попита тя. — И какво толкова смешно имаше в него, моля?

— Ами първо беше по-малък и от бръмбарче, а после се разтегна до обичайния си р-р-размер! — Майкъл се разтрепери от погледа ѝ.

— Пак ли бръмбари? А защо не скакалци? Или предпочиташ да е червейче? Виж го ти, разтягал се бил. Да не искаш да ми кажеш, Майкъл Банкс, че моят братовчед е направен от ластик?

— Не, не от ластик, а от пластилин! — Най-накрая Майкъл изплю камъчето!

Тя се изпъчи. Сега и тя изглеждаше разтегателна, защото когато беше бясна, тя изглеждаше два пъти по-висока.

— Така! — започна тя с тон, който ясно показваше, че тя никога, през целия си живот, не е била толкова силно шокирана. — Ако някой някога ме бе предупредил...

Но той трескаво я прекъсна.

— О, недей да се сърдиш, моля ти се, Мери Попинз! Нямах предвид, че е забавен, за да му се смееш, но забавен по най-добрия

начин. Няма да кажа повече нито думичка, обещавам!

— Хъм! — поукротил се Мери Попинз. — Мълчанието е злато.

И когато тя горделиво крачеше до него, а токчетата ѝ тракаха, той се чудеше къде ли е чувал този звук преди.

Майкъл внимателно погледна Джейн с крайчеца на околото си.

— Но всичко това се случи, нали? — прошепна ѝ той. — Наистина бяхме в градинката и се присъединихме към закуската им, нали? Сигурен съм, че всичко това наистина се случи, защото не съм гладен. Ще вечерям само едно твърдо сварено яйце и препечена филийка с масло. Може би също и оризов пудинг и два домата, а също и чаша мляко.

— О, да, съвсем истинско си беше всичко — радостно въздъхна Джейн и огледа познатия парк. Тя знаеше, че в него има и една градинка. Може би...

— Мери Попинз, мислиш ли, че... — тя се разколеба, — мислиш ли, че всичко в този свят е вътре в нещо друго? Както моята малка градинка е в един по-голям парк, а по-големият да е в един още по-голям, и така нататък и така нататък — и тя обгърна с жест небето. — Мислиш ли, че за някой далечен, там, ние сме малки колкото мравки?

— Мравки и бръмбари! Скакалци! Червеи! После какво ще измислите? За теб не зная, Джейн, но аз не съм мравка за никого!

Мери Попинз презрително изсумтя.

— Разбира се, че не си — весело каза мистър Банкс, който тъкмо се връщаше от града и настигна малката групичка.

— Ти по-скоро си една светулка за нас, Мери Попинз, която ни показва верния път! — Той изчака доволната усмивка да се разлее по лицето ѝ. — Чакай — спря я той, — вземи ти вечерния вестник, а аз ще побутам количката. Малко упражнение ще ми се отрази добре. Струва ми се, че настивам.

Близнаците и Анабел загукаха от удоволствие, когато ги пое мистър Банкс.

— Виж ти! — забеляза той, — каква прекрасна нова дръжка. Трябва да ми кажеш колко си платила за нея.

— Аз знам! — с готовност възкликна Майкъл. — Тя даде мисис Мо на Индианеца.

— А-апчиху! Извинявай, Майкъл, не те чух добре. Дала е два шилинга на мистър Ро, така ли? — Мистър Банкс шумно си издуха

носа.

— Не, не, тя даде мисис Мо...! Искам да кажа...! — Той така и не довърши изречението си. Мери Попинз внимателно го гледаше и затова реши да не говори повече по въпроса.

— Няма нужда да се плаща, господине — учтиво каза тя. — За моя братовчед бе удоволствие да я направи!

— Това е невероятно мило от негова страна, Мери Попинз! Хей! — прекъсна се сам той. — Гледай къде ходиш! Спазвай правилника на парка, Смит! За малко да ми обърнеш количката.

Пазача на парка, който тичаше след тях, се блъсна в малката групичка и я разпръсна във всички посоки.

— Много се извинявам на всички! — задъхваше се той. — Извинете, мистър Банкс, но търся нея. — Той посочи Мери Попинз. На китката му висеше венецът от маргаритки.

— Какво става, Мери Попинз? Да не си нарушила правилника? — озадачи се мистър Банкс.

Пазача на парка само изръмжа.

— Правилникът ли? Тя нарушава всички правилници на света! Ах, това не е реално, но е истина! — обърна се той към Мери Попинз.

— Каза, че имаш по един навсякъде! Е, този е под едно глухарче! Чух го със собствените си уши как пее и се смее, весели си се. Ето, вземи това! — каза той с пресипнал глас и сложи венеца на главата ѝ. — Бях го направил за горката си стара майка, но чувствам, че ти дължа нещо.

— Така е — спокойно каза Мери Попинз и си нагласи венеца.

Пазача на парка я погледна за момент, после въздъхна и се обърна.

— Никога няма да я разбера — измърмори си той и ритна едно кошче за отпадъци, докато разсеяно се клатушкеше надолу по пътеката.

Мистър Банкс го изпрати с поглед.

— Имало някой под глухарчето, така ли? И там се весели, така ли? Какво ли има предвид? Наистина, понякога се чудя дали Смит е с всичкия си. Под едно глухарче пеят и се смеят! Чувала ли си някога такова безумие?

— Никога! — убедено рече Мери Попинз и категорично поклати глава.

Когато я поклати, едно венчелистче от камбанка падна от ръба на шапката ѝ. Децата се загледаха как лети надолу, а после се спогледаха и се усмигнаха.

— И на твоята глава има едно, Майкъл!

— Наистина ли? — каза той с щастлива въздишка. — Наведи се да видя твоята!

И, разбира се, Джейн също имаше венчелистче.

— Нали ти казах! — мъдро кимна тя и вдигна главата си много високо, за да го запази там.

Коронована със златото от дървото камбанка, Джейн тръгна към дома под кленовите клони. Всичко беше спокойно. Слънцето беше залязло. Сенките по дългата пътека я обграждаха отвсякъде. В същото време, тя като че ли усещаше светлината на своята малка градинка. Чувстваше едновременно и тъмнината на парка, и светлината на градинката.

— Аз съм на две места наведнъж — прошепна тя. — Точно както той каза, че ще стане!

И тя отново си помисли за малкото разчистено местенце в бурените. Тя знаеше, че маргаритките отново ще пораснат там, че детелините ще покрият малките морави. Знаеше, че картонените маса и столове ще се разпаднат. Гората ще погълне всичко.

Но някак си, някъде, въпреки всичко, знаеше, че ще успее да открие наново градинката — спретната, весела и щастлива, каквато беше днес. Само трябваше да я помни и можеше пак да се озове там. От време на време ще се връща там, нали така ѝ каза мистър Мо? Ще застава на ръба на светлото петно и ще гледа как то никога не угасва...

ШЕСТА ГЛАВА

ВСИ СВЕТИИ

— Мери Попинз! — викна Майкъл. — Чакай ни!

— Чака-а-а-ай... — като ехо повтори вятърът, който се вихреше около него.

Беше мрачна, тъмна есенна вечер. Облаците летяха насам-натам в небето. Пердетата във всички къщи на улица „Черешова“ влиаха и излиаха от прозорците: „Шът-шът! Пляс-пляс!“.

Паркът бушуваше като море по време на буря. Листа и кошчета за боклук се обръщаха надолу и летяха във въздуха. Дърветата стенеха и протягаха ръце, водата на фонтана се издухваше и разпръскваше. Пейките се клатеха. Люлките скърцаха. Езерото изскачаше на пенливи вълни. Нищо не оставаше спокойно, целият парк се покланяше и трепереше пред вятъра.

И през всичко това Мери Попинз крачеше спокойно, без дори косъмче да се размести в прическата ѝ. Спретнатото ѝ синьо палто със сребърни копчета не беше нито смачкано, нито набръчкано, а лаленцето на шапката ѝ стоеше толкова право, като да беше от мрамор.

Далеч след нея тичаха децата, газейки в купчините листа. Бяха ходили до магазинчето на мистър Фоли за ядки и карамелизирани ябълки, а сега се опитваха да настигнат Мери Попинз.

— Чакай ни, Мери Попинз!

По дългата пътека пред нея дрънчеше количката. Вятърът свистеше в колелата, а близнаците и Анабел се бяха сгушили, защото се страхуваха, че вятърът може да ги издуха от количката. Пискюлите на шапките им бясно се ветрееха, а одеялото се развяваше като флаг.

— Оле-ле! — записукаха те като уплашени мишлета, когато внезапен порив грабна одеялото и го отнесе.

Някой идваше по пътеката отдолу, превит като смачкан вестник.

— Помощ! — чу се висок, добре познат глас. — Нещо кацна върху шапката ми! Не виждам къде ходя!

Беше мис Ларк, излязла за вечерната си разходка. Пред нея тичаха двете ѝ кучета, а зад нея Професора с развети коси се бореше с вятъра.

— Ти ли си това, Мери Попинз? — зарадва се тя, след като махна одеялото от лицето си и го хвърли в количката. — Каква ужасна вечер само! Какъв страхотен вятър! Направо се чудя как не ви е отвял.

Мери Попинз повдигна вежда и високомерно изпуфтя, защото си помисли, че вятърът може и да може да издуха някого, но не и нея.

— Какво имате предвид с това „ужасна вечер“? — Пред тях изникна адмирал Бум. След него ситнеше дакелчето му, Помпей, облечено в малка моряшка жилетка, която да го предпазва от настинка. — Тази вечер е прекрасна, скъпа моя лейди, за да заживее човек на върха на вълната!

*Шестнайсет души в ковчега на мъртвеца...
Йо-хо-хо! И бутилка ром!*

— Ти наистина трябва да преплуваш Седемте морета, Лусинда!
— въодушевено завърши адмирал Бум.

— О, не! Не бих могла да седя на гърба на умрял човек! — Мис Ларк явно бе потресена от мисълта. — Нито пък да пия ром, адмирале. Професоре, не изоставайте, моля ви. Ето сега, вятърът ми издуха шала! Ах, божичко, сега пък кучетата ги няма.

— Може и те да са издухани — предположи Професора и погледна нагоре към дърветата да провери дали Андрю и Желания не са там. После примига, за да се вгледа в пътеката.

— Ах, ето ги там — разсеяно измърмори той. — Колко са смешни само на два крака.

— На два крака? — учуди се мис Ларк. — Колко сте разсеян, Професоре! Това не са скъпите ми безценни кученца, това са Джейн и Майкъл.

Адмиралът извади телескопа си и го доближи до окото си.

— Здравейте, морски вълци! — изрева той на децата.

— Виж — затича се Майкъл към него. — Протегнах ръка напред да си задържа шапката, а вятърът довя едно листо право в нея.

— И едно в моята ръка в същия момент! — задъхваше се Джейн след него.

Лицата им сияеха и се смееха, с пакетчетата покупки в една ръка и по едно звездообразно кленово листо в другата.

— Благодаря ви — каза Мери Попинз, като измъкна листата от пръстчетата им, след което ги разгледа внимателно и ги прибра в джоба си.

— Всяко листо е едно писмо — пропиця гласецът на мис Ларк сред вятъра. — Но това, разбира се, са само бабешки приказки. Ах, ето ви и вас, скъпи мои кученца, най-накрая! Професоре, хванете ме за ръка, моля ви. Трябва по-бързо да се приберем вкъщи, на безопасно място.

И тя подкара кучетата пред себе си, а полата ѝ се развяваше във всички посоки на вятъра.

— Това писмо ли беше, Мери Попинз? — подскачаше Майкъл от любопитство.

— Може би — отговори Мери Попинз и вирна носа си към небето.

— Да, но ние си ги хванахме — взмути се Джейн.

— Значи, който си го намери, за него си е, така ли? — отвърна им тя с влудяващо спокойствие.

— Ще ни ги покажеш ли тогава, като се приберем вкъщи? — викна Майкъл.

— Вкъщи е морякът, върна се от морето! — пропя адмирал Бум и галантно вдигна шапка. — Оревоар, калпазани и мис Попинз! Вдигай котвата, Помпей!

— Ай, ай, сър! — като че ли каза Помпей и тръгна в галоп след господаря си.

Майкъл се разрови в пакета си.

— Мери Попинз, защо не ни изчака? Искях да ти дам карамелизирана ябълка.

— Времето и приливът не чакат никого — предвзето отвърна тя.

Тъкмо щеше да попита какво общо имат времето и прилива със захаросаната ябълка, когато забеляза строгия ѝ поглед.

— Като две плашила сте! Вижте си косата само! М-м, сладки за сладурите! — самодоволно добави тя, взе лепкавия плод, който Майкъл ѝ подаде и изтънчено го ухапа.

— Не сме виновни ние, а вятърът! — оправда се Майкъл и отмахна косата от челото си.

— Е, колкото по-рано тръгнеш, толкова по-рано пристигаш! — и тя отново забута напред количката под скърцащите дървета.

— Внимавай! Гледай какво правиш! — недоволен възглас изпълни въздуха и някакъв човек, вкопчил се във вратовръзката и шапката си, отскочи настрани в тъмнината. — Спазвай правилника! Внимавай къде ходиш! Не можеш да се блъскаш в Пазача на парка.

Мери Попинз високомерно го изглежда:

— Мога, особено ако ми препречва пътя. Има го в правилника.

Той се вгледа в нея през сгъстяващата се тъмнина и подскочи с викове:

— Захаросани ябълки! Пакетчета с ядки! Тогава, днес сигурно е Денят на Все светии! Как не се сетих... — Гласът му потрепери. — Не може току-така да духа такъв вятър. У-у-у! — Той потрепери. — Направо изтръпвам от страх! Ще оставя парка сам да се наглежда. В тази нощ не бива да се стои навън.

— Защо не? — Джейн му подаде един орех. — Какво става на Все светии?

Очите на Пазача на парка станаха големи като палачинки. Той неспокойно се огледа и се наклони към децата.

— Разни неща — злокобно прошепна той, — излизат и се разхождат през нощта. Не знам какви точно са те, никога не съм ги виждал лично, духове, може би, или привидения. Както и да е, доста призрачно си е. Хей, какво е това там? — Той стисна шиша си за боклуци. — Вижте, едно от тях е там, горе! Едно бяло нещо сред дърветата!

Между клоните се процеждаше бледа светлина, която превръщаше черното на клоните в сребърно.

— Но това е само луната! — засмяха се Джейн и Майкъл. — Не я ли позна?

— Ах — въздъхна Пазача на парка, — изглежда като луната, и на пипане може да е като нея. Може дори наистина да е луната, а може и да не е. На Все светии нищо не се знае.

И той вдигна яката на палтото си и се забърза към дома, без да смее дори да се обърне назад.

— Разбира се, че е луната — твърдо каза Майкъл. — Дори на тревата има лунна светлина.

Джейн погледна светлото блестящо петно:

— Виж! Храстите танцуват на вятъра! Ха, виж, един от тях идва към нас, едно малко храстче и два по-големи. Ах, Мери Попинз, да не би да са духове? — и Джейн се вкопчи в синьото палто. — Те ни приближават, Мери Попинз! Сигурна съм, че са привидения!

— Не искам да ги виждам — писна Майкъл. Той се хвана за края на чадъра с дръжка като папагалска глава, като да беше котва.

— Чуй ги тези, привидения ще ни викат! — изскърца най-малкият храст. — Чувала съм да ме наричат по много начини. Шарлеман казваше, че приличам на фея, а Бодисея ме наричаше таласъм, но никой никога не ми е казал в лицето, че съм привидение. Въпреки, че... — Храстчето вещински се изкикоти — често пъти приличам на такова.

Две кльощави крачета подскачаха към тях и едно съсухрено, като стара ябълка лице се показва измежду кичурите коса.

Майкъл си пое дълбоко въздух.

— Но това е само мисис Кори! — възкликна той и пусна края на чадъра.

— А също и мис Ани, и мис Фани! — Джейн радостно махна за поздрав на двата огромни храста.

— Как сте? — чуха се жалните гласове на двете грамадни дъщери.

А мисис Кори каза:

— Ето ни пак тук, скъпи мои, както сама чух да казва Свети Георги, когато порази змея. Тази нощ е само за... — тя погледна Мери Попинз и те заговорнически се усмихнаха, — за какво ли не — заключи тя. — Получила си съобщението, надявам се!

— Много ти благодаря, мисис Кори, по този начин осъществих връзка.

— Какво съобщение? — подозрително попита Майкъл. — Да не е онова на листото?

Мисис Кори наклони глава. Палтото ѝ, обсипано с трипенсови монети, заблестя на лунната светлина.

— Ах — тайнствено се усмихна тя, — има толкова много начини за връзка! Когато ти ме погледнеш и аз те погледна, нещо преминава между нас. Джон Огроутс можеше да ми изпрати съобщение само с едно намигване. А веднъж, преди петстотин години Майка Гъска ми подаде едно перо. Аз знаех точно какво означава този жест. „Каня те на вечеря. Ще има печена патица.“

— Сигурно е било много вкусно! Но, мисис Кори, моля за извинение, но ние трябва да се прибираме вкъщи. Нощта не е подходяща за разходки, надявам се да ни разберете — каза Мери Попинз и я погледна многозначително.

— Точно така, Мери Попинз. Който си ляга рано и става призори, е здрав, богат и... кой ми го каза пръв, Робърт или Брус? Не, май съм забравила!

— До скоро виждане — казаха Ани и Фани, като махнаха на Джейн и Майкъл.

— Скоро ли? — учуди се Джейн. — Но ние си лягаме.

— Хайде млъквайте, скачащи жирафи! — смъмри дъщерите си мисис Кори. — Не можете ли поне веднъж да си отворите устата, без да изтърсите някоя глупост? Те имаха предвид, скъпи мои, че ще се видите догодина! Вероятно през ноември, или след Коледа. Освен ако

— усмивката ѝ стана по-широка, — освен ако сте много умни! Е, лека нощ и приятни сънища!

Тя им протегна малките си сбръчкани ръчици и Джейн и Майкъл пристъпиха напред да се ръкуват с нея.

— Внимавайте! Внимавайте! — изписука тя. — Стъпвате по сянката ми!

— Ох, извинете! — уплашени, децата едновременно отскочиха назад.

— Лоши деца, доста ме разтърсихте! — Мисис Кори притисна ръка до сърцето си. — И двамата да застанете направо на главата ѝ, горкичката ми сянка, как ли страда само!

Те сащисано я погледнаха, а после и малкото тъмно петно, което се беше разположило на прегънатата от вятъра трева.

— Но аз не знаех, че сенките чувстват — оправда се Джейн.

— Дали чувстват? Какво невежество! — възмути се мисис Кори. — Те чувстват поне два пъти колкото теб. Предупреждавам ви, деца, да се грижите добре за сенките си, защото иначе и сенките няма да се грижат за вас. Дали ще ви хареса, ако една сутрин се събудите и откриете, че са избягали? А какво е човек без сянката си? Практически нищо, бих казала!

— На мен хич не би ми харесало — каза Майкъл и погледна собствената си сянка как се набръчква от вятъра. За пръв път разбра колко я обича.

— Точно така! — изсумтя мисис Кори. — А, любов моя — загука тя на сянката си. — Ти и аз, двете сме преживели много неща заедно, нали? И никога косъм от главата ти не е паднал, докато тези двамата не стъпиха на нея. Добре, добре, не се разстройвайте толкова! — и тя намигна на Джейн и Майкъл. — Но помнете какво ви казах, грижете се! Ани и Фани, размърдайте си крайниците! Бъдете малко по-живи, стига да ви е възможно, разбира се!

И тя заподскача между дъщерите си, като от време на време се навеждаше настрани да целуне сянката си.

— Хайде, тръгвайте, не се размотавайте — подкани децата Мери Попинз.

— Но ние наглеждаме сенките си! — поясни Джейн. — Не бихме искали нещо да им се случи.

— Вие и вашите сенки, ще трябва да си лягате в леглата на секундата! — каза Мери Попинз.

И със сигурност точно това направиха. За нула време си изядоха вечерята, съблякоха се пред пукащия огън и скочиха под завивките си.

Завесите на детската стая ту влитаха, ту излитаха, а отблясъците на огъня подскачаха по тавана.

— Виждам сянката си и сянката ми ме вижда! — погледна Джейн прилежно сресаната главичка, отбелязана на тавана. Тя приятелски ѝ кимна и сянката ѝ отвърна с приятелско кимване.

— Аз и моята сянка сме два лебеда! — каза Майкъл като протегна ръката си и сви два от пръстите си.

На стената някаква птица с много дълъг врат отваряше и затваряше клюна си.

— Лебеди! — изсумтя Мери Попинз и сложи палтото си и шапката с лаленце в края на походното си легло. — По-скоро приличат на гъски, бих казала!

Леглото изскърца и Мери Попинз се пъхна под завивките.

Майкъл проточи врат и попита:

— Мери Попинз, защо не си закачиш палтото на закачалка, както винаги?

— Краката ми са измръзнали, затова. А сега, нито дума повече.

Той погледна Джейн. Джейн също го погледна. Те знаеха, че това е само половината отговор. Какво ли беше намислила тази вечер, чудеха се те. Но Мери Попинз не пожела да им обясни. Със същия успех биха могли да очакват отговор от някой сфинкс.

— Тик! — каза часовникът на полицата над камината.

На децата им беше топличко и те се чувстваха затоплени, като препечени филийки в леглата си. И на леглата им беше топличко в детската стая. И на детската стая ѝ беше топличко в къщата. А виелиците отвън им създаваха впечатлението за още по-топло.

Джейн и Майкъл отпуснаха бузки на дланите си и позволиха на клепачите им да се затворят.

— Так! — пак каза часовникът на полицата над камината.

Но никой от тях не го чу...

— Какво става? — сънено измънка Джейн. — Кой ме чеше по носа?

— Аз съм! — прошепна Майкъл.

Той стоеше до леглото ѝ с намачкано листо в ръка.

— Чеша го от сто години, Джейн! Входната врата се хлопна и ме събуди и намерих това на възглавницата си. Виж! И на твоята има едно! А леглото на Мери Попинз е празно, и палтото и шапката ѝ също ги няма!

Джейн грабна листата и изтича до прозореца.

— Майкъл! — възкликна тя, — тук наистина има съобщение. На едното листо пише „Ела“, а на другото: „Довечера“.

— Но къде ли е отишла? Никъде не се вижда! — Той проточи врат и погледна навън.

Всичко беше спокойно. Вятърът беше утихнал. Всяка къща бе потънала в дълбок сън. Кръглата луна заливаше земята със светлина.

— Джейн! В градината има някакви сенки, и то не на един човек!

Той посочи двете малки тъмни сенки, едната беше с пижама, а другата с нощница. Те преминаха по пътеката и излязоха зад оградата на градината.

Джейн погледна стените и тавана на детската стая. Но въпреки постоянната лунна светлина, там нямаше нито една сенчица!

— Тава са нашите сенки, Майкъл! Бързо! Облечи си нещо, трябва да ги хванем!

Той взе един пуловер и я последва, претича на пръсти по скърцащите стъпала и излезе на лунната светлина.

Улица „Черешова“ бе спокойна и неподвижна, но от парка се донасяха вълни от музика и звън от весел смях.

Децата, стиснали кафявите си листа, минаха през портала на парка. Нещо леко, като сняг, или като пера, се изсипа на рамото на Майкъл. Нещо, по-нежно от въздуха погали Джейн по бузата.

— Докоснахме ви най-сетне! — чуха се две гласчета.

Като се обърнаха, децата видяха сенките си.

— Но защо избягахте? — попита Джейн прозрачното лице, което толкова приличаше на нейното.

— Защото сме поканени на празненството — усмихна се сянката ѝ.

— Какво празненство? — попита Майкъл.

— На Все светии — информира го неговата сянка. — Това е нощта, когато всяка сянка е свободна. А това е много особен случай. Първо, защото е пълнолуние, а то се пада в навечерието на рождения ни ден. Но, да вървим! Не бива да закъсняваме.

И двете сенчици литнаха напред, а децата тромаво се затичаха след тях.

С всяка секунда музиката ставаше все по-силна. Четиримата заобиколиха лавровите дървета и видяха доста любопитна гледка.

Цялата детска площадка бе изпълнена със сенки, всяка от тях се смееше и поздравяваше останалите, подскачайки на лунната светлина. Странното беше, че вместо да лежат плоски на земята, те всички се бяха изправили. Дълги сенки, къси сенки, тънки сенки, дебели сенки припяваха, приказваха, покланяха се и преминаваха една през друга с радостни възгласи на приветствие.

На една от люлките седеше някаква сянка с каска и свиреше на хармоника. Тя се усмихна и махна със сенчестата ръка, и Джейн и Майкъл веднага познаха, че това е Полицая.

— Имате ли покани? — попита той. — Не се допускат човешки същества без специални покани!

Джейн и Майкъл показаха листата си.

— Чудесно! — кимна сянката на Полицая. — Наздраве! — добави той, защото сянката до него бе обзета от пристъп на кихавици.

Дали това не беше сянката на Елън? Да, точно така, това беше сянката на Елън, която сега издухваше сенчестия си нос.

— Добър вечер! — унило каза една сянка, минаваща покрай тях. — Ако може въобще някоя вечер да е добра!

Този отчаян глас и тъжно лице напомниха на Джейн за Продавача на риба. И определено, жизнерадостната сянка до него беше на Месаря! Той държеше в ръка сенчест нож, около кръста си носеше раирана престилка и водеше със себе си обемна фигура с рога на главата.

— Майкъл! — развълнувано пошепна Джейн. — Мисля, че това е Танцуващата крава.

Но Майкъл бе прекалено увлечен от един друг разговор, за да ѝ обърне внимание. Той си бърбеше с някаква космата сянка, която мързеливо засукваше мустак.

— Другата ми половинка — мяукащо обясняваше тя, — спи на полицата над камината. И затова, тъй като е нощта на Все светии, разбира се, си взех една почивна вечер! — и тя нагласи сенчестото венче от цветя около врата си.

— Котарака, който гледаше Краля! — възкликна Джейн. Тя протегна ръка и го погали по главата, но напипа само въздух.

— Не му позволявай да ме приближи! — чу се отчаян глас. — И без това имам достатъчно проблеми, така че не ми трябва котки, с които да се занимавам — каза една голяма, птицеобразна сянка, която мина покрай децата и разсеяно им кимна.

— Горкият стар Петел Робин, с всичките му проблеми! — измърка сенчестият котарак и сенчесто се прозя. — Никога няма да преживее онова погребение и цялата бъркотия около него!

— Петела Робин ли? Но той е само едно детско стихотворение, той не съществува! — удиви се Джейн.

— Как така не съществувам? Тогава защо съм тук? — Птицата фантом изглеждаше доста раздразнена. — Може да има същество без сянка, но не може да има сянка без същество, това всеки го знае. Какво ще кажеш за тях тогава? И те ли не съществуват?

И той посочи с тъмното си прозрачно крило към една групичка от прозрачни сенки: високо момче, поднесло флейта към устата си, една набита сянка с корона на главата си, с купа и лула в ръце. До тях стояха трима цигулари с пригответени за свирене лъкове.

Майкъл избухна в смях.

— Но това е сянката на крал Кол. Точно както на картинката е!

— А това е Том, синът на гайдаря! — Петелът погледна Джейн. — Щом като са сенки, трябва да са сенки на нещо, ако можеш, отричай!

— Балони, балони, скъпи мои патета! — Една уютна малка женска сенчица, с балони, развяващи се около бонето ѝ, профуча във въздуха над тях.

— Ако можете, бихте ли били по-внимателни, за малко да ми отнесете шапката — прогърмя наред смеха един глас, който звучеше някак познато.

Децата надникнаха над поклащащата се тълпа. Да, това наистина беше мис Андрю! Или по-скоро сянката на мис Андрю! Същият

клонест нос, същите малки очички, черната воалетка на филцовата шапка и палтото от заешка кожа.

— Дошла съм от Южните морета не за да ми отнесат главата!

Мис Андрю ядосано се заканваше с пръст на Жената с Балоните и високо се възмущаваше. — И кой смее да ми дърпа воалетката? — обърна се тя с крясък към двете малки тъмни сенчици, които избягаха с уплашени писъци.

Джейн и Майкъл се смушкаха и с кикот прошепнаха:

— Тя е!

— Направете път! Мръднете се! Премиер-министъра идва! — Една сянка със заострена шапка им направи знак да се отдръпнат.

— А, вие ли сте? Добре, само спазвайте правилника! Не се пъхайте в краката на никого. — Призрачното лице и мустаци, и всичко друго бяха точно като на Пазача на парка.

— Мислех, че те е страх прекалено много, за да дойдеш. Каза, че било твърде призрачно! — припомни му Джейн.

— О, мен не ме е страх, мис... а него... тялото ми, така да се каже. Той е много притеснително момче, дори се страхува от собствената си сянка. Ха, ха! Извинете ме за тази малка шега! Направете път! Дръпнете се! Спазвайте правилника!

Сянката на Премиер-министъра преплува покрай тях, покланяйки се наляво и надясно.

— Поздравления, приятели! Каква прекрасна нощ! Дявол да го вземе! — Той се втренчи в Джейн и Майкъл. — Ама много сте плътни и дебели!

— Ш-ш-шт! — Сянката на Пазача на парка му прошепна нещо на ухото. — Покана... специален случай... приятели на... шушу-мушу, шушу-мушу.

— Аха! Щом е така, сте добре дошли! Но, моля ви, внимавайте къде ходите, не обичаме да ни настъпват.

— Единият от тях май ме е настъпил! — чу се нервен глас откъм тревата.

Майкъл внимателно повдигна крак и от тревата изпълзя сянката на Пазача на зоологическата градина.

— Имаше ли късмет? — възбудено попита гълпата.

— Огромен! — последва щастливият отговор на сянката на мистър Уинкъл. — Червени адмиралци, Сини адмиралци, Бермуди на

точки, Розови амазонки, Китайски жълти!

Той размаха сянката на сакчето си. Беше пълно със сенки на пеперуди.

— Но знам за един вид, който не си хванал, и това е адмирал Бум! — проби си път с лакти една сянка с висока шапка и с дакел по петите. — Това е много рядък вид. Най-голямата пеперуда на света! Здравейте всички, сърца мои!

— Йо-хо-хо! И бутилка ром! — пропя в отговор сянката със сакчето.

Сянката на адмирал Бум се обърна към децата.

— Добре дошли на борда! — намигна им той. — Всяко листо е едно писмо... това били само бабешки приказки, а? Ах, ето я и нея! На вашите услуги, госпожо!

Вирнатата шапка се поклони на една широка сянка, която преплува през люлката. Тя беше облечена в сенчеста широка пола и цял рой леки сенчици пърхаха около главата ѝ.

— Това е Жената с птиците! — прошепна Джейн на Майкъл.

— Кого наричате баба вие? Нахранете птиците! Два пенса пликчето!

Радостни възгласи се разнесоха в тълпата, защото всички поздравяваха новодошлата. Децата видяха как собствените им сенки се затичаха да я целунат по бузите и като че ли този път те им бяха сенки, защото се затичаха след тях.

Тълпата все повече и повече се оживяваше. Целият парк кънтеше от смях. А над всички гласове, висок и сладък, се чуваше тънкия глас на флейтата.

„Далеч, далеч зад хълмовете!“ — пееше Том, синът на гайдаря.

А на улица „Черешова“ хората си лежаха в леглата, слушаха и се гушеха под одеялата си.

— Нощта на Все светии е! — казваше си всеки, — естествено, че не вярвам в духове, но как пицят само!

Ако можеха да се осмелят да погледнат през прозореца, вероятно много биха се изненадали.

С всяка секунда тълпата се сгъстяваше. На децата им се струваше, че на тържеството присъстваше сянката на всеки, когото някога са познавали. Тази не е ли на леля Флоси? Не можеха да кажат

със сигурност. Току-що беше тук, а вече я няма. А тези двете, легнали сред листата, определено бяха на Джон и Барбара.

— Е, милички? — усмихна се сянката на Жената с птиците на четирите малки личица: на момиченцето с въздушното си копие и на момченцето, ръка в ръка със сянката си двойник.

— Кря-кря! — чу се в същия момент един глас.

— Ах, Пастирке на гъски, изчакай ни! — и сенките им тръгнаха след нея.

Жената с птиците си посъбра полите и направи място на Джейн и Майкъл да седнат до нея на пейката.

— Ха! — възкликна тя, като ги прегърна. — Вие сте плътни, няма шега!

— Това е, защото сме истински — поясни Джейн.

— От кости и нокти, и коса, и кръв! — любезно я информира Майкъл.

— Аха! — закима Жената с птиците. — Предполагам, че имате специална покана. Не на всекиго се дава тази възможност. Но нали не мислите, милички, че сенките не са истински?

— Ами, нали минават през разни неща. И понеже са направени от нищо...

Жената с птиците поклати сенчеста глава:

— Няма нищо, което да е направено от нищо. И те съществуват точно за това, за да преминават през разни неща. Напред, назад и отвъд, това е начинът за тях да помъдряват. Повярвайте ми, малките ми, ако някога научите, колкото знаят сенките ви... тогава наистина ще знаете много неща. Вашата сянка е другата част от вас, външната част на вътрешността ви, ако разбирате какво имам предвид.

— Не им обяснявай! Няма смисъл! И без това нищо не разбират! — изкукурига внушителната сянка на Петела Робин, минавайки покрай пейката.

— Само преди минутка ми заявиха, че Петела Робин никога не е съществувал! Ами кого тогава са заровили, бих искал да разбера? И защо тогава птиците плакаха и хълцаха? Внимавай, Бо-пийп! Гледай си в краката! Тези твои агънца за малко да ме съборят.

Една сянка с гега в ръка се носеше през тълпата. След нея стадо къдриви агънца весело рипаше на моравата.

— Но аз си мислих, че Бо-пийп си е изгубила овцете! — учудено възкликна Майкъл.

— Точно така! — засмя се Жената с птиците. — Но сянката ѝ винаги ги намира!

— Търсихме те навсякъде! — изгрухтя едно трио.

Три космати сенки пръснаха овцете и отведоха Бо-пийп.

— Ау! — уплаши се Джейн. — Това бяха Трите мечки, надявам се нищо да не ѝ направят.

— Да ѝ направят ли? Че защо да ѝ правят нещо? Никога някоя сянка не е правила нещо лошо, поне доколкото аз знам. Виж колко приятелски танцуват четиримата!

Жената с птиците наблюдаваше сцената и потропваше с крак в такт с музиката на флейтата. Изведнъж музиката се промени и тя възкликна:

— Ето ги и тях най-накрая, милички! Стъпете на пейката да ги видите!

— Кои са те? — попита Майкъл, но още докато питаше, вече знаеше.

Музиката на хармониката премина в горд марш. Сенките направиха път в средата на тълпата. И между поклащащите се редове се появиха две познати фигури.

Едната от тях беше малка и стара, с ластици на обувките и трипенсови монети по палтото.

А другата, ах, колко добре я познаваха само, носеше чадър с дръжка като папагалска глава и лаленце на шапката.

„Тум, тум, ти-и-ум, тум, тук!“ — ехтеше хармониката.

Двете фигури се приближаваха, грациозно покланяйки се на всички зрители, а след тях идваха огромните фигури на Ани и Фани Кори. Четирите се отличаваха с истинската си плът и кръв от прозрачните сенки наоколо, и децата забелязаха, че техните четири сенки плътно ги следват по петите им.

Навалицата ахна възторжено.

Спящите на улица „Черешова“ потрепериха и скриха глави под възглавниците си.

— Добре дошла за Все светии, Мери Попинз! Три пъти „ура!“ за навечерието на рождения ден.

— Хип, хип, ура! — викна сянката на Жената с птиците.

— Кой има рожден ден? — попита я Джейн.

Тя беше стъпила на пръсти на пейката и цялата трепереше от вълнение.

— Ами, тя... Мери Попинз... утре! Нощта на Все светии се пада точно преди рождения ѝ ден, затова тогава го празнуваме. Нахранете птиците! Два пенса пликчето! — викна тя на Мери Попинз.

Розовото лице под лаленцето ѝ се усмихна. После видя двете деца и усмивката изчезна.

— Майкъл, защо не си облечен? Джейн, къде са ти пантофите? Дошли сте на вечерно празненство облечени като бостански плашила!

— Аха! Значи сте по-умни, отколкото си мислех! Надявам се, грижете се за сенките си! — усмихна се мисис Кори.

Но преди децата да успеят да отговорят, музиката се промени от тържествен марш към палав шотландски танц.

— Изберете си партньори! Времето не чака! Ще трябва всички да се приберем, когато удари дванадесет! — разясни гласът на Полицая и надвика смеха на всички.

— Ще ми доставите ли това удоволствие, скъпа приятелко? — сянката на Татко мечок попита мисис Кори.

„Надолу по бурната река!“ — пропя сянката на адмирал Бум, хвана сянката на мис Андрю за ръката и я завъртя в танц около кофата за боклук.

Сянката на Продавача на риба повдигна шапка за поздрав на друга сянка, която приличаше на мисис Брил; сянката на Майка мечка се насочи към Стария Крал Кол. Сенките на Премиер-министъра и леля Флоси скачаха надолу-нагоре по фонтана. Петела Робин тръскаше една безжизнена фигура, положила глава на гърдите му.

— Събуди се, събуди се, мила сенчице! Коя си ти? Къде живееш?

Сянката шумно се прозя и отново се облегна на гърдите на Петела Робин.

— М-м-м! В килера. Отсреща през алеята.

Джейн и Майкъл се спогледаха.

— Робъртсън Ай!

Сенките се въртяха ли въртяха, хванати за ръце по двойки. А сенките на децата бяха навсякъде, ту тичащи след Малкото мече, ту прегръщащи Танцуващата крава.

— Честна дума — чуруликаше мисис Кори, — не съм се забавлявала по-добре от времената на добрата кралица Бес!

— Колко е лекомислена само! — възмущаваха се дъщерите ѝ, които си танцуваха само двете.

Що се отнася до Мери Попинз, то тя се въртеше като пумпал ту в ръцете на един партньор, ту на друг. В един момент той беше адмирал Бум, в следващия — Пастирката на гъски. Тя танцува полка с Петела Робин и валс с Пазача на парка. Когато прозрачният Месар я покани на танц, затанцуваха в лудешки галоп, а собствената ѝ сянка, вързана за обувките ѝ, едва я настигаше.

Преплетени и усукани една в друга, прозрачните фигури продължаваха да танцуват. Джейн и Майкъл, като гледаха веселящите се, все повече се замайваха.

— Чудя се защо ли сянката на Мери Попинз не е свободна като останалите? Тя танцува до нея през цялото време. Също и на мисис Кори! — обърна се Джейн, сбръчкала вежди, към сянката на Жената с птиците.

— Ах, тя е хитра, тази мисис Кори! Тя е стара и много е научила. Да остави сянката си да избяга? Не и тя! Нито пък би позволила това на Анината или Фанината. Що се отнася до сянката на Мери Попинз... — огромната сянка се разтресе от смях, — тя самата не би я напуснала, за нищо на света, дори да ѝ платите хиляда лири!

— Мой ред е! — възкликна сянката на Стария Крал Кол и грабна Мери Попинз от ръцете на Месаря и я отнесе победоносно.

— Също и мой! Също и мой! — чу се поредица от гласове. — Бързо, бързо, няма време за губене!

Музиката свиреше все по-бързо и по-бързо, защото фаталният час все повече се приближаваше. Веселбата беше на върха си, когато внезапно по-силно от всичко се чу един отчаян вопъл.

В средата на танцуващите стоеше малка бяла фигурка. Това беше мисис Бум, с нощница и свещ в ръка. Тя изумено гледаше веселата сцена, приличаше на изплашена кокошка.

— Ах, моля ви... — простена тя. — Ще ми помогне ли някой? Адмиралът е в толкова ужасно състояние! Заплашва да потопи кораба, защото е изгубил сянката си. Ах, ето те къде си! — Лицето ѝ просветля, когато зърна сянката, която търсеше. — Той гърми и трещи толкова страховито... моля те, прибери се у дома!

Сянката на адмирал Бум потисна една въздишка.

— Оставям го само за една нощ в годината, а той заплашва да потопи кораба! Вижте сега, това е нещо, което аз никога не бих направил. Той не е нищо друго, освен едно разглезено дете, няма никакво чувство за отговорност. Но не мога да не ви уважа, госпожо...

Сянката на адмирал Бум махна за довиждане на всички сенки, и прати по една въздушна целувка поотделно на Мери Попинз и мисис Кори.

— Сбогом и адио и на вас, испански госпожици! — пропя той и се обърна към тях.

— Толкова мило от ваша страна! — изчурулика мисис Бум, ситнейки със свещ в ръка до сянката. — Кой е това? — попита тя, като стигнаха портата. — Възможно ли е да сте вие, мис Ларк?

Една фигура, облечена с нощница и увита с кариран шал, мина през портата. С нея имаше и две възбудени кучета, които хапеха ресните на шала ѝ.

— Възможно е! Възможно е! — отвърна мис Ларк, тичайки през поляната. — Ох, божичко! — стенеше тя, приближавайки люлките. — Сънувах, че сянката ми е избягала, и когато се събудих, се оказа, че е истина. Уви, уви! Какво да правя? Не мога да живея без нея!

С очи пълни със сълзи, тя се обърна към танцуващите, но изведнъж веждите ѝ подскочиха от радост.

— Боже господи! Лусинда Емили! Какво правиш тук? Танцуваш? С непознати? В парка? Никога не съм предполагала подобно нещо за теб!

— Приятели, а не непознати! — отговори един глас, когато сянката, обвита с множество шалчета и мъниста, изпърха от тълпата. — Аз съм по-весела, отколкото си мислиш, Лусинда. Същото се отнася и за теб, но ти не знаеш това. Защо винаги се сърдиш и мръщиш, вместо да се забавляваш малко повече? Ако от време на време правеше по някоя челна стойка, никога не бих избягала!

— Ами... — разколеба се мис Ларк. Всичко ѝ се виждаше толкова странно!

— Хайде да се приберем къщи и да опитаме заедно! — сянката ѝ я хвана за ръка.

— Добре, добре! — съгласи се мис Ларк. Двете ѝ кучета я погледнаха с ужас при мисълта за такова нещо. — Ще се упражняваме на килимчето пред камината в гостната стая. Професоре! Какво правите през нощта навън? Помислете си за ревматизма ви!

Портата на парка изскърца и се появи Професора, препъващ се в тревата и хванал се за главата.

— Ужас! — крещеше той. — Загубил съм си нещо, но не мога да се сетя какво беше то!

— 3-за 3-загубени п-предмети п-проверявайте в к-кошчето за б-боклук! — посъветва го с треперлив глас Пазача на парка, който притичваше от храст на храст и приближаваше танцуващите.

— Трябваше да дойда! — тракаха му зъбите. — Трябва да изпълнявам задълженията си спрямо парка, независимо какво става!

Той започна да наблюдава безгрижната сцена иззад една голяма магнолия.

— Ле-ле! — отстъпи назад той, — това може да те разтрепери! Ох! Внимавай, един от тях идва насам!

Една от сенките се отдели от другите и тръгна към Професора.

— Чух те да казваш, че си изгубил нещо. И не можеш да се сетиш какво е то, така ли? Това е толкова странно, аз съм в същото положение!

То примижа късогледо към Професора и изведнъж разбираща усмивка се разля по лицето му.

— Скъпи ми приятелю, възможно ли е това? Така е. Ние сме се загубили един друг!

Дългите прозрачни ръце прегърнаха вълненото сако. Професора загука от удоволствие.

— Загубени и намерени! — и той прегърна сянката си. — Колко са красиви тези думи, когато ги чуеш заедно! Ах, нека никога повече не се разделяме! Ти ще помниш това, което аз забравям...

— И обратно! — допълни сянката му.

И двамата стари мъже си тръгнаха прегърнати.

— Но нали ви казвам, че това е нарушение на правилника! — съвзе се Пазача на парка. — Празникът на Все светии трябва да се забрани. Махайте се, духове и сенки! Забранено е да се танцува в парка!

— Ти ли го казваш!? — засмя се Мери Попинз, която мина покрай него в лудешки танц с Котарака. Тя посочи с глава люлките и Пазача на парка се изчерви от срам.

Защото там той забеляза собствената си сянка, танцуваща буен шотландски танц!

Ти-и-там. Ти-и-там.

Ти-и-там, ти-и-там, ти-и-там.

— Спри! Хей, ти там! Стига! — кресна той. — Веднага тръгвай с мен! Срам ме е от теб... как може така да нарушаваш правилата! Ле-ле, какво става с краката ми?

Защото краката му като че си имаха собствен живот, започнаха да скачат и рипат. И така те тръгнаха: „Ти-и-там, ти-и-там!“. И когато стигна сянката си, той също танцуваше буйния шотландски танц.

— А сега, стой мирно! — предупреди той строго, и те и двамата намалиха темпото. — Дръж се като човешко същество!

— Но сенките са много по-мили! — изкикоти се сянката му.

— Фред! Фред! — съскаше притеснен глас и една глава със старомодна нощна шапчица се показа иззад лавровото дърво.

— Бенджамин! — възкликна Пазача на парка. — Какво си позволяваш?

— Търся си сянката, Фред — обясни Пазача на зоологическата градина. — Избяга ми, докато не гледах. Сега не смея да погледна началника си, не мога да съм без нея! А-ах! — и той замахна със сакчето си.

— Хванах те! — извика той победоносно и улови една летяща сянка.

Сянката му се изкикоти като призрак: чисто, високо, звънтящо.

— Хвана ме, Бенджамин! — изчурулика тя. — Но не си хванал съкровищата ми. Никога не можеш да ги пъхнеш в клетка, те ще си отидат там, откъдето са дошли!

От мрежата се показа една въздушна ръка и пусна цял рояк малки пърхащи сенчици, които се пръснаха към небето. Само една се задържа сред танцьорите, сякаш търсеше нещо. После литна към тревата и кацна на лявото рамо на сянката на Мери Попинз.

— Подарък за рождения ден! — пропя гласът от мрежата, докато Пазача на зоологическата градина носеше сянката си към дома.

— Пеперудка за рождения ден! — ахнаха от удоволствие другите сенки.

— Това е много хубаво — чу се весел глас. — Пеперудките са си добре на мястото, но какво ще кажете за моите птици?

По пътеката се зададе една хубавичка закръглена жена с цял облак гукащи гълъби около нея. Имаше дори един на шапката си, един на шала си, ярко гълъбово оченце се подаваше от джоба ѝ и още едно изпод полата ѝ.

— Мамо! — притесни се Пазача на парка. — Много е късно за теб да излизаш!

Все още здраво хванал сянката си, той се запъти към Жената с птиците.

— Знам, момчето ми, но трябваше да дойда. Не се притеснявам за собствената си сянка, но пиленцата ми... са си изгубили сенките!

— Извинете ме, милички! — каза сянката на Жената с птиците и се усмихна на Джейн и Майкъл. — Но трябва да вървя там, където принадлежа, такъв е законът, нали знаете. Хей, стара приятелко! — меко подвижна тя. — Чудя се дали не търсиш мен?

— Не бих се учудила, ако е така! — Жената с птиците спокойно и лукаво я погледна. — При мен са птиците, при теб са сенките. Не е моя работа да казвам кои са по-добри, но трябва да са заедно.

Сянката ѝ леко махна с ръка и Жената с птиците се усмихна доволно. Сега под всяко сиво гълъбче летеше и една тъмна сянка.

— Нахранете птиците! — весело викна тя.

— Два пенса пакетчето! — добави сянката ѝ.

— Два пенса, четири пенса, шест пенса, осем пенса... това прави двадесет и четири. Не, не прави. Какво става? Забравил съм да събирам! — мърмореше мистър Банкс и бавно вървеше през парка само по хавлия за баня на гърба си. Ръцете му бяха протегнати право пред него и той вървеше със затворени очи.

— Тук сме, татко! — зарадваха се Джейн и Майкъл, но мистър Банкс не им обърна никакво внимание.

— Взел съм си чантата и сутрешния вестник, и все пак, нещо липсва...

— Някой да го заведе вкъщи! — възкликнаха сенките. — Той ходи насън!

И една от тях, със сенчесто палто и бомбе, веднага застана до мистър Банкс.

— Хайде, стари приятелю! Аз ще оправя сметките. Хайде да ходим да си лягаме.

Мистър Банкс послушно се обърна и спящото му лице грейна.

— Аз пък си мислех, че нещо липсва — изломоти той. — Изглежда съм сбъркал! — Той хвана под ръка сянката си и бавно тръгна с нея.

— Който търси намира... нали, патенце? — Жената с птиците потупа сянката си. — Ах, моля за извинение, Ваша Милост. — Тя направи реверанс. — Не говорех на вас!

Кметът и двамата му съветници навлизаха по голямата алея в парка.

— Надявам се, Ваша Чест, че сте добре? — учтиво каза Жената с птиците.

— Лъжете се, мисис Смит — изръмжа Кмета на Лондон. — Напротив, много съм разстроен.

— Разстроен ли си, момчето ми? — изписука мисис Кори, минавайки в танц с Кравата покрай него. — Е, една ябълка на ден не допуска доктора в къщата, както обичах да казвам на праправнука си, който три пъти е бил Кмет на Лондон. Уитингтън му беше името. Може би си чувал за него, а?

— Сигурно искате да кажете, вашият прапрадядо... — подигравателно я погледна Кмета на Лондон.

— Тинтири-минтири! Напротив! Е, какво те притеснява?

— Ужасно нещастие ме сполетя, госпожо. Загубих си... — Той огледа парка и очите му щяха да изхвъркнат от почуда.

— Това! — възкликна той и посочи с ръка, защото там наистина беше сянката му, която какво ли не опитваше, за да се скрие от него зад Ани и Фани.

— О, не! — изви тя. — Какъв досадник си само! Толкова ли не можеш да ме пуснеш за една нощ? Ах, само да знаеш как се уморих от разни церемонии! А що се отнася до аудиенциите при краля...

— Разбира се, че не! — отряза Кмета на Лондон. — Никога не бих се съгласил да се появя пред хора без подходящата сянка. Такова предложение е изключително неприемливо, нещо повече, недостойно.

— Виж, няма нужда да си толкова надут и важен. В края на краищата си само Кмета на Лондон, а не шаха на Багдад!

— Хи-хи! — едва потисна смеха си Пазача на парка.

Кмета на Лондон ядосано се обърна към него.

— Смит — заяви той, — това е по твоя вина. Знаеш правилата и ги нарушаваш всичките. Как си позволяваш да правиш празненство в парка! Направо се чудя какво ли друго ще измислиш! Боя се, че не ми остава друго, Смит, освен да се оплача на председателя на Камарата на лордовете и на министъра на правосъдието на Англия!

— Но това не е мое тържество, моля ви, Ваша Милост! Дайте ми още един шанс, Ваша Чест! Помислете си за старата ми...

— Не се притеснявай за мен, Фред! — силно го плесна по пръстите Жената с птиците.

И в същия миг гълъбите плеснаха с криле и литнаха към Кмета на Лондон. Накацаха по главата му, по носа му, затъкнаха перата на опашките си във врата му и дори влязоха под наметалото му.

— Ах, недейте! Имам страхотен гъдел! Хи-хи! — Кмета на Лондон съвсем против волята си избухна в безпомощен смях. — Веднага махни тези птици, Смит! Няма да позволя да ме гъделичкат... ха-ха-ха!

Той се смееше, кукуригаше, кикотеше се, кискаше се, крякаше по патешки, подскачаше и се въртеше между танцуващите, опитвайки се да избяга от гълъбите.

— Не под брадичката! Ох-ох! Имайте милост! Ууф! Има един в ръкава ми! Ох-ха-ха-ха-ха-ха-ха-хи! Боже мой! Вие ли сте това, Мери Попинз? Е, това... хи-хи... променя нещата. Вие сте толкова по... хо-хо... чтена — извиваше се Кмета на Лондон, защото гълъбовите пера го гъделичкаха зад ушите. — Какво прекрасно тържество сте спретнали! — изпищя той. — Ха-ха! Хо-хо! Трябваше да дойда по-рано. Чуйте! Това е любимата ми мелодия... „Далеч, далеч, зад хълмовете“. Хи-хи! Ха-ха! Далеч!

— Случило ли се е нещо, Ваша Чест? — Полицая с Елън под ръка тъкмо минаваше покрай танцуващите.

— Случило се е! — диво се изкиска Кмета на Лондон. — Имам гъдел и не мога да спра да се смея. Всичко ми изглежда толкова ужасно смешно, особено ти. Не разбираш ли, че си си изгубил сянката? Тя е ей там, при люлките... хи-хи... свири на хармоника!

— Сянката ми ли, господине? Свири на хармоника? — Полицая зяпна срещу Кмета на Лондон, сякаш че кметът си беше загубил ума. — Никой няма сянка, Ваша Чест. И сенките не свирят на хармоника, поне доколкото знам аз.

— Не се дръж толкова... хи-хи... глупаво, човече. Всеки си има сянка!

— Не и в този момент, Ваша Милост! Един облак е покрил луната!

— Уви! Облак! Кога ли пак ще се срещнем?

Воят на сенките изпълни въздуха. Защото още докато Полицая говореше, луната вече си сложи булото. Тъмнината покри като пелерина цялата сцена и пред очите на децата всички сенки изчезнаха. Веселата музика заглъхна. Тишината обгърна парка и камбанариите над спящия Лондон подеха среднощния си звън.

— Времето ни изтече! — проплакаха тъжни гласове. — Празникът на Все светии свърши! Свърши! Свърши!

Покрай Джейн и Майкъл прелетяха леки като бриз, невидими сенки.

— Сбогом! — каза една.

— Адио! — каза друга.

А трета, точно до ухото на Джейн, изсвири нещо на флейтата си.

— Нахранете птиците! Два пенса пакетчето! — меко пропя Жената с птиците.

Гълъбите литнаха от рамото на Кмета на Лондон, както и изпод шапката му.

Девет! Десет! Единадесет! Дванадесет! Среднощните камбани млъкнаха.

— Сбогом! Сбогом! — заглъхваха гласовете им.

— Далеч! Далеч, зад хълмовете! — дочу се ехо от флейтата.

— Ах, Том, син на гайдаря, кога ли пак ще те видим?

Нещо по-меко и от въздуха докосна децата, обгърна ги и ги понесе.

— Кой си ти? — попитаха те в нощта. Сякаш летяха на крилете на тъмнината над парка по посока към дома.

Отговорът дойде някак си едновременно отвътре и извън тях.

— Вашето друго „аз“, вашите сенки...

— Хр-р-р-рм! — Кмета на Лондон тръсна глава, сякаш че току-що се събужда.

— Сбогом! — каза си той и помахаше с ръка. — Въпреки че този, или това, на което го казвам, въобще не го познавам. Май участвах в прекрасно празненство. Ах, толкова беше весело! Но къде отидоха всички?

— Предполагам, че сте преуморен, Ваша Милост! — Полицая, следван от Елън, го заведе до дългата пътека и до портата, която води към Сити.

След тях вървяха Съветниците, строги и недоволни.

— Предполагам, че е така — съгласи се Кмета на Лондон. — Но не ми изглеждаше да е...

Пазача на парка се огледа и хвана майка си под ръка. Тъмнината като прилив обгърна небето. В целия свят, поне доколкото виждаха зорките му очи, светеха само две точки.

— Онази звезда, там — посочи той, — и нощната лампа на номер седемнадесет. Ако ги гледаш достатъчно дълго, мамо, скоро няма да можеш да различиш кое какво е.

Жената с птиците събра гълъбите си при себе си и му се усмихна успокояващо.

— Ами едната е сянката на другата! Хайде да си вървим, момчето ми...

Майкъл бавно слезе на закуска, гледайки назад през рамото си. И бавно, бавно, една тъмна сянка го следваше по пода.

— Моята сянка си е тук, а твоята, Джейн?

— Тук е — каза Джейн, наливайки си мляко.

Тя бе будна от доста време и се усмихваше на сянката си. На греещото в стаята слънце ѝ се струваше, че сянката ѝ отвръща.

— Къде иначе може да са? Вземи си овесената каша, моля — намеси се Мери Попинз, която в този момент влезе в стаята. Беше облечена с чиста бяла престилка. Носеше в ръка най-хубавото си синьо палто и шапката с алено лаленце.

— Ами, понякога са в парка — отвърна Джейн и внимателно погледна бялата престилка. Как ли ще реагира на това, чудеше се тя.

— В парка или в градината, или горе на дървото! Сянката си ходи, където ходиш и ти. Не ставай глупава, Джейн.

— Но понякога те бягат, Мери Попинз. — Майкъл се протегна за захарта. — Както направиха снощи нашите, на празненството на Все светии.

— Празненство на Все светии? — повтори тя опулено.

Човек като я погледне, можеше да си помисли, че никога досега не беше чувала тези две думи.

— Да — бързо каза той, без да ѝ обръща внимание. — Но твоята сянка никога не бяга, нали, Мери Попинз?

Тя погледна огледалото на отсрещната стена и видя там собственото си отражение. Сините ѝ очи сияеха, розовите бузи грееха, а устните ѝ оформяха малка, загадъчна усмивка.

— Защо ще иска да бяга? — изсумтя тя. Да бяга! Помислете си само!

— Нито дори за хиляда лири! — възкликна Майкъл, спомняйки си нощното приключение. — Ах, как се смях на Кмета на Лондон само! — Той избухна само като се сети. — А мисис Кори! А пастирката!

— И ти, Мери Попинз! Рипаше из целия парк — изкикоти се Джейн. — И пеперудката на рамото на сянката ти!

Джейн и Майкъл се спогледаха и се заляха от смях, та чак вдигнаха глави, хванаха се за коремите и започнаха да се въртят на столовете си.

— Ах, господи! Ще се задавя! Колко смешно беше!

— Наистина ли?

Внезапно ги прекъсна глас, остър като ледена висулка.

— Рипала съм, така ли? С пеперудка? През нощта? На обществено място? Значи, Джейн и Майкъл Банкс, седите си вие тук и ме наричате кенгуру, така ли?

Децата разбраха, че това е последната капка, която ще прелее чашата.

— Седяла съм на рамото на пастирка? Рипала съм и летяла из целия парк, това ли се опитвате да ми кажете?

— Виж, не точно като кенгуру, Мери Попинз, но ти наистина подскачаше, мисля... — запъна се Майкъл, търсейки подходящата дума, а тя втренчено го гледаше над чайника. Но да я погледне право в лицето, щеше да му дойде твърде много. С крайчето на окото си той погледна към Джейн.

„Помогни ми!“ — изпрати ѝ мълчалив вопъл той. — „Нали не сме го сънували?“

Джейн също го гледаше с крайчето на окото си.

„Не, вярно беше!“ — изглежда казваше тя, защото лекичко тръсна глава и посочи пода.

Там беше сянката на Мери Попинз, прилежно настанена на килима. Сянката на Джейн и сянката на Майкъл се бяха облегли на нея, а на рамото ѝ, черно на слънчевата светлина, имаше една сенчеста пеперудка.

— Ах! — радостно възкликна Майкъл и шумно пусна лъжицата си обратно в чинията.

— Ах, какво? — натърти Мери Попинз и погледна пода.

Тя премести погледа си от пеперудката към Майкъл, а от Майкъл към Джейн. Докато се гледаха така, овесената каша изстина в чиниите на тримата. Нищо не си казваха, нямаше и какво да си кажат. Те знаеха, че има неща, които не могат да бъдат казани. Пък и в края на краищата, какво значение има? Трите свързани сенки на пода разбираха всичко това.

— Днес имаш рожден ден, нали, Мери Попинз? — най-накрая с усмивка каза Майкъл.

— Честит рожден ден, Мери Попинз! — Джейн я потупа по ръката.

Доволна усмивка затрептя на устните ѝ, но тя ги стисна, за да я спре.

— Кой ви го каза? — със сумтене отвърна тя. Като че не знаеше!

Но Майкъл бе изпълнен с радост и кураж. След като Мери Попинз никога не обяснява, защо да го прави той? Майкъл само поклати глава и се усмихна.

— Не знам! — каза той с предвзет глас, точно като нейния.

— Необмислен ход! — Мери Попинз скочи към него.

Но Майкъл със смях избяга от масата и от детската стая и хукна надолу по стълбите, а Джейн неотстъпно го следваше.

Те претичаха по градинската пътека, през портата, пресякоха улицата и влязоха в очакващия ги парк.

Утринният въздух бе свеж и чист, птиците пееха есенните си песни, Пазача на парка ги приближаваше с букет късни рози в шапката си...

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Романът „Мери Попинз в парка“ е публикуван през 1952 година. Това е четвъртата книга от поредицата за приключенията на вълшебната гувернантка и децата на семейство Банкс. Ето как Памела Травърз представя своя роман: „Приключенията, описани в тази книга, се случват при трите престоая на Мери Попинз у семейство Банкс. Това уточнение се отнася за онези читатели, които очакват, че гувернантката пристига за четвърти път. Все пак тя не може непрекъснато да пристига и заминава. Освен това, не бива да забравяме, че три е щастливо число. Тези, които вече познават Мери Попинз, сигурно си спомнят и някои от останалите герои. А тези, които не си ги спомнят, могат да прочетат повече за тях в предишните книги“.

Памела Травърз е родена през 1904 г. в Куинсланд, Австралия. Започва да пише разказчета за деца още когато самата тя е дете. По-късно сътрудничи на ирландски и английски литературни списания предимно с театрална критика. Водена от стремеж за по-успешна лична изява, младата писателка се премества в Англия. Странната и много забавна история за децата на семейство Банкс и тяхната вълшебна гувернантка започва да пише от носталгия. Романът „Мери Попинз“ е публикуван през 1934 година.

Това е най-хубавата и оригинална английска книга, излязла след появата на „Мечо Пух“ — пише в рецензия на вестник „Ню Йорк Хералд Трибюн“.

През 1935 г. се появява и романът „Мери Попинз се завръща“. Серията книги за вълшебната гувернантка включва още: „Мери Попинз отваря вратата“ (1944), „Мери Попинз в парка“ (1952) и др.

Музикалният филм на Уолт Дисни, съчетан с анимация, превръща Мери Попинз в световна знаменитост.

Памела Травърз почина на 92-годишна възраст през пролетта на 1996 година.

Издание:

Памела Травърз. Мери Попинз в парка

ИК „Пан’96“, София, 2003

Редактор: Теодора Станкова

ISBN: 954-657-265-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.